Adrian Păunescu

Culegere De Poezie

CUPRINS:

1. Rugă pentru părinţi

2. Steaguri albe

3. Iubiţi-vă pe tunuri

4. Poetul

5. Pastel de toamnă

6. Dumnezeul salvării

7. Leagăn pentru toată copilăria

8. Făcătorii de case

9. Dor de Cluj

10. Castel medieval

11. Făt-Frumos

12. Totuşi, iubirea

Rugă pentru părinţi

Enigmatici şi cuminţi, Terminându-şi rostul lor, Lângă noi se sting şi mor, Dragii noştri, dragi părinţi.

Chiamă-i Doamne înapoi

Că şi-aşa au dus-o prost, Şi fă-i tineri cum au fost, Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut

Dă un ordin, dă ceva

Să-i mai poţi întârzia

Să o ia de la început.

Au plătit cu viaţa lor

Ale fiilor erori, Doamne fă-i nemuritori

Pe părinţii care mor.

Ia priviţi-i cum se duc, Ia priviţi-i cum se sting, Lumânări în cuib de cuc, Parcă tac, şi parcă ning.

Plini de boli şi suferind Ne întoarcem în pământ, Cât mai suntem, cât mai sunt, Mângâiaţi-i pe părinţi.

E pământul tot mai greu, Despărţirea-i tot mai grea, Sărut-mâna, tatăl meu, Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviţi asa, Fata mea şi fiul meu, Eu sunt cel ce va urma Dragii mei mă duc şi eu.

Sărut-mâna, tatăl meu, Sărut-mâna, mama mea. Rămas bun, băiatul meu, Rămas bun, fetiţa mea, Tatăl meu, băiatul meu, Mama mea, fetiţa mea.

Steaguri albe

Mă rog cu puterea cuvântului Pentru copiii pământului, Mă rog cu dulceaţa colinzilor De sănătatea părinţilor.

Florile, florile dalbe, Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu lumina minunilor În amintirea străbunilor, Mă rog cu nădejdile omului De echilibrul atomului.

Florile, florile dalbe, Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu putinţa mătuşilor Contra venirii cenuşilor, Mă rog cu blândeţea din flaute Un happy end să ne caute.

Florile, florile dalbe, Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu pecete de fulgere Să ne ferim de distrugere, Mă rog cu puterea cuvântului De sănătatea pământului.

Florile, florile dalbe, Iar pe lume steaguri albe.

Iubiţi-vă pe tunuri

Mă voi feri ca de foc de pericolul Că dragostea să devină Obiect al meditaţiei, Al speculaţiei, Al filosofiei.

Ferească Dumnezeu

De acea dragoste retorică, În stare să ucidă

Numai eroii

Pe scenele de scândura uscată.

Alt fel de dragoste am trăit eu

În zilele şi-n nopţile vieţii mele.

Am fost devorat, De patimi reale, Şi nici un regizor

Nu mi-a putut iscăli pieptul

Cu biata lui cerneală roşie, De care s-au învrednicit toţi actorii.

Eu însumi am ceva teatral

În fiinţa mea.

Dar eu nu sunt actorul, Eu nu sunt regizorul, Eu sunt autorul

Tragediei pe care o joacă atâţia.

Adolescenţi şi adolescente

Se vor regăsi teatral

În poemele mele de dragoste

Pe care le restitui lumii

Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd

Şi nu pot.

Căci nici o boală nu devine Mai mică în tine

Dacă se molipsesc şi alţii de ea; O, dragostea mea devăstătoare, Câţi tineri îşi vor face iluzia Că-i poţi salva când te vor citi În cuvintele mele.

Nu există propriu-zis experienţă umană, Nimic nu e valabil decât o singură dată, Ca o seringă în vremea modernă. Totul se aruncă după folosinţă, Înclusiv dragostea unui poet Citită în cărţile lui.

Nici Biblia nu foloseşte, Nici Biblia n-are un conţinut exemplar, Experienţa din Cântarea Cântărilor

Se pierde ca un proces verbal de şedinţă, Nu e nimic de făcut, Nu e nimic de ales

Din toate acele cuvinte, Decât plăcerea estetică.

Eu simt autorul tragediei, Eu declam împreună cu actorii, Eu fac fibrilaţie la inimă odată cu regizorii, Eu aplaud şi huidui împreună cu spectatorii, Eu mă spânzur împreună cu administratorul teatrului

În acest final de veac

În care dragostea

A ajuns atât de prost vandabilă.

Se joacă, dragii mei, Tragedia dragostei

În faţa scaunelor goale.

Murim şi nimeni nu se uită la noi, Actorii turbează pe scândura goală Şi poate ca de-atâta singurătate În sălile în care joacă Ei încep să ia în serios Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip să scap de aceste cuvinte, A trebuit să vi le spun

Gelos pe Shakespeare, Care a avut răbdarea

Să-şi omoare toţi eroii, Ştiind

Că vă fi absolvit de marea lui vină

Pentru că, între timp, oricum, Toţi aveau să moară, De moarte firească.

Dar eu sunt poet liric, Eu încă n-am deprins învăţul

De-a pune la persoana a treia

Ceea ce devoră persoana întâi.

Şi de-atâtea ori am simţit nevoia

Să mă salvez cu un plural al majestăţii

Şi n-am putut şi unii dintre voi

Au numit, prosteşte, Această care mi s-a întâmplat, Egoism.

Şi nici nu am blestemată

Răceala de cuget

A şefului de cadre

Care iubeşte-n taină, În vreme ce acţionează

Cu dosare şi referinţe de tot felul

Împotriva tuturor iubirilor şi a tuturor celor

Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect

Aproape clasic, În romantismul ei

Desuet şi expresionist.

Iubesc

În numele tuturor umilinţelor, Şi al tuturor aşa-ziselor fărădelegi pedepsite

De legi fără de lege.

Vai mie, autor de tragedii, O s-ajung exemplar, o să se predea

Lecţii de literatură universală

Pe textele mele, Biată autopsie, Vinovată şi impudică autopsie, Câţi din voi, care vă veţi supăra pe copii voştri

C-au luat note mici

La lecţia „Poezia lui Adrian Păunescu”, N-aţi fi azi în stare

Să mă ucideţi

Pentru poezia de dragoste

La care nu copii voştri, ci voi aţi putea rămâne repetenţi.

Vă voi trece clasa, Pe voi şi pe femeile voastre, În faţa cărora îngenunchez

Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi

Şi pentru misteru1 care ne leagă.

Vă voi trece clasa, vă voi trece veacul, Veţi supravieţui în poezia mea, Şi poate mai mult în pozia mea de dragoste, Care nu e reglementată

Prin hotărâre a Consiliului de Miniştri.

O, bieţii mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste

Şi ştiu că n-am nici o şansă

În timpul vieţii mele.

Sunt făcut să par altceva, Suport interdicţia de a vă fi unul din semeni, Teatral uneori, Pentru că-n clădirea teatrului nostru

A ascuns armata

Toată muniţia, toate drapelele.

Teatral uneori

Pentru că în oraşul nostru

Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeţi

Întrucât primăria e plina de funcţionari.

Teatral, teatral, într-adevăr, Şi rugându-vă, Implorându-vă, Ordonidu-vă:

Pace şi dragoste

Şi dacă sunt pe lume şi dragostea, şi pacea

Va fi şi Truda de-a le păstra.

Bucuraţi-vă că mai aveţi

Poeţi din acest os, Păsări de această marcă, Împulsuri în această direcţie.

Bucuraţi-vă, bucuraţi-vă, plângând, Că în vreme ce voi mă credeaţi surghiunit

În sintaxa unei singure orientări, Să lucrez ca orbetele

Pentru înfăţişarea voastră festivă, Eu iubeam şi scriam

Poezie de dragoste.

Iar pe voi, fraţii mei tineri, Pe voi, care mă veţi citi crezând

Că veţi avea ceva de învăţat din poezia mea de dragoste

Vă rog, nu pariaţi prea mult

Pe această iluzie.

Nimic nu se învaţă de la nimeni

Până când nu înveţi acel lucru

Din propria ta experienţă.

Voi mă veţi iubi

Abia după ce

Veţi ajunge-n situaţia mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste, Poezia mea de dragoste nu e iniţiere, În versurile mele nu veţi găsi

Descrise somptuos

Poziţiile dragostei

Ca-n manualele de pornografie indiana

Sau chiar daneză.

O, nu. Toată poezia mea de dragoste

E o imensa vatră de cenuşă

La temelia unui rug

Ce arde încă.

Luaţi această carte-n mâini, Această machetă a unui teatru tragic, Iubirea e tragică.

Pentru că iubirea e moarte, Iubirea e tragică

Pentru că actorii o rostestesc cu suflarea tăiată, Măreaţă cum e

În scriitura pe care au învăţat-o, Dar abia aşteaptă să coboare

După ce şi-au îmbrăcat hainele de stradă

În fierbintea, urâtă, dar pasionata lor

Iubire de oameni.

În sală pe fiecare-l aşteapt-o femeie, Undeva, la balcon, o fată pură plânge, Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal, Se sărută pe scenă cu o actriţă.

Vai, eterna contradicţie

Dintre artă şi viaţă!

Nu vă luaţi după spusele mele, ci după cele scrise

Citiţi cartea mea

Când viaţa v-a obosit de-ajuns într-o zi, Eu nu am pretenţia să vă învăţ nimic, N-am decât orgoliul de-a mă alătura

Cu toată cenuşa distrugerii mele

Cenuşilor voastre, Căci fiecare dintre voi

E un cuplu

De la care ar putea începe

Iarăşi BR> Lumea.

Şi când veţi vedea

În faţa ochilor voştri arzând de iubire

Tunurile veacului pregătindu-se s-ă-distrugă

Câmpiile şi fabricile, Oamenii şi munţii, Păsările şi peştii, Bibliotecile şi spitalele, Mormintele şi bisericile, Nu pregetaţi, aruncaţi-vă hainele de pe voi, Îmbrăţişaţi-vă, sărutaţi-vă, Şi pentru că pământul e rece, Iar tunurile care vor să-l distrugă sunt calde, O, voi, tineri ai planetei mele

Convulsionată de-atâtea arme, Sub ochii holbaţi ai armatelor, Sfărimând ochelarii greţoşi ai generalilor, Fără nici o ruşine, În numele singurei religii care ne uneşte, Credinţa în continuitatea speciei umane, Iubiţi-vă, Iubiţi-vă pe tunuri!

Concediaţi tunarii

Şi dezamorsaţi obuzele

Şi daţi-ne acest prim şi netrecător

Semn al păcii universale.

Iubiţi-vă, Iubiţi-vă pe tunuri!

Iubiţi-vă până le veţi hodorogi, Până le veţi scoate din funcţiune, Iubiţi-vă aruncând din mâini

Tot ce vi se-ntâmplă s-aveţi în mâini, Actele voastre, banii voştri, oglinzile, Chiar şi această carte care nu are decât meritul

Că aparţine unui om

Care în viaţa lui, deşi n-a avut norocul

Să facă dragoste pe nici un tun, Când n-a dormit şi n-a scris, A iubit

Cu disperarea condiţiei umane, Cu lăcomia venitului de pe front, Cu grija medicului

Şi cu dăruirea muribundului.

Facă-se profeţia mea, Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor

Iubirea pe tunuri!

Poetul

Aş sta, aşa cu faţa-n sus, Lovit pieziş de vreme Şi-ncet ca un izvor supus Ţi-aş murmura poeme.

Şi patul de sub şira mea, Podeaua care-l ţine, Cu timpul s-ar dărăpăna Şi-n casă-ar fi ruine

Şi peste molcomul prăpăd Peste privirea-mi oarbă Cu gura începând să vad Eu, năpădit de iarbă, Din somnul ca un trist magnet Ce ştie doar să cheme, Ţi-aş mai încredinţa încet Mistere şi poeme.

Albitul firii mele os, Schiloada chiparoasa, Lovit de pietre dureros Şi mărunţit de-o coasă.

Ar face gura şi-ar şopti Despre ce e şi nu mi-i În veacul de schizofrenii Pân-la sfârşitul lumii

Şi dacă varul cel nestins, Ce-i una cu folosul, Cu cinic urlet dinadins Mi-ar înghiţi şi osul, Eu, tainic, blând şi tutelar, Călcând tăceri postume, Din toţi pereţii daţi cu var M-aş reîntoarce-n lume, Către o casă, unde-acum Şi moartea mai aşteaptă, Până să-nceapă tristul drum De dincolo de şoaptă.

Să-ţi spun că încă nu-i târziu.

Ruina e departe, Iar eu cu inima te ştiu

Pe viaţă şi pe moarte.

Aş sta aici, pe-acest prundiş Pe care-mi este bine, Ca vremii, pus hotar pieziş, Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ De parcă oase-aş plânge, Să fiu doar calcar şi cuvânt Şi-un ultim strop de sânge.

Pastel de toamnă

Pe muntele negru de frunza de vară Te chem cu accent brumariu să te sperii Când spicul de toamnă dă-n spicele verii Şi cade lumina şi trage să moară.

Şi sunt întrebări prin natura puzderii Şi sfârâie ploaia dintâi ca o ceară Şi vara ne-nchide în toamna afară Femeie, bărbat sub pecetea tăcerii.

Aicea la munte mai poate să spere Şi cel care moare că moartea-i departe Şi noi să fugim şi să scriem o carte În ea cuprinzând ale toamnei mistere.

Că suntem în lume pe-acolo prin partea Pe unde întârzie poşta şi moartea.

Dumnezeul salvării

Închide fereastra, perdeaua o lasă, Dă zgomotul mării afară din casă, Dă-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tău pântec, S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec, Să fiu tot o rană, să fii tot o rană, Materia-n fierberea ei grosolană, Să trecem în moarte din cauze varii, Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie, Eşti cea mai fierbinte şi dulce femeie, La noapte, plângând lângă tot ce mă doare, Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă şi vino, Nestinso, neblândo şi iar nestrăino, Pereche de umbra noptatecă pune În contul durerii că eşti slăbiciune, Că inima-mi pica din piept şi mă cheamă, Că sufletul meu te consideră mamă, Că norii se-adună şi vremea se strică

Şi eu, stând sub grijă, te ţin ca pe-o fiică, Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea, Îmi eşti dulcea umbra, împasul, perechea, Tu, drama cu mii de soluţii greşite, Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi râzătoare, fii azi optimistă, Soluţia buna e-n noi şi există

Şi dacă, iubito, femeie visată, Ar fi să ne stingem curând, nu odată, Din dragostea noastră nebună şi bună, Cu marea în casă, şi-n pat arşi de lună, Eu ştiu că s-or naşte sub cinice astre Alţi doi să repete-ntrebările noastre.

Ţi-ai naşte copilul, ţi-aş naşte copila, În pumni de olar ar surâde argila

Şi daca nu e Dumnezeu să audă

Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă, Din dragostea noastră, prin timpul prea greu S-ar naşte el, vindecător Dumnezeuul, Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa

Ar face să cânte prin noi suferinţa.

Iubito, amână secunda fatală, Să dăm alor noştri şi dramă şi boală, Copiilor noştri să dăm să învingă Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă, Vreau linişte, linişte, marea m-apasă. Vreau moartea să vină să lupte cu mine, Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Şi mută din tine în mine durerea, Că tot ţi-o voi lua folosind mângâierea Te-nchină şi crede, în mine te mută, Cu jale cu tot şi cu clipa temută.

Şi daca se-ngăduie fapta aceasta, Cu pumnii aprinşi mergi şi sparge fereastra, Să intre barbara şi tulburea mare

Prin noi în pământul pe care nu-l doare, Să intre săratele zbateri şi unde Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde, Să-mi spele armura, să-ţi treacă de coapsă, Căci marea e singura lumii

pedeapsă, Să rupă, în val, şantinele de veghe, Căci marea e singura morţii pereche, Să vina fatal, consfinţând cu toţi solii Mutarea în mine a dramei şi bolii, Să vina să stingă cu tot vicleşugul Şi lampa din casă şi ochii şi rugul Şi-apoi să mă ducă departe, departe, Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte, Să-ţi scriu cărţi poştale pe piele de cegă Din Marea Niponă, din Marea Norvegă, Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare, Iubito, pedeapsa, iubito, mirare, Iubito de neguri, iubito de lună, Iubito de taină şi jale-mpreună, Iubito de carne, iubito de şoapte, Suav miazăzi şi brutal miazănoapte, Dar ăstea sunt simple şi bune cuvinte, Sunt legile care fac vieţi şi morminte, Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine

O grijă la mine şi moartea la tine.

Apleacă-ţi fiinţa prin ceaţa albastră

Să naştem salvarea din dragostea noastră

Şi roagă-te fiului tău ce e-n tine, Să vină mai repede, să-ţi fie bine.

Să vina să urle ca mama şi tatăl Îi sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l, Da sângele tău, pur şi tânăr, să-l crească În ritm fără pauză neomenească, Dă pântecul tău, rodniciei, seminţei, Fii gazdă nu bolii, ci vieţii, fiinţei, Tu meriţi pământul să-ţi stea sub picioare, Regină prea blândă şi nemuritoare, Din mare să-ţi bată mătănii catargul, Cum buzele tale îşi tânguie arcul, Cum inima mea te-a găsit şi te ştie Şi eşti bucurie, şi eşti tragedie.

Hai, vino, în liniştea mea neguroasă, Dă zgomotul mării afară din casă Şi-n larmele lumii şi-n templele mării Să naşti Dumnezeul cinstit al salvării.

Leagăn pentru toată copilăria

Pune-ţi, copile, capul pe pernă, Te-aşteaptă vise, prunc adormit, În vise viaţa este eternă, Cu ceruri blânde şi fără sfârşit.

Ce ştii tu-n lume câte se-ntâmplă, Nici nu e bine tu să le şti, Lumea-ngenunche la a ta tâmplă, Şi, lângă tine suflet, cor de copii.

Astăzi, copile, eu îţi dau pâine, Tu pâinea asta o muşti firesc, Ce-ţi dau eu astăzi tu-mi vei da mâine, Eu, legănându-te, îmbătrânesc.

Trupul tau fraged ca un mesteacăn Să se îndoaie galeş în somn, Ca să creşti mare, plâng şi te leagăn, Copile dulce, prea tinere domn.

La geam lumina lunii ţi-o scapăr Luminii tale să-i dau ecou, Dormi, fericitule, că eu te apăr, Că eu în tine mă nasc din nou.

Capu-l pe perna pune-l, copile, Totul e bine, ai tai sunt vii Şi mai au viaţă şi mai au zile, Să crezi că pururea ei vor trăi.

Mama şi tata ţie-ţi vor face Leagăn de stele şi de ninsori, Să-ţi fie bine, să dormi în pace, Să ai lumina la ursitori.

Pune-ţi, copile, capul pe pernă, Dormi şi visează bunul tău vis, Că-n vise viaţa este eternă, Visul e lumea ce eu ţi-am promis.

Pat de răchită mirositoare, Leagăn albastru şi-ncondeiat, Pentru copilul care răsare Şi-ai cărui ochi ritmul lumii îl bat.

Mama te leagănă, veghează tata, Somnul ţi-l apară ochi părinteşti, Dormi şi visează că lumea-i gata Şi te aşteaptă numai să creşti.

Mie-mi trec anii, ţie-ţi vin anii, Poate că mâine îţi va fi greu, S-accepţi ca astăzi eu ţi-am spus nani, Dar nani-nani, frumosul meu.

Făcătorii de case

Mi-e dor de casă, dor de casa mea, Mi-e dor de-o casă care nu există, Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie tristă, Cu cer în cer şi-n gard cu-o fântânea.

Ea nu se află azi în nici un sat, O rezidesc din lacrimi şi neştire, Mi-e dor de casa mea din amintire, Care-a plecat şi ea, când am plecat.

Bătrânii mei se află în pereţi, Sau vitele îi calcă în copite, Mi-e dor de casa mea pe negândite, Mi-e dor de dorul fostei mele vieţi.

Băiatul meu zideşte el, acum, Nălucă-nlăcrimatei sale case, Un pumn de var în zid şi altu-n oase, Stau, el şi casa, în acelaşi fum.

Şi iată-l, pune mâna pe pământ, Şi nu se joacă, stă şi se ridică, Şi cărnii mele i se face frică, În clipa când atât de-aproape-i sunt, Încât băiatul meu şi-al nimănui, Iubindu-şi fiul şi uitându-şi tatăl, Încă mi-e dor de casa mea, când iată-l, El mă zideste-ncet în casa lui.

Şi carnea mea, fiindu-i dor mereu De-o casă ca un fulgerat de apă, Ţărâna e şi viaţa mea e groapa Lângă-nălţarea lujerului meu.

Dor de Cluj

Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului, Eu, fiu de ţărani din fierbintele sud, Şi Clujul e, tot, hohotire de clopote, Şi paşii lui Blaga pe străzi se aud.

Ca Iancu aş vrea pe suişul Feleacului Să cad furtunos peste Cluj ca un cal, Dar astăzi e linişte dulce în inima Prea mult pătimitului nostru Ardeal.

Acelaşi e Clujul, aceiaşi sunt oamenii, Mereu născători şi mereu muritori, Dar şi de-aş avea tot o singură naştere Aici aş muri de o mie de ori.

Mereu către dealul ciudat al Feleacului Atras mi-a fost neamul bătrân de oltean, Aici învăţară ai mei, toate rudele, Dumitru şi Ana şi Tina şi Ioan.

Când noaptea se lasă tresar amintirile Şi trec literaţi spre un magic castel, Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul, Un creier cu gânduri aprinse în el.

Şi ce n-a fost voie, şi clipele libere, Şi ce-i mulţumire, şi ce e reproş Se-adună nostalgic la cumpăna nopţilor Când Blaga îşi murmură paşii sfioşi.

El trece spre moarte, în marea lui trecere Şi e printre noi şi din nou printre duşi, Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului, Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Roş-galben-albastre sunt razele Clujului, Furtuna din veac mai de preţ le făcu, Bătrâni înţelepţi poartă grija grădinilor, Cei tineri pe piept au insigne cu „U”.

Atât de senin se transcriu tragediile, Legendele iartă momentul cel crud, Ce simplu cântăm: „Blaga-i mut ca o lebădă” Şi paşii lui Blaga prin Cluj se aud.

Castel medieval

Condamnă toţi şi numai unul iartă, Când toţi vorbesc se-aude cel ce tace, Dă semne de cădere şi de pace, Dezamăgita, tulburea mea soartă.

Ce vremuri de vremelnicii sărace, Mi-am dejugat şi tidva lângă poartă, Şi-acum aştept voios în noaptea moartă Pe cineva să vină mai încoace.

E un tiran – de tirania pâinii -Aicea în castelul fără geamuri Şi tigrii lui domestici sar în hamuri Şi-n lanţuri lupi se gudură, nu câinii.

Miroase a pustiu şi a cenuşă, În beciuri e-o uzină de cătuşe.

Făt-Frumos

Oameni, oameni, fraţii mei, Disperaţii, fericiţii, V-aţi spălat de superstiţii, De demoni şi dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos Dacă peste tot ce este V-aţi spălat şi de poveste, L-aţi pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând, Gura-mi sângeră ca rana, Unde este Consânzeana, În ce bolţi, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos, Ca la un pierdut examen, Unde vă e basmul, oameni. Ce-aţi făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat, N-a stat nimănui în cale, Era numai visul moale Al vreunui trist băiat.

Mai visaţi de vreţi să fiţi Fericiţi cu capu-n pernă, Feriţi epoca modernă De rigizi şi scofâlciţi.

Din prea mult entuziasm Să nu spargeţi Voroneţul, Daţi-i voi mai mare preţul, Oameni, mai râvniţi la basm.

Voi, care aveţi copii, Nu-i lăsaţi sub gând satanic, Să respire sterp, mecanic, Ca şi când nu ar fi.

Doborâţi himera jos, Oameni, reveniţi în lume, Pe umana noastră culme Regăsiţi pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos şi toţi ai lui, Fiincă unde nu-i poveste Lume nu-i şi om nu este Şi, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos Şi ni l-au răpit piraţii, Vameşi vigilenţi, redaţi-i Actele lui Făt-Frumos.

Daţi-i viaţa înapoi, Ochii mari, mişcarea buzii, Făt-Frumosul din iluzii Şi frumos numai prin voi.

Totuşi, iubirea

Şi totuşi există iubire Şi totuşi există blestem Dau lumii, dau lumii de ştire lubesc, am curaj şi mă tem.

Şi totuşi e stare de veghe Şi totuşi murim repetat Şi totuşi mai cred în pereche Şi totuşi ceva să-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume Un pat, întuneric şi tu Intrăm în amor fără nume Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse Reţele pe căi au căzut Un mare pustiu pe cuprins e Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezee Eu însumi mă simt Dumnezeu Continuă lumea femeie Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici Aici suntem noi luminoşi Se ceartă-ntre ele biserici Făcându-şi acelaşi reproş.

Şi tu şi iubirea există

Şi moartea există în ea

Îmi place mai mult când eşti tristă

Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele Cu capul mă sprijin de cer, Tu eşti în puterile mele, Deşi inchiziţii te cer.

Ce spun se aude aiurea, Mă-ntorc la silaba dintâi, Prăval peste tine pădurea: Adio, adică rămâi.

Şi totuşi există iubire Şi totuşi există blestem Dau lumii, dau lumii de ştire Iubesc, am curaj şi mă tem.

Locuri Comune (1986)

1. Pacient la final de veac

2. Căţel emigrant

3. Adevăratul fiu

4. Cine iese ultimul din ţară

5. Mugur de nichel

6. Antiprimăvara

7. Eu sunt eu

Pacient la final de veac

Şi află, doctore, c-aici mă doare, Acolo unde geme-un colţ de ţară, Acolo unde plânge fiecare Ca naţiunea noastră să nu moară.

Iar dacă e de completat o fişă, Te rog, permite-mi să o scriu cu sânge, Începătura bolii este grijă, Am tricolorul ciuruit pe sânge.

Farmacopeea stă să se răstoarne Asupra mea cu toate ale sale, Dar eu port rana veacului în carne Şi am în splină ţărănească jale.

Tăiaţi-mă de-a lungul şi de-a latul Şi dumneata şi ceilalţi doctori, încă, Apoi să-mi iscăliţi certificatul Că nu ştiţi boala care mă mănâncă.

O, doamne, cum vă înşelaţi cu toţii Mi-e capul greu de fiecare veste Şi nici un minister al sănătăţii De folosinţă, astăzi, nu-mi mai este.

Sunt numai un creion care îşi scrie Problema ţării lui, încă o dată, Şi-şi copiază pe curat, târzie, Această dulce ţară zbuciumată.

Deci, doctore, acestea se întâmplă, Acestea să le afle telegraful Mă trage mâlul veacului de tâmplă Din care nu vreau să se-aleagă praful.

Mai am în mine bucurie multă, Mai am în mine dorul de-a vă spune Că nu doar voi, ci alţii mă ascultă, Să vadă dacă am cuvinte bune.

De nici de sanatoriu nu m-apropii Că n-aveţi voi rezervă pentru mine Eu sunt bolnav de soarta Europei Şi Pacea doarme-n inimă la mine.

Încolo, câte-o tuse, câte-o gripă, Dureri de şale, şoc de şapte arte, Artrită la picior şi la aripă Şi, mai ales, în tot, un pic de moarte.

Căţel emigrant

Pe şosea, l-am văzut, hăituit de maşini, A fugit spre-a uita sărăcia din sat, Pe-un asfalt unde-ai lui sunt aşa de puţini Şi-i vacarm, de te poţi sătura de urlat.

Cei bogaţi s-au oprit să mănânce-n păduri Şi mâncau elegant cu tacâmul frumos, L-au văzut şi pe el, i-au privit ochii puri Şi i-au dat generos nişte pâine şi-un os.

Într-o zi, când trecea dintr-un loc în alt loc, L-a lovit cineva ce grăbea către scop, Carnea lui de bărbat a simţit că ia foc Şi s-a tras din şosea plin de sânge şi şchiop.

Tot ce-avea a pierdut, nu mai simte nimic, Ar muşca disperat porţiuni de şosea, Dac-ar şti unde e satul lui trist şi mic

Ar pleca spre-un cioban ce-l minţea şi-l bătea.

Trepied aberant, de căţel emigrant, Şi lătrat pervertit la şosele cu fum

Ar pleca înapoi, s-ar topi în neant

Şi-ar mai vrea doar atât, pacea-ntâiului drum.

Pe şosea sunt, acum, câini mai ageri şi noi, Mai mâncând ce găsesc, fără apă un strop, Numai el, neaflând nici un drum înapoi, A ajuns trei perechi de mănuşi într-un shop.

Dacă, totuşi, va fi vreun lătrat pe pământ Pentru câini viaţa-n veci va fi aspră şi grea, Câine şchiop eu te plâng că spinarea ţi-au frânt Dar de ce ai fugit să cerşeşti pe şosea.

Adevăratul fiu

Din câţi copii tot crezi că ai matale Prea bună maică, spune-mi care-ţi este Adevăratul fiu a cărui mamă Te simţi într-adevăr până la capăt.

Nu poţi avea copii mai mulţi ca unul, Mărturiseşte-mi care-ţi aparţine, Pe care l-ai făcut, murind tu însăţi, Ca să le dai şi celorlalţi putere.

Căci, dacă fiul are doar o mamă, Irepetabil este şi copilul, Dar spune-mi, maică bună, adevărul Din toţi aceştia, care-ţi este fiul?

Ai mei sunt toţi, răspunse maica tristă, Dar cel mai mult acel ce n-are mamă.

Cine iese ultimul din ţară

Sărăcia noastră ne omoară, De atâta marş ne doare splina, Cine iese ultimul din ţară E rugat să stingă şi lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate, Ducă-se dezastrele de-a dura, Dar de ce, în plină libertate, Cea mai mare să devină ura?

Pluralismul ♦ tuturor ne place, Chiar dacă îl facem numai unii, Dar vedem, de-atâta timp încoace, Pluralismul cinic al minciunii.

Sfântă-i opoziţia pe lume Şi organic preferăm răspărul, Dar de ce, în păcăleli şi glume, Nu se mai distinge adevărul?

Mai contează, uneori, şi fapta, Nu se poate construi cu tânga, Nu există stânga fără dreapta, Nu există dreapta fără stânga.

Ne vor întreba copiii, mâine, Morţii vor sări să ne condamne, Dacă, pentr-un colţ mai bun de pâine, Ne vom vinde ţara noastră, Doamne.

Libertate şi democraţie, Paşapoarte pentru fiecare, Dar de milă nimeni nu mai ştie Şi e vraişte la hotare.

Coridor european şi-atâta, Sub o licitaţie măruntă, Provocarea, patima şi bâta Şi în curţi, şi-n pieţe se înfruntă.

Om la om nici nu mai vrea să creadă, Om pe om la zid fatal îl scoate, Singură se scoală o baladă Şi în zdrenţe circulă pe sate.

Fânul necosit se-nvârtoşează, Putrezeşte sus, pe crengi, caisa, În tăcerea-naltă de amiază Morţii îşi aud ei înşişi zisa.

Cale pietruită cu dezastre, Noapte-ntredeschisă pentru-o oră Grijulii cu soarta ţării noastre, Voievozii-a moarte ne imploră.

N-avem nici o şansă de izbândă, Vom rămâne bieţi orfani pe-aicea, Dacă, supăraţi pe cei la pândă, Am trezit din moarte cicatricea.

C-un refren de muzică uşoară, Într-un fel, ne recunoaştem vina, Cine iese ultimul din ţară E rugat să stingă şi lumina.

Mugur de nichel

Primăvara în ţări dezvoltate Un mugur de nichel străbate şi-un verde ciudat, monoton, Livezi de săpun şi şampon, Primăvara în ţări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere? La vamă nici acte nu-ţi cere, Duminica totu-i deschis, Ai lua-o încet spre Paris, Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză, Răspunde cu-o frunză şi-o fisă Şi oamenii-i sunt bieţii servi, Primăvara-i o criză de nervi, E o criză ea însăşi în criză.

Antiprimăvara

Ce daca vine primăvara

Atâta iarna e în noi

Ca martie se poate duce

Cu toţi cocorii înapoi

În noi e loc numai de iarna

Vom îngheţa sub ultim ger

Orbecăind pe copci de gheata

Ca un stingher spre alt stingher.

Si vin din patriile calde

Cocorii toamnei ce trecu

Si cuiburi şi-au făcut la streşini

Si lângă mine nu eşti tu

Ninsori mai grave decât moartea

Au fost şi sunt şi vor mai fi

La mine-n suflet este vifor

Si vin nebuni sa facă schi.

Si ninge până la prăsele

Ninsoarea-mi intră-n în trupul tot

Un dans de oameni de zăpadă

Ce îmbrăţişarea n-o mai pot

La noi e iarna pe vecie

Doi foşti nefericiţi amanţi

Ia-ţi înflorirea, primăvara

Si toţi cocorii emigranţi.

Primăvara, care-ai fost Nu veni, n-ai nici un rost Poţi sa pleci suntem reci Iarna ni-i pe veci.

Eu sunt eu

Trenuri somnoroase pleacă întrebând Ce-i cu mine-n gară, ce-oi avea de gând, Plec şi eu din gară şi tristeţea-mi port Spre mirajul galben din aeroport.

Galbenă-i lumina, ochii mei sunt trişti, Toţi privesc la mine ca la terorişti. Unde-aş pune pasul liber şi corect, Fără îndoială, aş părea suspect.

Şi pe zi ce trece lumea-i tot mai rea, Când nu vreau nimica, crede că aş vrea. Gara mă somează, iarba nu-mi dă loc, Pe aeroporturi parcă aş da foc.

Încordarea-n lume a crescut cumplit, Eu mă simt suspectul care a iubit, Şi cu cât iubirea mi-o arăt firesc, Cu atât toţi ceilalţi straniu mă privesc.

Am cocoaşă-n spate şi am mâini prea mari, Ştergători de lacrimi am la ochelari, Cum în lumea asta totul e cum nu-i, Mă transform în altul fără voia lui.

Bat cu pumnu-n masă şi cu biciu-n cal, Nu mai sunt patetic şi sentimental, Fug râzând din gară la aeroport, Un pistol cu apă într-o mână port.

Pun pistolu-n ceafă la aviator, Nu crâcni, urmează ruta ta de zbor, Ruta dumitale este ruta mea, Dar eu sunt eu însumi, nu altcineva.

Vreau după acestea pe acest pământ Să mă luaţi cu toţii drept ceea ce sunt, Acum observ cât e de greu, Să vă arăt că eu sunt eu.

Alte volume

1. Basarabia pe cruce

2. Descântec de viaţă şi moarte

3. O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

4. Ce frumoasă eşti

5. Şir de cocori

6. Dreptul la întrebare

7. Hipnoză de toamnă

8. Intraductibil

9. Nobilul viciu

10. Pluton

11. A mea

12. Cântec femeiesc

13. Spune-mi ceva

14. Din nou, Dacii liberi

15. Iertările

16. Repetabila povară

17. Sara pe deal

18. Oraţie de nuntă

19. Îmi pasă

20. Detalii

Basarabia pe cruce

Se urcă Basarabia pe cruce

Şi cuie pentru ea se pregătesc

Şi primăvara jertfe noi aduce

Şi plânge iarăşi neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire, Mereu în casă moare cineva

Şi n-are ţara dreptul să respire

Şi nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfârşit pământul, Vin triburi, să ne ia pământ şi fraţi Şi-n faţa lor abia rostim cuvântul Şi, prin tăcere, suntem vinovaţi.

Ce cale poate ţara să apuce? În tragica, neconvertita zi, Se urcă Basarabia pe cruce Şi nu ştim învierea când va fi.

Descântec de viaţă şi moarte

Să fie de dulce, să fie de vară, Să fie de iarbă ajunsă la brâu, Să fie de dragoste ultima oară, Să fie de pietre spălate de-un râu.

Să fie de mine, să fie de tine, Să fie cumva şi de noi amândoi, Să fie de rău şi să fie de bine, Să fie de mierea ascunsă-ntr-un roi.

Să fie de cer şi să fie de munte, Să fie de mâine, să fie de azi, Să fie de tâmplele mele cărunte, Să fie de ceaţa ieşită din brazi.

Să fie de zi şi să fie de noapte, Să fie de clipa când vrei să şi mori, Să fie de gustul cireşelor coapte, Să fie de drumul spre Malu cu flori.

Să fie de calul ce mânzu-şi învaţă, Să pască în voie, s-alerge constrâns, Să fie de ziua schimbării la faţă, Să fie de purificare prin plâns.

Să fie de pas şi să fie de pernă, Să fie de toată intrarea-n destin, Să fie de ţara asta eternă, Pe când o femeie îţi iese cu plin.

Să fie de-a-nvinge, să fie de-a pierde, Să fie de brazdă, să fie de spic, Să fie de treflă, să fie de verde, Să fie de mare, să fie de mic.

Să fie de viaţă, să fie de moarte, Să fie de gustul de măr pădureţ, Fecioara muşcându-l cu buzele sparte, Să fie de sângele ei fără preţ.

Să fie de salcia plânsului veşnic, Când teatrele lacrimi confiscă din ochi, Să fie de ornic, să fie de sfeşnic, Să fie de drag, spre a fi de deochi.

Să fie de toate în devălmăşie, Plătind consecvent cel din urmă pariu, Să fie, să fie, dar cine să fie? O ştiţi fiecare. Eu asta n-o ştiu.

O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Mi se-nlăcrimează rece spada Când ajung în faţa ei şi-o vad, O iubesc pe Albă-ca-Zăpada Şi albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune şi cuvinte Cum ar fi ca frigul e frumos, Dar îmbrăţişarea mea fierbinte Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră, Ca să fie, nu o vom avea. Fulgera o lacrimă albastră Şi mă tem că se topeşte ea.

Îmi păstrez în drob de gheaţă spadă Nici n-aştept să se mai facă zi, Şi pornesc spre Albă-ca-Zăpada S-o ating, dar fără-a o topi.

Şi mi-e frig, dar mult mai drag îmi este

Şi îngheţ păzind-o vinovat, Şi mă tem că va fugi-n poveste

Şi-o să moară la vreun dezgheţat.

Turture înmiresmat mi-e spada, Să despice-n jurul ei femei, O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Şi-am să mor în basm de dragul ei.

Ce frumoasă eşti

Ce frumoasă eşti în prag de iarnă, Ninge disperat asupra ta, Cerul peste tine se răstoarnă, Ţurţurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă Ridicaţi de braţe de copii, Care-n frig şi ger mai ştiu să creadă Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă eşti în prag de vară, Când miroşi a mere ce se coc, Cerul în fiinţa ta coboară Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cunună, Focurile noastre se-nţeleg, Suntem baza lumii împreună Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă eşti în prag de toamnă, Ca o zi egală între nopţi, Când iubirea noastră te condamnă Să ai soarta strugurilor copţi.

Să înveţi, iubito, să te bucuri Că ţi-am dat din jertfă un destin, Şi că via asurzând de struguri, Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă eşti în primăvară, Cea mai minunată-ntre femei, Iezii pasc năframa ta uşoară, Tu, cu muguri, bluza ţi-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse Cerul bate drumul tău îngust, Trupul tău de muguri şi de frunze De la cine să învăţ să-l gust?

Şir de cocori

Ca o injecţie intravenoasă

Acest şir de cocori

De care ţipă

Mugurii, Bălţile, Mâinile noastre întinse.

Ca o injecţie intravenoasă

Într-un organism slăbit, Ca o injecţie intravenoasă

De care se rup

Mugurii, Bălţile, Mâinile noastre întinse.

Şi sângeră florile, şi sângeră sălciile, şi vinele noastre se-nvineţesc.

Dreptul la întrebare

Din toate drepturile lumii Pe unul singur nu-l cedez, E strategia mea intimă Şi este singurul meu crez.

Nu-l dau chiar dacă vin la mine

Toate statuile călări, E dreptul meu la îndoială

Şi de a pune întrebări.

Nu l-a epuizat nici Hamlet, Deşi l-a folosit de-ajuns, Cred în puterea întrebării Chiar dacă nu-i găsesc răspuns.

Ea mi-e religie în viaţă, Cu ea termin, cu ea încep, Eu, simplu cetăţean al lumii, Măcar atât mai am: întreb.

Cu pumnii strânşi în faţa morţii La fel copiii mi-i cultiv, Ca neamul omenesc de-a pururi Să fie interogativ.

Hipnoză de toamnă

E-o linişte plătită-atât de scump Şi e o pace de sorginte sfântă De se aude tăinuit cum cântă Mătasea în ştiuleţii de porumb.

Colinele se-ntunecă de cai, Amărăciunea toamnei reînvie Şi cade sufletul din ciocârlie Pecetluind ţâţânile din rai.

Dinspre poteci de purpură subţire Se cântă imnul nunţilor de cerbi, Cerboaice senzuale fata-n ierbi Şi reîncep legende să respire.

Orfeu, curând, va fi răpit de sterpi Şi-nchis într-un azil de patru lire.

Intraductibil

Ştiu multe, mai multe decât agenţiile de specialitate, Ştiu adevăruri mortale, Ştiu fapte compromiţătoare, Dar ştiu intraductibil.

Ştiu intraductibil în toate direcţiile, Nu mai pot nici s-acuz, nici să apar, Atâta mi se mai întâmplă să pot:

Ştiu.

Ştiu multe, ştiu aproape totul, Dar ştiu intraductibil.

Mi-e imposibil să spun ce ştiu;

Ce bine era

Când spuneam multe, aproape totul.

Dar nu ştiam nimic

Şi eram un palavragiu poliglot.

Nobilul viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă, În carnea mea îi simt într-una biciul, De este vară sau de este iarnă, Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă, Orgolioasă, dreaptă sau umilă Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră, Dar cel mai drag îmi e acest exemplu, Iubirea pentru-o tristă capră neagră Din care am făcut răsfăţ şi templu.

Ştiu că mi-e viaţa scurtă, ştiu că moartea În fiece femeie stă la pândă, Dar fie de femei umplută cartea De care viaţa lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune Şi n-am avut în rest nici un capriciu Deşertăciune din deşertăciune Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie, N-am vrut să fiu împerator sub stele, Femeia care nu se încovoaie, Am înjugat-o nebuniei mele.

Şi am arat cu ea mereu pământul, Şi-am semănat ogoare numeroase, Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una, E-adevărat tot ceea ce se zice, Am căutat-o prin neant cu luna E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caişii N-aveau puterea nici un an să steie Ca într-un joc de-absurde artificii Şi creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu şi-al lumii de aceea, Motorul meu cuminecat cu biciul, A fost femeia şi-a rămas femeia, Puterea mea şi singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume, Am fost mereu un cuplu în derivă, Şi chiar de nu i-am dat nimic din nume Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mişcat nici aştri Şi nici pământul sub o-mbrăţişare, Dar lance când a fost, cu ochi albaştri, Simţeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană, Să-i pot iubi supremul sacrificiu, În faţa ta, condiţie umană, Femeia este singurul meu viciu.

Pluton

Aştept primăvara:

Vreau să fiu dus de un pluton suav

La primul zid şi împuşcat cu muguri

Şi când voi muri să-mi înflorească toate rănile, Să vină toate albinele la rănile mele

Şi să mă transporte pe aripi

Către tărâmul de polen unde merită să ajung

Cu flori cu tot, cu tristeţe cu tot, Cu primăvară cu tot, Acum şi-n veacul vecilor

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine, şi-ţi este bine şi îmi este bine, aş vrea să-ţi spun, iubito, că în tine e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare cu întrebare şi cu disperare, cu gelozie şi cu larmă mare, c-un fel de fărdelege care doare.

Şi jur pe tine şi pe apa toată

Care ne ţine barca înclinată

Că vei ramane – dincolo de număr

Şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -

A mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

Cântec femeiesc

Aşa e mama şi a fost bunica Aşa suntem femei lângă femei Părem nimic şi nu-nsemnăm nimica Doar nişte „ele” ce slujesc pe „ei”.

Ei neglijenţi, iar ele foarte calme Ei încurcând ce ele limpezesc Ei numai tălpi şi ele numai palme Acesta e destinul femeiesc.

Şi-n fond, ce fac femeile pe lume? Nimic măreţ, nimic impunător.

Schimbându-şi după ei şi drum şi nume Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâţia paşi ce au făcut prin casă Şi pentru care plată nici nu cer De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă Ar fi ajuns şi dincolo de cer.

Ei fac ce fac şi tot ce fac se vede Ba strică mult şi ele-ndreaptă tot Şi de aceea nimeni nu le crede Când cad, îmbătrânesc şi nu mai pot.

Aşa e mama şi a fost bunica Şi ca ele mâine eu voi fi. Ce facem noi, femeile? Nimica, Decât curat şi uneori copii.

Suntem veriga firului de aţă În fiecare lanţ făcut din doi Ce greu cu noi femeile în viaţă Dar e şi imposibil fără noi...

Spune-mi ceva

Dacă-am să te chem Dă-mi măcar un semn Fie şi-un blestem Din partea ta. Totuşi nu ştiu cum Pentru-atâta drum Ce-a-nceput acum Spune-mi ceva.

În noaptea despărţirii dintre noi Copacii cad pe drum din doi în doi, În ochi mă bate viscolul câinesc Şi am venit să-ţi spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad Mă-mpiedic de o lacrimă şi cad Şi iar adorm şi iar mi-e dat un vis Că biata cifră doi s-a sinucis.

Şi de atâta viscol vestitor

Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor, Că tineri am intrat şi cu ce rost

Şi ce bătrâni ieşim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot, E numai despărţire peste tot Şi se aude că va fi mai greu Decât vom fi departe tu şi eu.

Dar nu pentru a-ţi spune că e rău Am dat cu bulgări mari în geamul tău, Ci ca să ştii, în viscolul câinesc, Că plec şi mor şi plâng şi te iubesc.

Şi vreau să-ţi dau cu acte înapoi Dezastrul împărţirilor la doi, Ca să-nţelegi şi tu ce-i cuplul frânt Şi cum e să fii singur pe pământ.

Din nou, Dacii liberi

Noi n-am avut nevoie Să luam adeverinţe Că vieţuim acasă, În patrie la noi, Am fost şi vom rămâne De-a pururi dacii liberi Şi iubitori de pace, Şi vrednici de război.

La Sarmisegetuza, La focuri, cu Zamolxe, Şi stelele din ceruri Din sânge ni se rup. Nu ne-au învins romanii Şi-am râs de toţi barbarii Strigând la ei cu steagul Făcut din cap de lup.

Această dăm de ştire, De sub pământul nostru, Urmaşilor în care Reînviem acum. Femeile iubindu-şi Să nască dacii liberi Spre răzbunarea noastră Pe cel din urmă drum.

Numiţi şi ţara noastră Cu numele ei dacic Iubiţi pe nou veniţii După atâţia ani, Dar veşnic ţineţi minte Că peste dacii liberi

Au tot călcat invazii Şi altfel de romani.

Noi am rămas în glie Şi devenim pădure, Şi devenim recolte, Să vă hrănim pe voi, Şi temelia ţării S-o întărim cu oase Şi iubitori de pace, Şi vrednici de război.

Cu tot ce năzăreşte Din firea noastră veche, Dăm Romelor de ştire, Prin ierburi murmurând, Că numai oboseală Ne-a aşezat sub scoarţă, Dar dacă e nevoie Ne vom scula oricând.

Iertările

Tu să mă ierţi de tot ce mi se-ntâmplă că ochii mei sunt când senini când verzi că port ninsori sau port noroi pe tâmplă ai să mă ierţi altfel ai să mă pierzi

Văd lumea prin lunete măritoare şi vad grădini cu arme mari de foc sub mâna mea deja planeta moare şi în urechi am continentul rock

Ai să ma ierţi că sunt labilitate

Că trec peste extreme fulgerând

Ai să mă ierţi preablânda mea de toate

Eu sunt nemuritorul tău de rând

Ai să ma ierţi că nu pot fără tine şi dacă n-ai să poţi şi n-ai să poţi mie pierzându-te-mi va fi mai bine eu tristul cel mai liber dintre toţi

Şi cum se-ntâmplă moartea să le spele pe toate-nobilându-le fictiv ai să te-apleci deasupra morţii mele şi tot ai să mă ierţi definitiv

Ai să mă ierţi în fiecare noapte şi-am să te mint în fiecare zi

Şi cât putea-vă sufletul să rabde cu cât îţi voi greşi te voi iubi

Repetabila povară

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând

Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând

Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminţi, Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinţi.

Ce părinţi? Nişte oameni ce nu mai au loc De atâţia copii şi de-atât nenoroc Nişte cruci, încă vii, respirând tot mai greu, Sunt părinţii aceştia ce oftează mereu.

Ce părinţi? Nişte oameni, acolo şi ei, Care ştiu dureros ce e suta de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor, Nu contează deloc, ei albiră de dor

Să le fie copilul c-o treaptă mai domn, Câtă muncă în plus, şi ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca şi când aş urla, Eu îi ştiu şi îi simt, pătimind undeva. Ne-amintim, şi de ei, după lungi săptămâni Fii bătrâni ce suntem, cu părinţii bătrâni Dacă lemne şi-au luat, dacă oasele-i dor, Dacă nu au murit trişti în casele lor... Între ei şi copii e-o prăsilă de câini, Şi e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând, Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând. Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii Nu copil de părinţi, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns. Mai avem noi părinţi? Mai au dânşii copii? Pe pământul de cruci, numai om să nu fii, Umiliţi de nevoi şi cu capul plecat, Într-un biet orăşel, într-o zare de sat, Mai aşteaptă şi-acum, semne de la strămoşi

Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoşi, Şi ca nişte stafii, ies arare la porţi

Despre noi povestind, ca de moşii lor morţi.

Cine are părinţi, încă nu e pierdut, Cine are părinţi are încă trecut.

Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci, Unde-avem şi noi înşine ai noştri copii.

Enervanţi pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi, Şi în genere sunt şi niţel pisălogi.

Ba nu văd, ba n-aud, ba fac paşii prea mici, Ba-i nevoie prea mult să le spui şi explici, Cocoşaţi, cocârjaţi, într-un ritm infernal, Te întreabă de ştii pe vre-un şef de spital.

Nu-i aşa că te-apucă o milă de tot, Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?

Că povară îi simţi şi ei ştiu că-i aşa

Şi se uită la tine ca şi când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus

Pe conştiinţă povara acestui apus

Şi pe urmă vom fi foarte liberi sub cer, Se vor împuţina cei ce n-au şi ne cer.

Iar când vom începe şi noi a simţi

Că povară suntem, pentru-ai noştri copii, Şi abia într-un trist şi departe târziu, Când vom şti disperaţi veşti, ce azi nu se ştiu, Vom pricepe de ce fiii uită curând, Şi nu văd nici un ochi de pe lume plângând, Şi de ce încă nu e potop pe cuprins, Deşi plouă mereu, deşi pururi a nins, Deşi lumea în care părinţi am ajuns

De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

Sara pe deal

Iese amurg dintr-o bătaie de clopot caii culeg iarba din ultimul tropot, păsări adorm dacă amurgul le-atinge, sus la izvor, sus la obârşie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei frângeri, oamenii sunt umbre tăcute de îngeri, nimeni aici legea cerească n-o calcă, sufletu-n plop, trupul se-apleacă în salcă.

S-a auzit de peste uliţi o veste, un nou născut viu într-o iesle mai este, lemne de foc, oarbe căruţe mai cară, ultim sărut, ca o pecete de ceară.

Misticul sat luneca în rugăciune, nimeni nimic, înspre pământ nu mai spune, toate se-ntorc ireductibil spre ceruri, florile ţin sipete de adevăruri.

Iarăşi amurg, dangătul parcă revarsă, cucii dispar lângă clopotniţa arsă, cade-n fântâni ziua să urce iar, mâine, în amintiri satul miroase a pâine.

În cimitir, oile nu mai pasc iarbă, mieii o pasc, pofta din ei este oarbă, nevinovaţi, anii se-ncarcă de vină cum ne-ating, fiinţele cum le declină.

Sara pe deal seamănă cel mai ades cu sara pe deal cum o scria Eminescu sara pe deal e şi-aici cum şi-ntr-însul, sara pe deal, fetişizându-ne plânsul.

Sara pe deal, parte din noaptea eternă, sara pe deal, capul se-apleacă pe pernă, sara pe deal, totul deodata învie, sara pe deal, muzică din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei, omului bun, casa puternică fie-i, noi între noi să mai gustăm cât se poate sara pe deal, cea mai de preţ dintre toate.

Şi să privim cerul cu tragice stele, care mai ia forma poruncilor grele, oamenii trec, nici nu vom şti unde pleacă, iar după ei se mai aude o toacă.

Urmele lor sunt sau copiii sau munca, într-un temei lasă întreaga porunca, sara pe deal nu e decât un amestic de fabulos, de nebunesc şi domestic.

Ziua s-a stins, zeamă de zarzara crudă, ţipă guzgani, cine-are timp să-i audă, carii bătrâni de-o veşnicie lucrează, printre copii zgomotul lor isca groază.

Dacă întinzi mâna cu-o mică lumină ai să şi simţi vrejuri crescând în grădină, nişte pândari, hăulituri îşi aruncă, fetele mari grup se întorc de la luncă.

Poartă în sâni dorul de-o mână bărbată, cei căutaţi mult mai târziu se arată, Podul pe râu scârţâie şi se îndoaie, muştele bat, semn de-nnorare şi ploaie.

Lâna-n fuior în turbioane se leagă, creşte-n dovleci dor de sămânţa întreagă, parcă de ieri luna răsare-nspre mâine, plânge-un copil, sau parcă latră un câine.

Plaurii morţi, cresc dintr-o apă uitată, sfinţi înţelepţi celor cuminţi li se-arată, sara pe deal, uite un mânz care moare, suflet din el, ca şi o seară apare.

Dulce-albăstrui caută suflet de iapă, ea nu mai e, alta va şti să-l înceapă, ultimi copii strigă pe uliţa noastră, blânde bunici îi însoţesc din fereastră.

Sara pe deal, cumpănă sinea nu-şi strică, sara pe deal e ca un duh de bunică, fruct zemuit împrăştiat pe tot locul, coacem porumb, unde ai noştri fac focul.

Sara pe deal, dulce vânare de vară, azi nici un om nu are dreptul să moară, sara pe deal, fum doborât dintr-un sfeşnic, cade pe om, parcă-ntrupându-şi-l veşnic.

Sara pe deal, cânepa fumegă bice, cei pedepsiţi, nu au curajul s-o strice, toate rămân, precum au fost în natură, starea de om trece spre starea cea pură.

Sara pe deal, spune că asta ni-i rostul, să o numim suflet din sufletul nostru, sara pe deal, sufletul mare al lumii, sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toţi vom murmura ce ne doare, tu să ne dai o creştinească iertare, sara pe deal, nu a murit idealul, suntem aici: Oamenii… Sara… Şi Dealul.

Oraţie de nuntă

Astfel după tine se încheie toate. Trag oblonul negru la fereastra mea. Nu mai vreau decepţii, vreau singurătate, Nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul şi eu, ca oricare, La o nebunie, la un ultim glonţ Ultima speranţă, ultima-ncercare Dar în magazie era doar găblonz.

Nu-i nici o problemă, toate-s foarte bune. Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg… Şi cu pasiune, şi cu voluptate Şi credeam în tine, vrednic şi întreg.

Hai, întinde mâna pentru despărţire Schimbă-ţi telefonul, că şi eu mi-l schimb Salutări miresei, salutări la mire, Poate se rezolvă toate între timp.

Întră în mulţime, nimeni n-o să ştie Două, trei persone care ne-au ascuns, Eu voi ţine minte scurta nebunie Şi-ntrebarea noastră fără de răspuns.

Firea ta ciudată n-o voi regăsi-o Nici n-ar fi nevoie, tu rămâi un mit. Nuntă fericită, te-am iubit, adio, Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit!

Vezi că se confirmă bârfa despre mine: Te-am lăsat deodată crud şi nefiresc Totuşi ţine minte, ţine bine minte Te salvez de mine fiindcă te iubesc.

Îmi pasă

Mi-e dor de tine

Şi nu-mi ajung celelalte

Uite ca un surogat

Pentru puritate

Nu s-a găsit.

Mi-e dor de tine

Mi-e tine de tine

Mi-e înlăuntrul meu de tine

Mi-e nu ştiu cum, Mi-e nu ştiu ce, Mi-e dor de tine ca de acasă.

Îmi pasă!

Detalii

Ştiu unde

Nu ştiu de unde, Nu ştiu de ce

Şi nu ştiu

Pentru ce merit

Dumnezeu te-a trimis

Pe buzele mele.

Poezii cenzurate – Sunt radical (1979-1989)

1. Îndrăgostit de Bucureşti

2. Şoferul şi nevastă-sa

3. Cineva mă ascultă

4. Călugăr

5. Minciunile

6. Analfabeţilor

7. Probă olimpică

8. Regresăm

9. Motorul greşit

10. Condamnaţi

11. Sunt radical

Îndrăgostit de Bucureşti

Nu ştiu de ce, pe cât m-afund în viaţă mă simt atras de fleacuri omeneşti, şi-mi place-n anotimpul de vacanşă să-ntârzii, să rămân în Bucureşti.

De el ne-am săturat, dar el ne place, el e un prag lovit să vezi alt prag, şi-acum, când sunt sătul de locul zilnic mă simt golit şi-mi e deodata drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadenşa şi-am s-o mai bat atât cât voi trăi, spre un Olimp ascuns pe orice stradă în căutarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii şi au trecut aiurea anii mei aici copiii mi-au venit la viaţă şi am născut şi-am îngropat idei.

La Bucureşti, copilăria toată, visam s-ajung să pot şi eu vedea celebrii câini ce au covrigi în coadă şi să-ntâlnesc şi eu pe mama mea.

Eu vara aş iubi-o pe orbeşte, dar simt că toamna-i anotimpul meu, când frunze şi lumini pe bulevarde mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere

Şi oamenii romanţe triste vor, Şi-n curţi se face vin din must de struguri

Şi toţi bucureştenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut şi să-l găsesc întodeauna treaz, nu este el cel mai frumos din lume, dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în ţară şi să câştig aripi dumnezeieşti, să pot gusta melancolia toamnei în fiecare colţ de Bucureşti.

3 august 1989

Şoferul şi nevastă-sa

Ne urcasem cu toţii în autobuz

Care nu era confortabil, dar era independent, N-avea fiecare locul său, Dar ne gândeam că o să aibă, Era primăvară, Venea vara, Se dezgheţau drumurile, Puteai să mergi cu gulerul cămăşii descheiat, Se dezgheţau drumurile, Noi cântam cântece de-ale noastre, vechi, Pe care nu le mai cântasem de multă vreme

Şi unii din cauza vitezei, Care-i îmbăta, Alţii cu o tandră ironie, Am început să zicem, să cântăm

Că autobuzul nostru

E cel care dezgheaţă

Drumul pe care mergem.

Pe direcţia aceea spre munte, Spre marele munte, Nu mai mersese niciodată un autobuz, Numai turişti particulari, Numai nebuni ocazionali.

Aşa că nu ne interesa destinaţia, Ne ajungea bucuria

Că mergem cu toţii spre marele munte.

Şoferul era tânăr, Conducea pentru prima oară

Un asemenea autobuz.

Fusese ajutor de şofer, Lucrase mult şi cinstit, După cum mergea, după cum frâna, Era fără îndoială cel mai bun şofer

Dintre toţi şoferii noştri, Ăsta conduce excepţional, strigăm noi, Ăsta-i omul care ne trebuie

Şi el dădea din mână cu modestie

Rugându-ne să nu-l mai lăudăm, Cal încurcăm la condus.

În fond e autobuzul dvs., Eu sunt al dvs., M-aţi ales să conduc autobuzul, Asta-i treaba mea.

Noi am aplaudat, chiar şi aceasta lepădare, a lui, De laudele noastre.

Şi autobuzul mergea mai departe

Şi-n diverse localităţi, în care ne opream, Mulţi urcau

Şi nimeni nu mai voia să coboare.

Era un autobuz unic

Nu mai exista aşa ceva în împrejurimi.

Rămăseseră-n urmă troleibuzele agăţate

De reţeaua electrică

Şi lipsite de orice independenţă, Tramvaiele înghesuite între sine Şi aceeaşi reţea.

Autobuzul nostru se încărcase înspăimântător, Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun, Şoferul conducea excepţional, Nimeni nu conduce mai bine ca el, Strigam noi

Şi el dădea moale din mână, Şi noi strigam iarăşi, Lasă frate, lasa modestia la o parte, Da-o dracului de modestie

Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea

Unui asemenea drum, Ştim valoarea lui adevărată, Eşti al nostru, Eşti dintre ai noştri, Rămâi între noi, Bravo, Ura, Şi el nu mai putea să ne oprească, Trebuia să fie atent la drum, Iar noi eram prea mulţi

Şi începusem să-l incomodăm, Stăteam claie peste grămadă în autobuz, Dar uneori îi blocam o mână sau un picior, Până când câţiva meseriaşi

L-au rugat să oprească pentru câteva minute

Ca să-i facă o cuşca de protecţie, Să nu-l mai incomodam la condus, Dar să-şi ia şi nevasta lângă el, Au zis alţii, Că drumul e lung şi se plictiseşte omul.

Şi uite-l acum în cuşca lui de protecţie, În cabina lui blindată!

Ce hotărât conduce, A dat drumul şi la muzică, Se aude în toată maşina o muzică eroica, Pe care o întrerupem noi din când în când

Cu cântece despre el şi de drumul nostru, Şi hai, mă, să fim atenţi şi cu nevastă-sa, Ca şi el e om.

În autribuz vara e cald Iarna e frig, Drumul continua, Am început să obosim, Nene şoferule, opreşte, Să ne odihnim şi noi.

Să te odihneşti şi dumneata, Că n-o fi foc, Dar el nu mai aude, El conduce, Şi-ntr-adevăr, conduce excepţional, E cel mai bun, strigam toţi, Dar ne e foame, Pentru că n-am mai oprit demult, Şi-avem nevoie şi noi

De pâine, de apă, de un răgaz, Probabil c-am început să-l şi enervăm

Cu mofturile noastre

Setea, foamea, somnul, Geamurile autobuzului nu mai există demult, Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta, Uşile au ruginit şi nu se mai deschid, Şi şoferul conduce autobuzul

Din ce în ce mai nervos, A început să facă şi accidente, Stau şi el şi nevastă-sa cu mâinile pe volan, Marile piscuri îi cheamă, Mai e puţin combustibil, Am intrat pe un fel de linie ferată, Vecină cu drumul, După ce ni s-au spart cauciucurile

Şi după ce şoferul a dărâmat

Cu lovituri de autobuz

Case şi biserici, Sate şi oraşe, Începem să coborâm, Şi bineînţeles că viteza creşte, Aşa e la orice coborâre, Viteza

creşte, Nu mai e nimeni în autobuz, Unii au murit, Alţii au fugit, Alii ne-am uscat de foame şi de sete, Alţii am îngheţat de frig, Muntele e tot mai departe, Dar autobuzul coboară

Halucinând pe linia moartă

De cale ferată, Şi numai ei doi, Şoferul şi nevastă-sa, În cabina blindată, Se uită doar înainte, Nu mai ştiu pe cine conduc şi unde se duc, Şi de ce tac toţi pasagerii

Şi de ce se merge cu viteza prăbuşirii, Când excursia începuse atât de frumos Către marele munte.

12/13 iulie 1987

Cineva mă ascultă

În veac cu putere ocultă din zid cineva mă ascultă. Cu cât mă coboară pe mine. Cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o suge prin tuburi. Mă simt răstignit pe şuruburi, ce face cu mine nu-i veghea, el trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate, poporul de rău şi păcate, de cei ce ţin arme în liră de cei care mint şi conspiră.

Dar nu el ascultă orbeşte, Pe om când acasă trăieşte, Ne intră-n cearceaf şi sub piele, În creier de gânduri săi-l spele.

Prin mări, electronice unde în ochi şi în tălpi ne pătrunde, putere zeiască şi oarbă el scris e şi-n firul de iarbă.

Ascultă fereastra deschisă şi viermii urcând în caisă, cum gâfâie-n dragoste mirii, concertul mărunt al pieirii.

În veac cu poliţie multă, din zid, cineva mă ascultă.

Călugăr

Doamne, fă-mă călugăr

Şi cheamă-mă până la tine

Să-ţi spun adevărul

Despre marele dezastru pământesc.

Doamne, fă-mă călugăr.

Au fost hăituiţi, Au fost ofensaţi, Dar călugării au totuşi

O oarecare liberă trecere

La vămile cerului.

Undeva, la Cheia, Am auzit eu că există

O scară de răşină de brad

Care ajunge până la tine, Doamne, Lasă-mă să urc şi să-ţi spun.

Voi găsi-o chiar dacă

Nu e în evidenţa primăriei din Măneciu

O voi găsi-o după miros, După mirosul morţilor

După mirosul viilor, După mirosul de tămâie.

O voi găsi-o şi voi veni

Să-ţi spun ce rău e pe pământ

Să-ţi spun că-n luptele pentru dreptate

Dreptate a ieşit

Atât de zdrobitor victorioasă

Încât a devenit idee, Nu mai are nici o realitate.

Doamne e nedrept totul, Copiii nu mai au decât recreaţii şi examene, Ore de clasă nu mai sunt, Bătrânii sunt puşi la zid

Sub nişte taloane de pensii

Care sunt trase din tunuri

Ale binevoinţei generale.

În rest muncim până ne cad mâinile din umeri

Şi nu mai ştim pentru cine muncim

Mai ales că ei ne dau să facem

Lucruri pe care tot ei le considera inutile

Şi ne reproşează nouă

Că facem lucruri inutile.

Dar, în fine Doamne, primeşte-mă în audienţă

Pe mine, călugărul cel mai limbut, Al mânăstirii tale cu 5 continente.

Hai, Doamne, fi bun şi primeşte-mă

Că, alttel, dacă întârzii, Nu mai am pe unde urca

Vine omenirea flămândă

Să mănânce scara de răşină

Care duce la tine, Doamne, fă-mă călugăr, Fă-mă şi ascultă-mă

La ora când mânăstirea ta

Cu 5 continente

Şi cu 4 miliarde de prăpădiţi

Instalează ultimele arme

În clopotniţă!

10 decembrie 1983

Minciunile

Dar, hai, să ne spunem minciuni importante, Dar, hai, să ne spunem minciuni şi mai mici, Aşa cum amanţii le mint pe amante Şi ele îi mint pe pământ pe aici.

Dar, hai, să ne spunem cu patos braşoave, Dar, hai, să vedem cine minte mai mult, Ascultă delirul consoanelor grave, Cum şi eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasă, e foarte frumoasă Minciuna aceasta pe care mi-o spui, Aşa că, te rog, şi pe mine mă lasă Să pălăvrăgesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.

Concurs de minciuni la echipe şi solo Şi ies campioni mincinoşii cei mari, Dar, dragă Păcală, tu ce faci acolo? În campionate de ce nu apari?

Se minte cum nu s-a minţit niciodată, E multă minciună la noi pe pământ, Sunt false recursuri şi nu-i judecată, Balanţa cea veche-a dreptăţii s-a frânt.

Dar, hai, să minţim fără nici o ruşine, Dar, hai, să minţim în direct şi-n răspăr, Că poate prin rău vom ajunge la bine, Minciuna supremă va fi adevăr.

Analfabeţilor

V-am spus că sunt un om periculos Şi nu mi-aţi luat avertismentu-n seamă. V-am spus s-aveţi pentru persoana mea Un plus de-ngrijorare şi de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât

De sunt călcat puţin pe libertate.

V-am spus ca sunt oşteanul credincios

Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpăraţi şi voi, Cenzori capricioşi ai vremii mele, C-o să vă coste scump măruntul moft, De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneţi mâna să munciţi. Să nu mai tot pândiţi zeloşi din umbră, V-am spus că n-o să placa nimănui Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat Şi că situaţia e mai complexă, Nu-i intelectualul – servitor. Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Şi lumea nu se poate cuceri Umflând la cifre şi mimând tumulturi Cu aroganţi şi trândavi doctoranzi, Cu papagali care ţin loc de vulturi.

V-am spus şi am puterea să mai spun Ca nu încape muntele în seră Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad Şi de la căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetişizaţi pe Marx, Să nu-i păstraţi în spirt învăţătura Şi voi într-una fără să-l citiţi Îl pomeniţi până vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om Nu iartă astăzi nici o dezertare Şi voi v-aţi decorat voi între voi

Când lupta este în desfăşurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb

Care ameninţă civilizaţii

E-a omului pentru a fi mai bun, V-am spus: ceva care să-i placa daţi-i.

V-am spus, concetăţeni analfabeţi, Şi luaţi aminte şi să ţineţi minte. Dar nu ştiam ca v-aţi născut şi surzi Şi scoateţi arma când vedeţi cuvinte. 1979

Probă olimpică

Mintea mea obosită

Nu e mai proastă

Decât mintea voastră odihnită, Hai să gândim împreună, Hai gândiţi şi voi, Încordaţi-vă minţile odihnite

Şi produceţi gânduri.

Ce cânt acele broboane de sudoare

De pe frunţile voastre?

Străduiţi-vă, Concentraţi-vă, Gândiţi-vă, Aveţi minţile odihnite, Dormiţi de 2.000.000 de ani, Aţi avut scutire, Aţi avut permisie, Aţi avut concediu mental, Ce dracu!

Vă depăşeşte în viteză broasca ţestoasă, Melcul, de-a cărui trecere

Vă ţiuie urechile, E un melc mort, Ariciul v-apare ca un ideal imposibil, Vă mişcaţi ca prin corpuri solide, Ca prin undelemn îngheţat

Ca prin ochi de sticlă, Ce dracu!

Gândiţi, Nu mai amânaţi aceasta, gândiţi, ar fi trist pentru voi şi vaţi fi pus mintea la uscat pe gardurile în care închideţi, cu depline sentimente

De posesiune şi protecţie, mintea mea obosită. 10 noiembrie 1983

Regre sam

Nu-i nimic, e-n regulă, Mai aşteptăm două sute de ani, Ce-o să fie, un biet accident istoric, O socoteală matematică greşită, Suntem în Estul Europei, nu uitaţi.

Ruşii, da, Maghiarii, da, Polonezii, da, Bulgarii, da, Noi, nu, noi nu, noi nu progresăm, Că se interpretează, Când nu voiau

vecinii, Noi nu puteam, n-aveam voie, Când vor vecinii, Nu vrem noi, n-avem nevoie, Asta e, aşa suntem noi, ai dracului, Daţi în Paşte, asta e, daţi în Paşte, Nu-i nimic, e-n regulă, Mai vedem noi, mai vedem, Aveţi răbdare, nu bateţi din picioare, Nu vă pripiţi

Noi regresăm cu plăcere, Noi regresăm cu talent, Noi nu ne luăm după nimeni

Decât când regresează.

Două sute de ani! Atât!

Aveţi răbdare, nu chemaţi salvarea, Nu exageraţi, nu crâcniţi, Regresaţi cu noi!

Înapoi, marş!

8 aprilie 1988

Motorul greşit

Şi dacă după cum s-a auzit şi dacă după cum un simţ o spune întregul drum e o deşărtăciune şi chiar motorul e croit greşit!

Maşina e din ce în ce mai grea, o-mpingem năzuind la zile bune şi aşteptăm s-apară o minune să ne putem urca şi noi în ea.

Tu nu auzi constructor de motoare, Că ţi l-am da pe-acesta înapoi?

E un motor prea leneş, prea greoi

Nu poartă, ci-i purtat de fiecare.

Şi zi de zi motorul nostru moare

Şi-n loc să meargă el, l-împingem noi.

Condamnaţi

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult şi-o gaură de şarpe să merg în ea, tăcut şi umilit.

Ce să mai cânt. Când au venit piraţii

Şi apele din mătci ni le-au furat, O lacrimă fiinţei mele daţi-i

Şi-o s-auziţi de omul scufundat.

M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce, să mă zdrobească ritmuri pe-o şosea, nici nu mai am nevoie de o cruce, mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele tristre, prăpădul întinzându-se îl văd şi nu mai e nimic să mai reziste acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavolească să înţeleg că totul a căzut, dar vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frică, probabil mă consideră ciumat, eu însumi scriu acum la lampa mică să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire? N-au gâzii mei un minim interes poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu! Acela, zic Casandrele, sunt eu! Ca un berbec am să mă duc în templu. Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cântăreţul soarelui din nord, de-aicea, dintr-o gaură de şarpe, rostesc un acatist şi-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde! Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi? Îmi vine şi a plânge şi a râde că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeţi ea nu mai aveţi ţară şi ca străini vi-s pruncii, cobitori, învaţă ei ceva pe dinafară, dar n-au părinţi, ei au meditatori.

Voi nu simţiţi că nu mai aveţi ape? V-au luat piraţii tot pe vasul lor şi iată, din aproape în aproape, noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă şi tandră involuntar un cântec fără rang te cheamă lângă mine, hai Casandra, sărută-mi gâtul gata pentru ştreang.

Sunt radical

Sunt radical

Mai precis

Sunt pentru păstrarea

Unui just raport

Între minciună şi adevăr, Între eroi şi eroi, Între plus şi minus, Sunt radical, Mai precis, Mi-e silă de demagogia socialistă

Mai tare decât de

Demagogia burgheză

Pentru că o simt

Apăsându-mă cu mult mai de aproape.

Sunt radical, Cred că nu e bună legea

Care te condamnă mai grav

Dacă ucizi un urs

Decât dacă ucizi un om, Ba mai mult, Te condamnă mai grav

Dacă vorbeşti, Dacă ai opinii, Decât dacă ucizi.

Sunt radical

Adică îmi închipui

Că dacă ecuaţia „poporul ne-a ales, Vorbim în numele poporului, Guvernăm în numele poporului, Construim socialismul

Cu oamenii şi pentru oameni, „

Este adevărată, Nu e corect

Să-i distrugi omului

Casa, oraşul sau satul, Fără să-l întrebi pe om;

Zece elevi au declarat la şcoală, Când i-a întrebat dirigintele

Ce fapte bune au săvârşit, În ziua aceea, Ca au ajutat o bătrâna

Să treacă strada

Dar de ce aşa de multi, S-a mirat dirigintele

Pentru ca bătrâna

Nu voia să treacă strada

Au răspuns ei.

Cam asta ar fi situaţia

Sunt radical

Şi o privesc în fata, Dacă bătrâna nu vrea să treacă strada

E greu să te lauzi

Ca eşti cel mai bun dintre oameni

Pentru ca o obligi

Să traverseze, Şi lucrurile stau chiar asa, Bătrâna nu vrea

Să treacă strada.

Bătrâna nu se afla pe strada

Nici nu exista strada, Şi bătrâna nici nu e bătrâna.

Ci o tara emoţionată

Ca va trebui să traverseze.

Sunt radical, Adică mi-e groaza

De remuşcările

Care nu mai pot salva nimic, Mai ales viaţa

Care şi aşa se încăpăţânează

De câteva generaţii încoace

Să se duca în pastele mă-sii.

Sunt radical, Îmi plac prunele, piersicile, marele veraţice, libertatea, femeia, granitele istorice, şi strugurii tămâioşi.

Sunt radical, As putea dicta un poem

Şi de la un telefon public, Dar tot radical sunt

Şi menţionând

Ca n-aş putea face aceasta

Decât dacă şi cea

Căreia îi dictez

Ar avea telefon.

Sunt radical, Cred ca Mareşalul Ion Antonescu, Dacă ar fi rejudecat

De un tribunal imparţial, Ar putea fi declarat

Fără rezerve, Erou al României post-mortem

Şi martir universal, Măcar după lectura

Pactului Ribbentrop-Molotov.

Sunt radical, Cred în valoarea frunzei de varza aplicata pe lucrurile dureroase ale corpului.

Sunt radical, Nu cred să existe

Înger mai urât

Şi demon mai frumos

Decât omul, Si, mai mult decât atât, Nu cred să existe

Accident mai rodnic

Şi lege mai contrariata

Decât omul.

Din mine însumi

Şi din ceilalţi

Extrag rădăcina pătrată

Şi observ ca nu e decât apa, Apa în stare de gândire, Apa cu suflet şi cu vârtejuri, Apa într-o nevindecabila formula chimica.

Sunt radical, Când ploua

Şi când ninge

Ştiu ca e vorba

Despre mine, Despre apa care sunt, Despre apa care sunt.

1 august 1988

Preaplinul sufletului (1994-1997)

1. Prea târziu, la Paris

2. Lume, lume

3. E prea puţin

4. Orfani

5. Târziu

6. Căruciorul cu rotile

7. Bătrânul cerşetor

8. Unde să pleci

9. Viaţa, dublu mixt

10. Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aş iubi

Prea târziu, la Paris

Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân, n-am avut nici noroc, nici chemări, nici curaj, unde sunt, mă trezesc doritor să rămân şi, cu grele picioare, m-ating de pavaj.

Nu-i de mine nimic din infernul modern, eu în peşteri, acum, aş avea locul meu, pe o piatră de râu mi-ar fi dor să-mi aştern, orice drum la Paris mi se pare prea greu.

E trei sferturi sub ierbi generaţia mea, ce să caut aici, fără nimeni din toţi? Invalizi glorioşi, lângă voi aş cădea, dar mă cheamă absurd nebunia pe roţi.

Prea târziu am ajuns, prea bătrân, la Paris, amintirea s-a şters, în memorie-i gol, era bine să-l gust, cât mi-a fost inetrzis, de pe oricare loc, azi, abia mă mai scol.

Şi mi-e dor de Brâncuşi, cel mai mult de Brâncuşi, dacă nu-ntârziam, într-un straniu pariu, îi umblam la fereşti, îi dormeam pe la uşi, pentru opera lui, măcar piatră să-i fiu.

Condamnat, pentru veci, să fiu numai român, Noapte bună, oraş al eternei lumini, Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân, Hai acasă, eu plec, n-are rost să rămân, E prea scump pentru mine să mor în străini.

Lume, lume

De la mine pân' la tine Numai fluturi şi albine, De la tine pân' la mine, Numai rău şi nici un bine.

De la mine pân' la ea, Numai lanţ şi numai za, Unde-i ea şi unde-s eu, Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume, Numai fiare fără nume, De la lume pân' acasă, Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei, Numai lupte şi scântei, Ei acolo, eu aici, Şi-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine, Numai guşteri şi ruine, Din neanţ la dumneavoastră, Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi, Numai ei, din doi în doi, Invers, de la noi la noi, Numai stare de război.

De la toate pân' la toate, Numai tu, singurătate, Numai tu şi eu şi plânsu-mi, De la eu până la însumi.

7 noiembrie 1997

E prea puţin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere, De-atâta umilinţă şi păcat, De-atâta moarte câtă ni s-a dat, E prea puţin o singură-Nviere.

Şi, totuşi, pe pământul îngheţat, Lumina lunii drepturile-şi cere Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere Şi vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere

Şi ca un întuneric luminat, E lupta-ntre femeie şi bărbat, Ca la un alt scandal pentru putere.

Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat, E prea puţin o singură-Nviere.

25 aprilie 1997

Orfani

A fi om e mai greu decât plumbul pe lume, Noi nici nume n-avem. Dar câţi oameni au nume?

Ne-aţi uitat în cămin şi ni-i greu şi ruşine, Mai cumplită, oricum, e uitarea de sine.

Suntem răi între noi, tot ce-i rău ne-răieşte, Cei mai răi sunt acei ce urăsc omeneşte.

Noi – părinţi nu avem, cum destinul ne arată, Pe pământ, cei mai mulţi n-au nici mamă, nici tată.

Poate că, între noi, peste traiul de câine, Sunt cei supradotaţi pentru lumea de mâine.

Şi mai mare ca noi e, oricum, altă rană, Un popor de orfani, într-o lume orfană.

10 aprilie 1997

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim, Când v-am rugat a nu-i uita, N-aţi auzit şi mi-aţi răspuns Că-i o problemă foarte grea.

Şi-am fost ridicol stăruind Şi-am încercat să vă mai spun Şi noi m-aţi învinovăţit Şi m-aţi considerat nebun.

Şi eu v-am zis că nu e timp, Că suntem nişte pasageri, Şi voi aţi construit minciuni, Mai multe astăzi decât ieri.

Şi-acum de ce vă bucuraţi De arta celor ce-au murit, Când voi i-aţi condamnat pe ei La trai pe muchie de cuţit?

O locuinţă v-am cerut, S-o dăm artiştilor pribegi, Şi jaful vostru mi-a răspuns Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor Şi v-aţi putea şi voi mândri Că daţi o casă celor morţi, Deşi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns şi ipocrit, Artiştii au ajuns pământ, E gata casa vieţii lor, Dar locatarii nu mai sunt.

20 mai 1994

Căruciorul cu rotile

America nu se dezminte. Ea, tocmai în aceste zile, Ne mai trimite-un preşedinte, În căruciorul cu rotile.

Prin orizonturi numai ţinte, În voie mişună reptile, Şi iarăşi e-un fior fierbinte

În graniţele inutile.

Din lacrimile fostei mile, Mai strigă ruşii: înainte!

De Yalta tragicelor file, Ne-aducem iarăşi, toţi, aminte.

Şi, sub căruţul cu rotile, Se scoală morţii din morminte.

20 martie 1997

Bătrânul cerşetor

La colţul străzii e un cerşetor Cu mâna-ntinsă, către-o altă lume Decât aceea unde, fără nume, El ispăşeşte râsul tuturor.

Adolescenţii se mai ţin de glume

Şi-i pun în palmă semne de-ale lor, El e bătrân şi înţelegător, Cu noi, cu toţii, dar, cu cei mici, anume.

Şi cine observă, înt-o doară, Ca el e-aici din vremuri de demult, Imperturbabil, în acest tumult, El, cerşetorul, a uitat să moară.

Sub zdreanţa lui, minunea se-ntrupează, În el e Dumnezeu, ce stă de paza.

9 aprilie 1997

Unde să pleci

Află şi-nvaţă Acest refren: Până la moarte, N-ai nici un tren.

Clipă absurdă Şi, noi, năuci, Nici nu ştiu unde Vrei să te duci.

Încă nu-i gata, În hale reci, Trenul cu care Crezi c-ai să pleci.

Deocamdată, Încă de ieri, Acarii însuşi Se simt şomeri.

Care plecare, Care pardon, Care adio, Care peron?

Ce despărţire, Când amândoi Nu ne cunoaştem Noi între noi?

Nu fi precoce, Nu insista, Încă-i abstractă Iubirea mea, Cât tu, pe lume Nici n-ai venit Şi, într-un pântec, Suferi cumplit.

Creşte, sub cerul Aştrilor căşti, Maternitatea Unde urmează Să mi te naşti.

28 decembrie 1997

Viaţa, dublu mixt

Trăiesc aici, dar mă simt că sunt departe, Din ce în ce mai singur şi mai trist, Nici nu mai ştiu cât pot să rezist, Închis într-un ziar şi într-o carte.

Mă-ncredinţez iluziei deşarte Că mă salvează regăsirea-n Christ, Dar, vai, ajung un fel de dublu-mixt, Cu viaţă-n minus şi cu plus de moarte.

Şi, totuşi, nu m-a ocolit norocul, Deşi mi-a fost întotdeauna greu, Şi-am transformat în foc destinul meu Ca, azi, cenuşa să rezume focul.

Şi de-aş cădea, aşa cum cere jocul, Ca să devin o piesă de muzeu, Eu tot îi mulţumesc lui Dumnezeu C-a-ntârziat şi-aşa, prea mult, sorocul.

18 iulie 1997

Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aş ubi

Altceva nu-i nimic Şi mereu mă complic Şi ce simplu mi-ar fi, Dacă nu te-aş iubi.

Dacă m-aş lua după pretexte, daca-aş trage unde e uşor, nici nu trebuia s-aud de tine şi-mi era mai de folos să mor.

M-am băgat de bună voie slugă, dragostei morale ce ţi-o port, dar pricep că mi-ar fi fost rentabil să privesc destinul ca pe-un sport.

Nu-i o simplă încăpăţânare, pentru un ambiţios pariu, dar aleg o cale complicată, tocmai din motivul că sunt viu.

Eu detest relaţia burgheză, decorată circumstanţial, mă închin la legile naturii şi salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viaţă prefăcută, tatăl ei de soartă la mezat, te iubesc în felul unui trăsnet, te prefer aşa cum s-a-ntâmplat.

Greu îmi e şi greu îţi e şi ţie

Cu acest fel de a trăi al meu, Totuşi, vreau să ştii că, din păcate, Dragostea e o dificultate, Fără care-ar fi cu mult mai greu.

31 decembrie 1996 – 1 ianuarie 1997 Bucureşti

Citate

Proverbe

Pe când lumea fierbe, noi mai mari, mai mici Învăţăm proverbe ce se spun pe-aici, Vrem o altă limbă, toţi ar învăţa, Lupul părul schimbă, dar năravul, ba.

Hai la moşu' cu proverbe Dai un ban, dar ştii că fierbe, Fierbe-n sus şi fierbe-jos, Hai la moşu' cu proverbe.

Hai la moşu' cu proverbe Pentru-n nume şi trei verbe, Iar proverbul dureros, Hai la moşu' cu proverbe.

Avem multe treburi, făţuim oglinzi, Fugi după doi iepuri, niciunul nu prinzi Vocea ni-i peltică, deci vorbim mai rar, Buturuga mică pleacă de sub car.

Doamne, ce osândă dinspre glasul tău, Ca pisica blândă zgâriază rău, Marea mea mândrie în aceasta stă, Ce nu-ţi place ţie altuia nu-i fă.

Înţelesul scapă, treaba e mai grea, Altuia-i sapi groapa, tu ajungi în ea, Îmi vei duce dorul, frate grădinar, Dar să laşi ulciorul la apă mai rar.

Dor de Eminescu

Într-o lume relativa, Ce-a făcut şi-a desfăcut, Eminescu-i remuşcarea Dorului de absolut.

Daca unu şi cu unu

Nu mai vor sa facă doi Eminescu este chipul Infinitului din noi.

Eminescuuuuuuuuuuu...

Fara el oricare lucru Şi-ar urma cărarea sa, Fara el chiar steaua noastră Dintre stele ar cădea.

Pe pământul vechii Decii, Când mai mare, când mai mic Daca nu ar fi Eminescu Viaţa nu ne-ar fi nimic.

Eminescuuuuu...

El Moldovei ii e fiul şi Munteniei nepot, L-a-nfiat întreg Ardealul, Eminescu-i peste tot.

Într-o lume relativa Mai avem un nume sfânt, Eminescu-i Romania Tăinuită în cuvânt.

Eminescuuuuu…

Murim de neciteaţa noastră viaţă

Murim de-atâţia ani şi-atâtea veacuri, Murim degeaba, noapte ca şi zi, Murim invidiindu-i pe cei vii, Murim de răzbunarea unor fleacuri.

Murim de ştreanguri şi murim de tunuri, Murim absurd de miere şi venin, Murim de cei ce-au fost, de cei ce vin, Murim de lipsuri şi murim de bunuri.

Nu ne putem ascunde nicăierea, În gaură de şarpe sau în cer, În faţa morţii, picotind stingher, Cădem şi ne acoperă tăcerea.

Murim de moartea noastră neciteaţă, Murim de neciteaţa noastră viaţă.

Un pachet de biscuiţi

Nu stiu daca ati aflat cu toţii, oamenii milostivi şi înstăriţi De bătrâna ce-a furat de foame un banal pachet de biscuiţi. Ea de acolo îşi cumpără sărmana, ieftin alimentul preferat Pana când cu preturile astea, n-a mai avut bani şi l-a furat.

Totuşi cat de rea eşti soro lume, Ce cumplit spectacol îţi permiţi Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de biscuiţi

Nu ştia sa minta şi sa fure, a trăit în cinste din putin Şi-au văzut-o ca e speriata, parca o muncea un gând strain Nici n-au apucat s-o controleze, ca s-a şi predat ca într-un joc şi înnebunită de durere a căzut şi a murit pe loc.

Totuşi cat de rea eşti soro lume, Ce cumplit spectacol îţi permiţi Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de biscuiţi

S-au furat averi de miliarde, tari întregi au fost făcute praf Nici n-ar fi mai potrivita sigla decât o ruina şi un jaf Iar acei ce le-au furat pe toată dau din cap profund dezamăgiţi Ca bătrâna a murit umila pentru un pachet de biscuiţi.

Totuşi cat de rea eşti soro lume, Ce cumplit spectacol îţi permiţi Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de biscuiţi

Haide, mama, haide, tata

Haide, mama, haide, mama, hai Nişte linişte să-mi dai, Haide, tata, haide, tata, hai Nişte linişte să-mi dai.

Haide, mama, haide, tata, Mai priviţi-vă o data Si, pe urma, daca-i bine, Sa ma faceţi tot pe mine.

Mi-aţi dat suflet, mi-aţi dat nume, De când sunt şi eu pe lume, Mi-aţi dat multe şi de toate, Dar şi zbucium peste poate.

Buna ziua, noapte buna, Separat şi împreună, Dar şi buna dimineaţa, Dragii mei, mai dragi ca viaţa.

Când mi-e jale, când mi-e teama, Ma gândesc la tine, mama, Când mi-e viaţa tulburata, Ma gândesc la tine, tata.

Haide, mama, haide, tata, Mai clădiţi-mă o data, Fara nume şi avere – Numai linişte v-aş cere.

Nu-mi ajunge tot ce este, Caut veşnic o poveste, Un ochi rade, altul plânge, Pe-amândoi va port pe sânge.

Ca niciunul n-avem parte, De la naştere la moarte De o viaţă liniştită – Frunză-n plop mereu seagita.

Înapoi la tine ia-mă, Sa ma ştergi de lacrimi, mama, Lasă-ţi mana sa ma bata, Sa ma – nveti cu viaţa, tata. Bune, rele-amestecate, V-aţi obişnuit cu toate. Creste noapte, creste iasca Pe iubirea pământească.

Bate vântul dinspre viaţa, şi eu lacrimi simt pe fata, Dinspre moarte bate vântul, Lăcrimează şi cuvântul.

Plopii fara el

Pe lângă plopii fără soţ Trec anii cu încetul Şi ei ar fi aproape toţi

De n-ar lipsi poetul.

El nu a fost nici când era

Doar trecătoare copii

Împrejmuiau absenţa sa

Şi fără soţ toţi plopii.

La locul lor toţi plopii sunt

Foşnind cu tot firescul

Dar n-au nici sens şi nici cuvânt

Lipseşte Eminescu.

Aşa suntem toţi Destinul ne-arată Doar plopi fără soţ Cu soţ niciodată.

Şi primăria-i are-n stoc Şi-i numără într-una Dar nu-i mai bate nenoroc Şi nu-i foşneşte luna. Nici primăvara nu dă sens N-au vară, iarnă, toamnă În jurul lor e-un gol imens Ce Eminescu-nseamnă. Iubita e acum pământ Pe care-aleargă mânjii Sau a ajuns o frunză-n vânt Într-unul dintre dânşii.

Mai bine nici să nu-i vedeţi

Sunt nişte plute oarbe

Numai poetul din poeţi

În cer îi reabsoarbe.

Bat cât mai trist un gând din toţi

Frunzişul veştejescu-l

Pe lângă plopii fără soţ

Şi fără Emďnescu.

Nimeni nu e singur pe pământ

Nimeni nu e singur pe pământ, Cineva în grija lui îl are, Nici cei singuri – singuri nu mai sunt

Dacă are umbră fiecare.

Singur stai în casă şi gândeşti

Că eşti singur fără mântuire, Dar în pragul casei părinteşti

Se aude-un greierat subţire.

O scrisoare-ţi foşneşte-n mâini, Un poştaş la uşa ta mai bate, Latră-n depărtare nişte câini, N-ai să mai cunoşti singurătate.

Asta este boala cea mai grea, Dar de ea instantaneu se scapă, Când în plânsa sete, cineva

Îţi aduce un pahar cu apă.

Umbre jos şi norii sus pe cer, Cai păscând şi soarele în scapăt, Om stingher în drum spre om stingher

Nimeni nu e singur pân' la capăt.

Niciodată

Un cântec nu-i nimic în lumea asta Mai bine să-l zdrobeşti şi apoi să taci Când el cu o iluzie nu umple Ghiozdanele copiilor săraci. Destul cu-atâtea găşti aristocrate Ce caută şi-n cântece câştig Un cântec nu-i nimic dacă nu face Mai cald în casele în care-i frig.

Niciodată, niciodată

Să nu uităm de cei mai trişti ca noi.

Dezmoşteniţii-şi caută o cale Nenorociţii trec cu paşii grei Nu ne putem închide-n cabinete Făcând uşor abstracţie de ei. Mizeria există până-n oase Popoare mor şi indivizi decad Nu-i cântec pe pământ să nu miroasă A foc, a năduşeală şi a iad.

Şi dacă toate cântecele noastre Nimic nu sunt şi chiar nimic nu pot Noi pentru cei săraci şi fără şanse Suntem mereu datori să facem tot. Măcar atât din toate să rămână Din tot ce-am pătimit la focul mic Un vers, o spovedanie, un cântec De partea celor care n-au nimďc.

Ninge-a Romania Mare

Ninge-a rugăciune şi-a îndouplecare, Ninge ca un credit cu dobânda mare, Ninge ca din rana şi ca din seringa, Din coşmarul lumii a început sa ningă.

Ninge în prăpăstii, ninge-n ochi şi-n cupe, şi lumina lunii parca se-ntrerupe, Ninge cu bandaje, ninge cu canale, Când ninsoare dârză, când ninsoare moale.

Ninge pas de gaza, ninge tras cu tunul, Ninge a distanta, Unu minus Unu, Ninge-a adaptare şi-a nedreptate, Ninge harta rece, Romania Mare.

Ninge tot trecutul, pentru şi-mpotriva-ţi, Ninge sinucideri în halou de crivat, Ninge năduşeală, când ne este frica, Vânătorul trage şi vânatul pica.

Ninge praf de creta, rumeguş de raza, Ninge-n trei provincii ce se-nsingureaza. Troienite lacrimi si, cumplit, bing-bangul, Viscolindu-şi mortul, ii îmbraca ştreangul.

Ninge a zăpada veche, turturie, Sania se întoarce în copilărie, Caii altor vremuri fornaie în aburi, Haina altor vârste urca în dulapuri.

Ninge în albastru ca în sine însuşi, Dumnezeu când ninge e întreg în plansu-şi. Un impozit straniu crivatul ne cere, Ninge sfârc de lampa de la Înviere.

Moş Crăciun pe gheata reînvăţa mersul, Ninge sa se vadă bine Universul. Si, din dealul Crucii până-n dealul Hulii, Ninge praf de marmuri drumul Albei Iulii.

Alba-i sus în clopot, ca se rebotează, In delir de facla şi-n ninsoare treaza, Canta Tudor Gheorghe, deşteptând oraşul, El de la Craiova, si, din Cluj, farcasu.

Ningeharta veghe, cuie de jăratic, Ninge-a amintirea craiului carpatic, Ninge a proiecte şi-a îmbărbătare, Ninge a-nviere: Romania Mare.

Salubritate

Şi noi aşa ne-am învăţat, Să fim salubri şi cuminţi, Să facem, zi de zi, curat, Şi de gunoi, şi de părinţi.

Acum, când este cel mai greu, Mă mir că încă pot striga: Acest mormânt e tatăl meu, Acest mormânt e mama mea.

Eu port stigmatul marii vini Şi semnul marelui păcat, Că, în pământ, ca pe străini, I-am dus, şi-acolo i-am lăsat.

Eu carne sunt din carnea lor Ei carne sunt în carnea mea, Atuncea când o fi să mor Asemeni mă vor lepăda.

Ca o grămadă de gunoi Şi ca un coş de haine vechi, Sunt aruncate dintre noi, Aceste tragice perechi.

Civilizaţie de soi În cel mai ordinar limbaj, Salubritate şi gunoi Şi javre la ecarisaj.

Gunoi voi fi, curând, şi eu, Copiii mă vor mătura, Acest mormânt e tatăl meu, Acest mormânt e mama mea.

Cheia

Mari poeţi, de-a lungul vremii, au asemănat femeia

Cu o floare, cu un soare, c-o zeiţa, cu scânteie, cu o apa, c-o păpuşa

Eu, cum nu-s poet prea mare, zic ca seamănă c-o usa.

Usa către fericire, usa către mângâiere

Usa ce spre taine duce galopând… luna de miere.

Usa către înrobire, usa jugului etern

Usa care-ţi deschide perspectiva spre infern.

De, dar ca s-ajungi sa intri, e-o problema delicata

Fiindcă mai întâi de toate, usa trebuie descuiata.

Si treaba se face bine şi devine fericita

Nu cu cheia la-ntâmplare, ci cu cheia potrivita, Cheia ei originala, orice uşa-n lumea asta

După nunta şi tradiţie are cheia ei si… basta!

Dar de iei un gen de usa, simpla, dubla sau de tei

Şi-ai sa vezi ca merg la dansa doua sau mai multe chei

Stai, n-o sparge cu toporul, nu tipa, nu fa scandal

Ia-ţi mai bine portofelul şi te du la tribunal.

Ca să-ţi iei o alta usa, liber trebuie sa fii

Şi-asta costa, după leafa, de la 3 la 7 mii!

Când alegi o usa noua, trebuie s-o faci cu arta

Sa n-aibă, Doamne fereste, broasca defecta, sparta…

Ca broasca atât e buna pana n-a scăpat la chei, Ca pe urma n-o mai fereci, nici cu doua nici cu trei

E asemeni cu ulciorul, care dus prea des la apa

Te trezeşti că-i sare smaltul, ori se sparge, ori se crapa

Usa este ca găina, ca abia când e bătrână

Mai matura şi mai coapta, face supa cea mai buna.

Da, dar care om în viaţa nu şi-a spus în gândul lui: „Da-o dracului de supa, vreau un picioruş de pui”?

Usa este ca un loto, zice pustiului un tata

Nu e nici o diferenţă – dai un ban mai tragi odată

Insa, dragul tatii, afla, nu tine cat veşnicia, Ca exagerând cu joaca, ti se strica jucăria.

Am văzut o usa care a trăit în viaţa toată

Ca o sfântă cuvioasa, şi-a murit nedescuiata

A urlat la dansa cerul, cu o voce ca de crai:

Hei, stafie îngălbenită, poate vrei sa intri-n rai?

Mars la iad, acolo-i locul pentru-o scândura uscata

Ai trăit degeaba-n lume şi-ai rămas tot încuiată.

Ce te temi mereu de usa! O să-mi spuneţi cu temei!

Habar n-am: Bun! Perfect!

Aveţi dreptate, sa vorbim atunci de chei.

Fiindcă principalu-n lume, nu e gândul, nici ideea

Nu e focul şi nici roata, principalul este cheia.

Si exista chei… O groaza, câţi bărbaţi, atâtea chei, Ca de când e lumea lume, cheile le tin la ei.

Unele sunt lungi şi groase, sau subţiri ca un siret

Altele mici, delicate, ce deschid şi un fişet.

Principalul nu-i mărimea, important – la orice usa -

E sa se lovesca cheia şi sa fie… jucăuşă.

Sa nu se-ndoaie-n broasca şi sa tina la-nvartit.

Chei de lacate, valize, de casete, frigidere, De cămări, de mănăstire, pivniţe sau şifoniere, Ar mai fi cheia franceza, cheia la casa de bani, Cheia de la TURNUL LONDREI sau făcută de ţigani, Dara, ce te faci amice, ca din sute de modele

Tu te chinui toată viaţa cu o cheie de… sardele!

Merge ea cat merge bine, dar apoi prinde rugina

Şi-atunci nici Gerovitalul n-o mai scoate la lumina!

Poţi să-i dai cu glaspapirul, şmirghel, pile, ciocolata, Tot ce-ncerci este zadarnic, ţi-a ieşit din uz şi gata!

Geaba-ncerci, geaba te zbuciumi şi degeaba-ţi ieşi din fire.

Nu te mai văita la lume, nu e vina nimănui, Leaga-o cu-n siret sau funda, fă-i un nod şi pune-o-n cui!

Sunt atâtea chei pe lume, cheia „SOL „ şi cheia „ FA „, Dar asta nu te-ncalzeste daca n-ai tu cheia ta.

Si… zicând cum zic bătrânii… la o tinereţe noua, Zici… privindu-…ţi… amintirea… „AH, DE-AŞ FI AVUT EU DOUA! „

Scrisoare către bunicul meu, învăţătorul Marin Păunescu „ Tu sa te tii de carte, mai băiete” (M. P.)

N-am apucat, iubita tata-mare, Să-ţi scriu, altundeva şi altcândva Desi, probabil, tot ce-am scris în viaţă, Este răspunsul meu pe adresa ta.

Te rog să-mi ierţi aceasta tutuiala, Dar a ma mai preface este greu

Şi-atunci când m-adresez cu „tu” înseamnă

Ca te tratez ca şi pe Dumnezeu.

Învăţătorul meu cel mai de seama Ai fost şi eşti şi cred c-ai sa ramai, Tot ce-am aflat în viaţa de la tine E şi acum temeiul meu dintâi.

Si după viaţa ta de dascăl tragic, Nici pensie nu ai avut în sat, Pe patul morţii te-a găsit scrisoarea şi pensia zadarnic, ţi-au mai dat.

Dar mi-ai lăsat o moştenire sfântă, Ca sa ma bucur pana la sfârşit, Aceasta biata limba românească, De-al carei duh m-am învinovăţit.

Mi-a mai rămas o urma de la tine Pe care ati ascuns-o în pământ, E sabia din frontul vieţii tale De la Mărăşti, ranitul nostru sfânt.

Ai fost un liberal pana la moarte, Dar trebuie sa afli faptul prost

C-ai tai trădează dreptul limbii noastre

Si iau în gluma jertfa care-aţi fost.

Nu ţi-am urmat ideea şi credinţa, Dar azi, când tara -i buna de spital, Îmi vine să-mi iau gândul, tata mare, şi sa devin cu forţa liberal.

S-a dezechilibrat aceasta tara şi limba ei s-a pervertit grozav, Încât, în plina libertate, iată, Romanul a ajuns un simplu sclav.

Îţi mulţumesc de limpedea fântâna Pe care mi-ai făcut-o intre vii, Dar s-a surpat şi nu opresc nici boii, Ca ea ni-i viaţa, trebuie sa ştii.

În rest, sunt toate rele, tata mare, Ţăranilor le este tot mai greu, Ca uite, în aceasta lume hoaţă, Mereu e-n alte sate Dumnezeu.

Cineva mă ascultă!

În veac cu putere ocultă din zid cineva mă ascultă. Cu cât mă coboară pe mine. Cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o suge prin tuburi. Mă simt răstignit pe şuruburi, ce face cu mine nu-i veghea, el trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate, poporul de rău şi păcate, de cei ce ţin arme în liră de cei care mint şi conspiră.

Dar nu el ascultă orbeşte, Pe om când acasă trăieşte, Ne intră-n cearceaf şi sub piele, În creier de gânduri săi-l spele.

Prin mări, electronice unde în ochi şi în tălpi ne pătrunde, Putere zeiască şi oarbă

El scris e şi-n firul de iarbă.

Ascultă fereastra deschisă şi viermii urcând în caisă, cum gâfâie-n dragoste mirii, concertul mărunt al pieirii.

În veac cu poliţie multă, din zid, cineva mă ascultă.

Iubire silnica pe viaţă

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic. Pe viaţă şi pe moarte. Fara frica, Compătimesc pe cei care abdica, Dar eu raman cu mine însumi, schivnic.

Si de s-ar da şi lumea pe din doua, Cum harţi politice-o mai arata, Eu tot voi adora aceasta fata, Căzuta sub cătuşele de roua.

Eu o iubesc. Vitralii de cenuşa, Spre a ne despărţi, se-ntemeiaza, şi cheia singura se-nvârte-n usa Singurătate spre a-i da şi groaza.

M-au condamnat juraţii mei de gheata La o iubire silnica, pe viaţă.

Repetabila povară

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând

Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând

Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminţi, Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinţi.

Ce părinţi? Nişte oameni ce nu mai au loc De atâţia copii şi de-atât nenoroc Nişte cruci, încă vii, respirând tot mai greu, Sunt părinţii aceştia ce oftează mereu.

Ce părinţi? Nişte oameni, acolo şi ei, Care ştiu dureros ce e suta de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor, Nu contează deloc, ei albiră de dor Să le fie copilul c-o treaptă mai domn, Câtă muncă în plus, şi ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca şi când aş urla, Eu îi ştiu şi îi simt, pătimind undeva. Ne-amintim, şi de ei, după lungi săptămâni Fii bătrâni ce suntem, cu părinţii bătrâni Dacă lemne şi-au luat, dacă oasele-i dor, Dacă nu au murit trişti în casele lor… Între ei şi copii e-o prăsilă de câini, Şi e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând, Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând. Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii Nu copil de părinţi, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns. Mai avem noi părinţi? Mai au dânşii copii? Pe pământul de cruci, numai om să nu fii, Umiliţi de nevoi şi cu capul plecat, Într-un biet orăşel, într-o zare de sat, Mai aşteaptă şi-acum, semne de la strămoşi

Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoşi, Şi ca nişte stafii, ies arare la porţi

Despre noi povestind, ca de moşii lor morţi.

Cine are părinţi, încă nu e pierdut, Cine are părinţi are încă trecut.

Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci, Unde-avem şi noi înşine ai noştri copii.

Enervanţi pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi, Şi în genere sunt şi niţel pisălogi.

Ba nu văd, ba n-aud, ba fac paşii prea mici, Ba-i nevoie prea mult să le spui şi explici, Cocoşaţi, cocârjaţi, într-un ritm infernal, Te întreabă de ştii pe vre-un şef de spital.

Nu-i aşa că te-apucă o milă de tot, Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?

Că povară îi simţi şi ei ştiu că-i aşa

Şi se uită la tine ca şi când te-ar ruga…

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus Pe conştiinţă povara acestui apus Şi pe urmă vom fi foarte liberi sub cer, Se vor împuţina cei ce n-au şi ne cer. Iar când vom începe şi noi a simţi

Că povară suntem, pentru-ai noştri copii, Şi abia într-un trist şi departe târziu, Când vom şti disperaţi veşti, ce azi nu se ştiu, Vom pricepe de ce fiii uită curând, Şi nu văd nici un ochi de pe lume plângând, Şi de ce încă nu e potop pe cuprins, Deşi plouă mereu, deşi pururi a nins, Deşi lumea în care părinţi am ajuns

De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

Manifest pentru sănătatea Pământului

Aproape am ajuns să ne mândrim Că mai rapid în acest veac se moare, Că noi ne-mbolnăvim şi suferim De boala bolilor fără scăpare.

Stupizi actori ai tragicului rol, Mai şi avem puterea inumană De a vorbi despre acestă rană Ce va lăsa pământul strep şi gol.

Noi suntem fiii veacului bolnav, Noi suntem canceroşii de elită. Nu ne mai vindecăm cu nici un praf, Bieţi iovi pe o planetă părăsită.

Şi mai avem şi straniul obicei De-a spune, şi-n piept a ne şi bate Că moartea ne-a făcut averea ei Vânzând înstrăinata sănătate.

Şi chiar acum, când eu acestea scriu, Când vă vorbesc plângând la fiecare, Pentru un om sub cer e prea târziu... Un om măcar ireversibil moare.

Oameni politici încă sănătoşi, Bărbaţi puternici situaţi la cârmă, Priviţi acest pământ de canceroşi! Uitaţi-vă voi înşivă în urmă!

De nu cumva sunteţi şi voi pândiţi Şi de sfârşitul nu vă e departe, De nu v-a pus în drum ca să-i stârniţi Ogoare de cenuşă muma moarte.

Şi dacă vă convingeţi că-i real, Că omul hăituit de moarte este, Că zeul lumii cade de pe cal Străpuns ca de leucemii celeste, Dacă nevasta unuia stă sub Puterea bolii mari ca într-o cuşcă, Dacă e cancer într-al lumii trup Şi-n nervii ei miros de praf de puşcă, De ce luptaţi cu armele de foc Şi-aţi dus mortea la perfecţiune? De ce nu puneţi banii la un loc Pentru aflarea leacurilor bune?

Ca nu atât un ne-nsemnat câştig Al vreunui doctor să ne enerveze, Ci banii daţi pe moarte şi pe frig Să pună omenirea-n paranteze.

Nu-i număraţi ilustrului chirurg Banii luaţi pe grave operaţii Dacă nu ştiţi şi banii care curg Ca să distrugă rase, neamuri, naţii!

Mătuşa mea face economii

La gaz, lumină şi ades la carne

Fără a-nţelege şi a şti

Că-n spate omenirea-i pune coarne.

Degeaba sânt chemaţi marii sărmani Cureaua să o strângă cu credinţă, Când voi zvârliţi fără vreo trebuinţă Sudoarea lor şi-a sutelor de ani.

Ne mor părinţi de cancer şi ne mor Copii şi fraţi, şi cunoscuţi şi rude Nimic n-amână ora morţii lor, Urechea cerului nu-i mai aude.

Am merita şi noi să mai trăim. Daţi banii noştri pentru sănătate, Că astăzi am ajuns să ne mândrim Cu boala noastră, prima între toate.

Vrem viaţă pentru cei ce i-am născut. Vrem viaţă pentru noi, aflaţi în viaţă, Că moartea chiar în noi lucrează mut Acum, când noi vorbim despre viaţă.

Vrem să trăim! Putem să dăm şi şperţ

Pentru măcar un an de sănătate. Opriţi vă implorăm acest comerţ De moarte şi de tot ce nu se poate.

Oameni politici, bunii noştri fraţi, Noi v-am cedat şi ranguri şi proporţii. Dar nu putem continua. Stopaţi această competiţie a morţii...

Durerea femeiască

V-am tot iertat, v-am tot acoperit, Si, sa mai amânăm, nu-i înţelept, Ar fi, sa recunoaştem, în sfârşit, Femeia, n-are, totuşi, nici un drept.

Muncim, ca nişte sclave, zi de zi, Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu, şi condamnarea de-a ne urâţi, Chiar voi, ce ne iubiţi, ne-o daţi, mereu.

Stam în picioare, inca de cu zori, şi va miraţi ca nu mai sunt subţiri, Dar voi, care va credeţi tot feciori, De ce nu arătaţi ca nişte miri?

Pe unde ne daţi dreptul de-a munci, Lucram istovitor, cu voi în rand, Din când în când, în burţi ne daţi copii, Iar voi plecaţi la altele, râzând, Când suferiţi, ne cereţi lângă voi, Ori va-mbatati, ori ati trudit prea mult, Va plângem, când va duceţi la război, Sau când va speriaţi, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim, şi legitim, eroic v-am iubit, Ne bateţi, ne-nselati şi noi o ştim, Ba, alteori, intram în circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt, Va fura amintirile de ieri, Îşi vor plati placerea unui furt, Fatal, cu furtu-aceleiasi placeri.

Si, uneori, păcătuim curat, Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei, Ca însuşi Dumnezeu este bărbat

Si nu le înţelege pe femei.

Dar, vai, a fost odată prea frumos, Ca-n filmele de dragoste a fost, Şi-acum, ne omoram sârguincios

Si zilnic ne distrugem fara rost.

Ne-nvinge viaţa fara orizont

Si voi ne-nvingeti, într-un mod cainesc, Trăim ca nişte văduve de front

Si mâinile mereu ni se aspresc.

Acum, când auziţi acest reproş, Priviti, fara privire, înapoi, Incuvintati din cap, mărinimoşi, şi credeţi ca nu-i vorba despre voi.

Si, totuşi, e vorba despre toţi

Sunteţi la fel de rai şi de flamanzi, Durerea femeiasca pentru soti, E-un credit fara giruri şi dobânzi.

Va e urat cu noi, va e urat, şi ne-aţi ucide, dragilor bărbaţi, aşa ca va rugam numai atât:

Puteţi sa ne jigniţi, sa ne-njurati, Dar faceţi-o cu tonul coborât

Si pan-adorm copiii, aşteptaţi.

Pe steaua cu numele Paler.

Prietene, dormi, că e noapte Şi ai de bătut drumuri lungi. Spre steaua cu numele Paler, Pe care voiai să ajungi.

Ştiam că le meriţi pe toate, Şi dreptul la da, şi la nu, Şi parcă uitasem că totuşi Ai dreptul la moarte şi tu.

Ai stat viaţă-ntreagă de veghe, Pe muchia acestui cuţit, Cu grija dreptăţii şi-a ţării, Precum îţi fusese sortit.

Ce singur ai fost toată noaptea, Ce singur în ultim popas, Ce singur în cer te întuneci, Ce singuri pe-aici am rămas.

Drum bun către dincolo, frate, Şi-n viaţă, şi-n moarte stingher, Drum bun către propria pace, Drum bun către Lisa din cer.

Armurile pentru plecare Le-nchidem la ultima za, Sub steaua cu numele Paler, Că ştim c-o vei umaniza.

Şi poate cândva, într-o noapte, Zdrobiţi de părerea de rău, Noi, toţi, vom afla că e viaţă, Pe steaua cu numele tău.

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim, Când v-am rugat a nu-i uita, N-aţi auzit şi mi-aţi răspuns Că-i o problemă foarte grea.

Şi-am fost ridicol stăruind

Şi-am încercat să vă mai spun

Şi noi m-aţi învinovăţit

Şi m-aţi considerat nebun.

Şi eu v-am zis că nu e timp, Că suntem nişte pasageri, Şi voi aţi construit minciuni, Mai multe astăzi decât ieri.

Şi-acum de ce vă bucuraţi De arta celor ce-au murit, Când voi i-aţi condamnat pe ei La trai pe muchie de cuţit?

O locuinţă v-am cerut, S-o dăm artiştilor pribegi, Şi jaful vostru mi-a răspuns Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor Şi v-aţi putea şi voi mândri Că daţi o casă celor morţi, Deşi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns şi ipocrit, Artiştii au ajuns pământ, E gata casa vieţii lor, Dar locatarii nu mai sunt.

Ce frumoasă eşti

Ce frumoasă eşti în prag de iarnă, Ninge disperat asupra ta, Cerul peste tine se răstoarnă, Ţurţurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă

Ridicaţi de braţe de copii, Care-n frig şi ger mai ştiu să creadă

Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă eşti în prag de vară, Când miroşi a mere ce se coc, Cerul în fiinţa ta coboară

Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cunună, Focurile noastre se-nţeleg, Suntem baza lumii împreună

Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă eşti în prag de toamnă, Ca o zi egală între nopţi, Când iubirea noastră te condamnă

Să ai soarta strugurilor copţi.

Să înveţi, iubito, să te bucuri

Că ţi-am dat din jertfă un destin, Şi că via asurzând de struguri, Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă eşti în primăvară, Cea mai minunată-ntre femei, Iezii pasc năframa ta uşoară, Tu, cu muguri, bluza ţi-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse

Cerul bate drumul tău îngust, Trupul tău de muguri şi de frunze

De la cine să învăţ să-l gust?

Si totuşi vine toamna

E inca verde iarba pe coline

Si zilele nu s-au scurtat de tot

Si cineva cu-n sac în spate vine

De sus din munţi ca de la un complot.

Porumbul are inca dinţi de lapte Albinele se-ngreuneaza-n zbor Văratec ploua în fiecare noapte şi greierii mai canta pana mor.

Cojoacele n-au coborât din poduri

Iubirile n-au coborât din vis

Se coc gutui în foarte multe moduri

A le musca e inca interzis.

În clăi de fan miroase a foc de floare

Cerboaicele nu cauta mascul

În aburii de vifor cerul moare

Mai este pana la nunta timp destul.

Si totuşi vine toamna, şi totuşi vine toamna şi tu o ştii şi o îngâni

Si totuşi vine toamna, şi totuşi vine toamna şi vai: suntem bătrâni.

Totuşi iubirea peste blestem

Obsesia mea despre tine Renaşte, în mine, acum şi iarăşi e rau şi e bine şi toate se afla pe drum.

O clasica dragoste veche, Transcrisa în versuri, cândva, Acum îşi găseşte pereche şi replica este a ta.

Poemele mele supreme, Traite-ntre bine şi rau, Acum, s-au întors ca probleme, Le-aş trece pe numele tau.

Mereu, intre viaţă şi moarte, Mi-a fost şi mi-e dat sa ma zbat, Iar astăzi, când eşti prea departe, Abia te mai strig sugrumat.

Si nu mai dau lumii de ştire Ideea de care ma tam, Ca nu mai exista iubire, aşa cum exista blestem.

N-am cum sa accept ca, din toate, Ramane doar zborul tarat şi faptul ca nu se mai poate Iubi decât rau şi urat.

Vin versuri străvechi să-mi inspire Poemul cel nou ce il chem

Si totuşi exista iubire, In veci, peste orice blestem.

Ultima zi

Daca vei voi

Cea din urma zi

Sa o trăim măcar pe ea frumos.

Sa plecam în munţi

Unde nu sunt punţi

Unde merg şi vulturii pe jos.

Sa avem nişte vin

Sa dormim putin

Sub anestezii de cavernet

Eu sa te ascult

Si tu sa taci mult

Sa ne depanam viaţa încet.

După atâta timp

Nu pot sa ma schimb

Totuşi trebuia sa ma cunoşti

Si la cap de zi

Pentru a sfârşi

Plângem amândoi ca nişte prosti.

Poate că-s naiv

Dar te mai cultiv

În Antichităţi de sentiment

Piesa noastră în doi

Va avea apoi

Un târziu zadarnic happy-end.

Eram numai doi

Zilnic numai noi

Drum nici înainte nici `napoi

Cum s-a întâmplat

De s-a adunat

Si e toată lumea intre noi.

Rani atâtea am

Ca un cal în ham

Care trage greu un car de spini

Si am sa merg la târg

Si am sa îmi vând cu sârg

Toate rănile la cap de timp.

Ne minţim mereu

Unul tu sau eu

Are în mana ultimul atu.

Trec la suferinzi

Murmur în oglinzi

La adio la adio tu.

Nu se mai aud

Păsări de la sud

Un curent polar le străbătu

Ca-ntr-un trist halou Îţi rostesc din nou La adio la adio tu. Ce a fost a fost Ce va fi va fi Uite ca a venit Ultima zi.

Parastas pentru iubirea care a murit

Să-i facem parastas cum se cuvine

Iubirii noastre care a murit, In apogeul ei nelămurit, Mai lăcrimând, de tine şi de mine.

S-o aşezăm la locul de verdeaţă, In care se ducea, pe când trăia, Din când în când, sa trecem pe la ea, Considerând ca inca e în viaţă.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastră, şi moarta va ramane-n veci de veci, Te vad şi-acum, parca ştiind ca pleci, Cu mana fluturând la o fereastra.

Dar hai sa dam groparilor oferte şi să-l rugam pe D-zeu s-o ierte.

Precuvântare

Simt inima dictându-mi ritmul ei

Şi-ncep sa scriu aşa cum ea îmi bate

O carte pura, fara de idei, O carte de pasteluri vinovate

Ca-n fiecare vers sinucigaş

Mereu e o întâmplare care plânge, Mereu e condamnat un peisaj, Mereu natura e un desant de sânge

Si inima îmi spune sa pun munţi

Si vai sa pun în vers, păduri şi nume.

Sa uit ca noi ca oameni stam înfrânţi

Spre-a fi învingători tot noi ca lume.

Natura e sătulă de idei, şi a găsit vindecătoarea cale, Noi suntem numai copiile ei, Ea-i seiful actelor originale.

Acuma când murim ne-ntoarcem bland

Cu toţii spre ediţia cea pura

Si ploile ne-aşează murmurând

În matricea primara din natura.

Am fost risipitori şi guralivi, Am urmărit halucinante teluri, Murim, redevenind definitivi, Spre-a reintra în temple şi-n pasteluri.

Iată de ce simt inima în piept

Dictându-mi ea pasteluri pentru-o carte

Şi-un trăsnet din natura mai aştept

Ce scriu aici sa arda mai departe.

Pe cont propriu

Într-o lume aflată permanent

Sub stare de risc, Uităm adesea că există, totuşi există, Şi riscul pe cont propriu.

Poezia este

Un risc pe cont propriu.

E noapte. Luna se află, Cum se spune, În mijlocul nostru.

Îmi iau capul în pumni

Ca pe-o cloşcă cu puii de aur

Recuperată, Încep să mă învârt în mijlocul pieţii

Şi vă întreb, doamnelor, Domnişoarelor şi domnilor, „cine riscă în seara asta cu mine?”

Aşa cum v-aş întreba: „cine dansează cu mine?”

Emigranta Hiperboree

Prin cinic, guvernamental acord, La ora ploilor de paşapoarte, Hiperboreea pleacă înspre nord, In tara ce le adusese moarte.

De nici nu ştie, vai de capul sau, Că-i un butuc în drumul unui joagăr, şi pleacă fara de păreri de rau In cel mai elegant şi cinic lagăr.

O vor gaza cu dragoste-n curând, C-un roşu fier o vor marca pe spate şi pielea ei va atârna plângând Pe rămurişul sârmelor ghimpate.

Hiperboreea, du-te unde vrei, Pe veci pierdut-o, veşnic hăituit-o, Un crucifix ai fost în ochii mei, Dar eu numai tristeţea ţi-am iubit-o.

De actoria ta m-am saturat, Inca din vremea actoriei mute, Eşti plina de durere şi păcat, Dar gardienii te aşteaptă, du-te!

Ca un vaccin ramai pe braţul meu, Când sania te-mpinge bland pe panta, Să-ţi apere fiinţa Dumnezeu, Tu, prima mea iubita emigranta.

Si când pământul se va scufunda şi va sari din miezul ei scânteia, Sa ştii c-ai fost, în sud, în tara mea, şi nordul te-a strivit, hiperboreea.

Singur, fara nimeni

Ferească Dumnezeu, daca mai poate, Pe fiecare, de singurătate, acesta-mi pare lucrul cel mai greu, ferească-mă de mine Dumnezeu.

Ferească-mă noroiul de noroaie, ferească-mă plouandul nor – de ploaie, ferească-mă singurătatea mea ca singur sa ma nărui pe podea.

Si gura să-mi aud cum mila cere, vreunor pasi din vreo apropiere, si, fara nimeni, sa ma sting în glas, pe lume cat de singur am rămas.

Atât de singur sunt pe-acest pământ, ca nimeni nu va şti daca mai sunt.

Vindecarea de farsa

Distanta creste zilnic intre noi şi vârstele ni se îndepărtează, Nu vine nici o veste înapoi Decât ce-a fost în ultima amiaza.

As vrea sa cred ca totu-i un coşmar, Cu lumânări de nunta în revanşa, Dar totul e real rudimentar, Adresa ta a devenit etanşă.

Si ma eviţi ca pe-un ciumat acut Ce ţi-ar putea un mare rau produce, Dar eu nu vreau decât sa te salut, In drumul meu din urma către cruce.

Îţi faci păcat mai omorând un mort, Ce casei tale ii stătea de garda, Nici nu mai stiu acum sa ma comport Cu cea pe care o făceam sa arda.

Si asta nu s-a întâmplat cândva, Ci ieri, în cea mai cruda-mbratisare, Când rugul tau de carne tremura şi nu simt nu bănuia ca moare.

Si nici nu a murit şi n-are cum De dragul unui moft al tau sa cada, Din umlinta ma ridic postum, Zvarlindu-mi uniforma de parada.

Sunt inca tânăr şi sunt inca viu, Mai pot însămânţa un tandru pântec, Din ceea ce trăiesc şi simt şi stiu, Pot reclădi statuia unui cântec.

Exista vârste când bărbaţii cred Ca orice despărţire e o moarte, Ca dragostea-i un tragic patruped şi sexul e-un neştiutor de carte.

Complexe de tranziţie! Păreri. Di indivizi decişi sa fie lideri Iar daca maine nu e ca şi ieri, Urmează deznădejdi şi sinucideri.

Ci eu, din condamnare, ma ridic Si, cu aceeaşi pofta şi răbdare Declar ca nu negociez nimic Şi-aştept sa vina dragostea cea mare.

Din răzbunarea tristei reverii, Iubirea veche nu va fi întoarsa, Probabil, alta drama va veni, Sa ma salveze de aceasta farsa.

Arma mea

Daca te întreabă cineva Ce-mi eşti tu, femeie, sora, fata, Sa răspunzi ca tu eşti arma mea, Singura mea arma-adevarata.

Nu le spune mult mai mult de-atât, Lasă-i, tot ce vor, sa presupună, Arma mea, mai ai de doborât Negrul vultur dintre noi şi luna.

Moartea care-mi da mereu ocol Trebuie s-o faci sa nu mai vina, Nu uita ca joci întregul rol şi în întuneric şi-n lumina.

Stiu ca pentru tine n-am permis şi ca ilegal te port în braţe, Zică poteraşii ce-au de zis Eu nu merg la iepuri sau la rate.

Eu pe tine te-am întemeiat, La primejdii şi din somn sa scaperi şi pe cat sunt eu de-amenintat Contra tuturora sa ma aperi.

Orişicâte se vor întâmpla Sa ramai să-mi răcoreşti obrazul şi sa fii de-a pururi arma mea, Chiar şi contra mea de va fi cazul.

Cu noi e Dumnezeu

Azi lumina din lumina Pamantu-n trupuri ne e greu, Dar e uşor când se închina: Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atâta noapte Dar vom ieşi din defileu Pentru lumina sfintei şoapte:

Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem nişte animale Cu suflet amânat mereu In noi e mila şi e jale Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luaţi lumina din lumina Paharuri curg din minereu Credinţa noastră e creştină Cu noi e Dumnezeu.

Umanitate sub escortă

Suntem umanitatea sub escortă, Mărşăluim îngenunchiaţi sub cer Şi, vai, pământul nu ne mai suportă Şi ne înghite, ospitalier.

Se crapă-n două piatra canibală, Ca să mănânce oameni vii, la prânz, Şi, sub cumplita cerului rafală, Oceanele au izbucnit în plâns.

Şi între timp ne-ntemeiem pe ură, Ne urmărim, ca să ne facem rău, Venin universal în stare pură Şi fiecare cu aportul său.

Clădim civilizaţii arogante, Ca semn că nu ne pasă de nimic, Şi brusc vulcanii o pornesc pe pante

Şi orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmplă şi-n afara noastră Cum se întâmplă şi în noi, curent, Şi sar civilizaţii pe fereastră, Pe când se sparge Ţara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână, Computere, maşini şi sateliţi, Într-o secundă totul e ţărână Care-şi resoarbe îngerii striviţi.

Se prăbuşeşte ultimul orgoliu, Averea nu mai are nici un rost, Când milioane de chinezi în doliu Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească, Pe care noi n-o mai putem salva, Menită şi să scadă şi să crească, Purtând principiul răstignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă, Progresul se plăteşte prin regres Şi vanitatea se transformă-n milă, Ne naştem des ca să murim mai des.

Şi ca într-o demonică risipă, Cu bine şi cu rău, în terci egal, Pământul ne înghite într-o clipă Şi, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ură şi iubire, Culorile se prăbuşesc în iad, Şi, brusc, maternităţi şi cimitire În gropniţe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată Să-ndure cald şi rece, fel de fel, Vin cu dobândă notele de plată Şi nu mai sunt instanţe de apel.

Ce lume, ca o tragică amantă, Asasinată de instanţe reci, Şi amintirea ei halucinantă

Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată, Va mai cânta peste pustiu, cri-cri, Despre o lume care-a fost odată, O, biata noastră lume scufundată, O lume care nu mai poate fi.

Singular

Încerc un gest, un jalnic început, De la persoana-a doua sa te mut, As vrea sa te transfer şi sa dispar Către persoana-a treia singular.

Caci eu cu tine nu mai pot vorbi, S-au adunat prea multe inepţii, A-ţi mai rosti porecla nu mai pot, De azi eşti ea, te-ai depărta de tot.

Si nişte explicaţii – tuturor:

Eu pentru ea as fi putut sa mor, Pe unde merg, îmi amintesc de ea, Nu pot s-o uit, orice s-ar întâmpla.

N-am dreptul sa o strig plângând „Ramai!”, Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Mâini pedepsitoare

De câte ori îmi amintesc, rebelo, Că îmi provoci de bună voie rău, Mă înnegresc la faţă ca Othello Şi mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă, De orice gând răzbunător mă usc

Şi, cum te ştiu curată şi umilă, Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează, Un simplu zvon mă poate-asasina, C-am auzit cu jenă şi cu groază Că-ţi faci un fel de mică lumea-a ta.

Au fost destule între moft şi ţâfnă, Cu scene de amor şi de război, Dar mă stupefiază această râvnă De a distruge totul între noi.

Alerg, în faţa lumii, ca o torţă, De dinainte de-a te naşte tu, Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forţă, Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără probă, Acum, de dorul tău nu pot să dorm, Va trebui să-mi las la garderobă Aceste mâini care-au crescut enorm.

Totuşi, iubirea

Şi totuşi există iubire Şi totuşi există blestem Dau lumii, dau lumii de ştire Iubesc, am curaj şi mă tem.

Şi totuşi e stare de veghe Şi totuşi murim repetat Şi totuşi mai cred în pereche Şi totuşi ceva s-a-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume Un pat, întuneric şi tu Intrăm în amor fără nume Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse Reţele pe căi au căzut Un mare pustiu pe cuprins e Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu Eu însumi mă simt Dumnezeu Continuă lumea femeie Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici Aici suntem noi luminoşi Se ceartă-ntre ele biserici Făcându-şi acelaşi reproş.

Şi tu şi iubirea există

Şi moartea există în ea

Îmi place mai mult când eşti tristă

Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele Cu capul mă sprijin de cer, Tu eşti în puterile mele, Deşi inchiziţii te cer.

Ce spun se aude aiurea, Mă-ntorc la silaba dintâi, Prăval peste tine pădurea: Adio, adică rămâi.

Şi totuşi există iubire Şi totuşi există blestem Dau lumii, dau lumii de ştire Iubesc, am curaj şi mă tem.

Casa de nebuni

În ultimele zile ale iubirii noastre, Eu îţi spuneam cuvinte şi tu, cu ochii uzi, Păreai neputincioasa şi sa le mai auzi

Si ma temeam sa caut sau sa presimt dezastre

Şi-n noaptea dinaintea plecării spre niciunde

Eu îţi strigam ca ninge, plângând la telefon

Şi-aveai atâta pace şi viitor în ton, Ca nici acum nu bănui ca te puteai ascunde.

Nu cred ca are dreptul o dragoste sa moara Ca intre doua bestii, tăcut şi indecent, şi fara un adio şi un avertisment, şi fara o urare de drum, elementara

Aştept să-mi spui ca suntem, atunci când ai sa suni, Ori eu, ori tu, ori ambii… la casa de nebuni!

Lancea lui Horea

În toate grădinile ţării e o floare Cu lujer discret şi trăind anonim În vremi de răscruce sau de tulburare Noi lancea lui Horea pe ea o numim.

Acelora care falsifică acte

Şi Ţara Română sub talpă o vor

Noi nu le servim argumente abstracte

Dar poate de lancea lui Horea le e dor.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

La orice primejdii, la orice dezastre Când duşmanii vor să ne lege în frâu Al nostru e dreptul şi al naţiei noastre Să mergem cu lancea lui Horea la brâu.

Copiii o învaţă din laptele mamei O ţin ca pe o cârjă oştenii cărunţi Ţărănci o preferă în firul maramei Sunt codrii de lance a lui Horea în munţi.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

În sud e o coroană ce îi seamănă bine În nord e un clopot cu o voce în el Copilul o are pe lume când vine Să o aleagă întâi şi apoi ca drapel.

Trei lăncii în stema duratei se adună Vibrând ardelean, moldovean şi muntean Iar lancea lui Horea e aici împreună Cu lancea lui Cloşca şi a lui Crişan.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

Sămânţa de lance aici se cultivă Şi traşii pe roată ascunşi sunt în colţ Şi nu mai e roata să îi stea împotrivă Acestui popor înviat de pe roţi.

Oricând s-ar ivi vreo încercare amară La brâu sa vă stea mai aproape de mâini Spre drepturi în ţară şi pace afară Cu lancea lui Horea: la luptă români.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

Lacrimi pentru tatăl învins

Unde va duceţi, puteri părinteşti şi va tot stingeţi mereu, Tata, ce faci şi de ce-mbatranesti, Frate mai mare al meu?

Când eu eram mai tânăr şi tata era tânăr Jucându-se cu mine, ca-n basme şi minuni El ma purta pe braţe şi m-arunca pe umăr Sau ne trânteam prin iarba ca doi prieteni buni.

Era bărbat puternic, intra cu sacu-n moara, Nu-l speria nimica, avea puterea sa şi ma-nvingea la lupta în fiecare vara şi protector şi tandru spre mine surâdea.

Dar a venit o toamna cu mult porumb de lapte, Dar a venit o toamna cum n-aş mai vrea sa vad, In mine era ziua, în tata era noapte Şi-a început al vârstei neînfrânat prăpăd.

Noi ne jucam de-a trânta stand umăr lângă umăr şi l-am simţit ca pica sub umărul meu stâng

Şi-am înţeles ca tata, de-atunci nu mai e tânăr Şi-nvingator în lupta, am început sa plâng.

Ca un copil sub mine voia sa se agate De-un umăr mai puternic ca sa nu-i fie greu şi îmi venea sa urlu şi-apoi să-l port pe braţe, Tu, iartă-mă de toate, părinte bun al meu.

A fost cea mai cumplita şi cea din urma trânta, Lătrau în depărtare şi-n sângele meu câini, Am ajutat făptura părintelui meu sfânta şi lacrimi de iertare îmi şiroiau pe mâini.

As vrea sa se întoarcă iar vremea minunata Când tu în bătălie ma învingeai uşor, Mai bate-mă o data şi fii puternic, tata, Ca tu crescând în vârstă şi eu încep sa mor.

Îndreaptă către ceruri puternicul tau umăr, Tu, care-n biruinţa mai cald ma ocroteşti, Învinge-mă în lupta, sa cred ca mai eşti tânăr, Aşază-mă sub braţul tutelei părinteşti.

Nebun de alb

Acum sunt mai pustiu ca totdeauna, De când mă simt tot mai bogat, de tine, Şi-mi stau pe tâmple soarele şi luna, Acum mi-e cel mai rău şi cel mai bine.

M-aş jelui în fel de fel de jalbe

În care nici n-aş spune cum te cheamă, Pătrate negre şi pătrate albe

Îmi covârşesc grădina şi mi-e teamă.

Şi, uite, n-are cine să ne-ajute, Abia-şi mai ţine lumea ale sale Şi-ntr-un perete alb de muze mute Nebunii negri caută o cale.

Prin gări descreierate – accidente, Mărfare triste vin, în miezul verii, Iar eu sunt plin de gesturi imprudente, Ca să te-apropii şi ca să te sperii.

Jur-împrejur, privelişti aberante, Copii fragili ducând părinţii-n spate, Bătrâni cu sănii gri de os pe pante Şi albatroşi venind spre zări uscate.

Mi-e dor de tine şi îţi caut chipul În fiecare margine a firii, În podul palmei, dacă iau nisipul, Simt un inel jucându-se de-a mirii.

Te-aud în bătălii din vreme-n vreme, Ostaşii gărzii tale ţi se-nchină, Iubita mea cu foarte mari probleme, Cu chip slavon şi nume de regină.

Fiorul rece prin spinare-mi trece, Când mi-amintesc cu gene-nlăcrimate Că tu, de la etajul treisprezece, Voiai să te arunci, să scapi de toate.

Dar tu-nţelegi, de fapt, că nu se cade Să-ţi pui în cumpănă întreaga viaţă, Că nu-s în joc abstractele rocade, Ci sângele ce fierbe sau îngheaţă.

Neputincioasă, tristă şi frigidă, Aşa ai fost şi apăreai senină, Dar cel care-a ştiut să te deschidă Nu-i fericit, ci îmbătat de vină.

De te lucram sârguincios cu dalta, De te făceam din carnea mea, iubito, Nu deveneai, cum astăzi eşti, o alta, Pe care la căldură am trezit-o.

Lăsând ambiţiile de o parte, Ne aruncăm în marea nemiloasă Şi-mpreunaţi, ca filele-ntr-o carte, Ne facem, din sudoare, sfântă casă.

Pe urmă, vin ceilalţi să ne-o distrugă Şi ochii tăi mă caută întruna Şi eu înalţ nefericită rugă, Purtând pe tâmple soarele şi luna.

Şi te iubesc cu milă şi cu groază, Tot ce-i al tău mi se cuvine mie, Ca un nebun de alb ce capturează Regina neagră, pentru veşnicie.

Ruga pentru jertfa

Ma simt vinovat pentru ploaia ce urmele noastre le spala, As crede ca totul ramane o biata şi trista gresala.

Dar ierbii când plouă-i e bine şi vitele-n somn se ridica mugind sa întâmpine ploaia, crezând ca e inca prea mica.

Din somnul ceţos te chemasem să-mi vii să-mi ajuţi la zidire, şi ploaia aceasta te-ncearca şi porţi o jacheta subţire.

Desigur, e seceta mare întregul pământ e o rana, şi cad în genunchi către tine, întoarce-te.

— Ntoarce-te, Ana.

Ma simt vinovat pentru ploaie, Ma simt vinovat pentru tine, Mai grabnic vreau moartea prin foame, Decât pe femeia ce vine.

Ce cauţi prin ploaie, nebuno, vrei pântecul sa se deschidă, tu nu vezi ca ploua amarnic, tu nu vezi ca eşti o gravida?

Noi te vom închide în ziduri, noi te vom supune-n perete, mai bine intoarce-te-acasa, oricum pot veni alte fete.

Pe mine eu nu am curajul de a ma închide în zidire, pe tine te rog fugi de-aicea, ca ai o jacheta subţire.

Te rog du-te-acasa, femeie, şi-mbraca-te mai de isprava, şi maică-ta poate o sa îţi spună: ramai, ca eşti foarte bolnava.

Eu nu te cunosc, eşti o alta şi nu stiu ce-i farsa aceasta, dar domnilor, staţi cumsecade, ea nu-mi este mie nevasta.

E una ce nu ştie bine, Ca bâiguie vrute, nevrute, Ci vezi-ţi de drum, mai femeie, din preajma bisericii, du-te.

Va rog sa ma credeţi, prieteni, ce grea şi adâncă mi-e rana, de şapte biserici sunt văduv, aceasta de-aici nu e Ana.

Pe Ana, de fapt am zidit-o, de mult, într-o alta zidire, purtase copilul în pântec şi-avea o jacheta subţire.

Voi nu va născuseţi atuncea, eu sunt prea bătrân sa tin minte, sunt văduv de şapte biserici, sunt văduv de şapte morminte.

Da du-te de-aicea, femeie, ce cauţi, când nu ai nici o vina, prieteni, feriţi-vă, totuşi, de-aceasta femeie străină.

Si daca vedeţi ca nu vine niciuna, nici alta din ele, mai staţi înc-o ziua cu soare, mai staţi înc-o noapte cu stele.

Si maine, bagati-ma-n ziduri

Sa fiu manăstirea aceea

În care zidarul e jertfa

Si nu-şi mai zideşte femeia.

Un gând de iarna

Când primele ninsori or să se cearnă, Atunci va fi mai greu de cei plecaţi, Atunci să cânţi peste al vieţii zaţ, Atunci să-ţi fluturi braţul peste iarnă.

Prin lume numai oameni de zăpadă, Un foc din vatra stânilor să smulgi, Şi, cu puterea disperării dulci, Să-l laşi deasupra spaţiului să cadă.

Se vor aşterne între noi vecernii, Din clopote cădea-vor chiciuri mari, Atunci visez, frumosă, să apari La marile instanţe ale iernii.

Şi-apoi să ningă mult ca-n fraţii Grimm, Şi sub zăpezi de bronz să ne iubim.

Pacient

Eu nu am sa ma fac bine niciodată, Mereu voi suferi de-o boala grea, Simţindu-mi conştiinţa vinovata, Ca nu e totul gata-n tara mea.

Puteţi sa mă-ntrebaţi:

— Ce vrei, băiete?

În treburile mari de ce te bagi?

Am sa răspund milos şi pe-ndelete:

— Eu stiu ca îmi sunt dragi cei ce-mi sunt dragi.

Mi-am investit şi nervi şi timp şi viaţa, In drumul car m-a ademenit

Şi-am acceptat sa dorm pe copci de gheata şi sa trăiesc pe muchie de cuţit.

Puteam să-mi fac în alte parti avere, Puteam sa fiu un bun european, Puteam sa ma înscriu la mamifere, Ins metabolic de la an la an.

Puteam sa am un os cum au toţi servii, Să-l rod meschin şi fara de idei, Dar epocii eu i-am cedat toţi nervii şi ea nu-mi da nici drogurile ei.

Eu sunt bolnav de Dumneavoastră, Tara, Eu sunt bolnav de Dumneavoastră, Neam, Nu e-năuntru hiba, ci afara, Trăiam un veac labil daca eram.

N-am dreptul la o mare suferinţă? Nu-mi daţi cartela nici pentru prăpăd? Ei bine-atunci în mine ia fiinţă Un neam pe care voie am sa -l vad.

Si n-am sa pot să-ngadui niciodată, Acestui trup, nelegiuit al meu, Să-nveţe nebunia blestemata De a-i fi uşor când tarii ii e greu.

Ca fluturele părăsind omida, Când vine peste toţi o clipa grea, Sunt un atlant murind cu Atlantida Desi putea zbura, daca voia.

N-aveţi la dumnevoastra-n farmacie, Medicamente, boala să-mi luaţi, Un singur leac îmi trebuieşte mie: Să-i pot vedea pe ceilalţi vindecaţi.

Aceasta boala e o boala rara, Aceasta boala e o boala grea, Aceasta boala se numeşte Tara, şi leacul este ea şi numai ea.

Lume, lume

De la mine pân' la tine Numai fluturi şi albine, De la tine pân' la mine, Numai rău şi nici un bine.

De la mine pân' la ea, Numai lanţ şi numai za, Unde-i ea şi unde-s eu, Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume, Numai fiare fără nume, De la lume pân' acasă, Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei, Numai lupte şi scântei, Ei acolo, eu aici, Şi-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine, Numai guşteri şi ruine, Din neanţ la dumneavoastră, Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi, Numai ei, din doi în doi, Invers, de la noi la noi, Numai stare de război.

De la toate pân' la toate, Numai tu, singurătate, Numai tu şi eu şi plânsu-mi, De la eu până la însumi.

Şi totuşi iubirea

Şi totuşi există iubire Şi totuşi există blestem

Dau lumii, dau lumii de ştire

Iubesc, am curaj şi mă tem.

Şi totuşi e stare de veghe

Şi totuşi murim repetat

Şi totuşi mai cred în pereche

Şi totuşi ceva s-a-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume

Un pat, întuneric şi tu

Intrăm în amor fără nume

Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse

Reţele pe căi au căzut

Un mare pustiu pe cuprins e

Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezee

Eu însumi să simt Dumnezeu

Continuă lumea femeie

Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici

Aici suntem noi luminoşi

Se ceartă-ntre ele biserici

Făcându-şi acelaşi reproş.

Şi tu şi iubirea există

Şi moartea există în ea

Îmi place mai mult când eşti tristă

Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele

Cu capul mă sprijin de cer, Tu eşti în puterile mele, Deşi inchiziţii te cer.

Ce spun se aude aiurea, Mă-ntorc la silaba dintâi, Prăval peste tine pădurea:

Adio, adică rămâi.

Şi totuşi există iubire

Şi totuşi există blestem

Dau lumii, dau lumii de ştire

Iubesc, am curaj şi mă tem.

Îmi eşti nevroză

Pedeapsa mea va fi uitarea, îngenuncheat ţi-o pregătesc, Va fi suprema mea jignire, fata de tine, adorato, Silit sa îmi retrag iubirea ce zi de zi ţi-am acordat-o, Îţi voi plati şi aroganta şi tot capriciul tau prostesc.

Ma pregătesc de lupta surda, ce eu cu mine o voi da, Nu pot sa ma comport cu tine, de parca nu ai nici o vina, Când tu te joci de-a viaţa noastră şi-o calci în talpi ca o străină, Cel mai cumplit o sa te doară, când va veni uitarea mea.

Cu capu-n pumni, croiesc proiecte şi uit instantaneu proiecte, Ma otrăveşte amintirea şi mor cu fiecare doza, Acum, probabil, despărţirea îţi pare o paranteza roza şi toate-aceste insistente, tu le califici ca abjecte.

Eu dau porunca mintii mele, sa uite-aceste subiecte, Dar, vai, tu-mi eşti zidita-n creier, neiertător ca o nevroza.

Daca tu ai dispărea

Daca tu ai dispărea Într-o noapte oarecare Dulcea mea, amara mea As pleca nebun pe mare.

Cu un sac întreg de lut Şi-o spinare de nuiele Sa te fac de la-nceput Cu puterea mâinii mele.

Lucru lung şi monoton Sa te înviez femeie Eu, bolnav Pygmallyon Hai, şi umbla Galatee.

Daca tu ai dispărea, Fi-ţi-ar moartea numai viaţa, Dulcea mea, amara mea As pleca în tari de gheata.

Sa te fac din ţurţuri reci Sa te-mbrac în promoroaca şi apoi sa poţi sa pleci Ori şi unde o sa îţi placa.

De-ai cădea într-adevăr

În momentul marii frângeri

As veni la tine-ncet

Sa te recompun din ingeri.

Si pe urma voi pleca

Umilit şi iluzoriu

Unde este casa mea

O mansardă-n purgatoriu.

Daca tu ai dispărea şi din rasu-mi şi din plansu-mi Te-aş găsi în sinea mea Te-aş zidi din mine însumi.

Emigranta Hiperboree

Prin cinic, guvernamental acord, La ora ploilor de paşapoarte, Hiperboreea pleacă înspre nord, In tara ce le adusese moarte.

De nici nu ştie, vai de capul sau, Că-i un butuc în drumul unui joagăr, şi pleacă fara de păreri de rau In cel mai elegant şi cinic lagăr.

O vor gaza cu dragoste-n curând, C-un roşu fier o vor marca pe spate şi pielea ei va atârna plângând Pe rămurişul sârmelor ghimpate.

Hiperboreea, du-te unde vrei, Pe veci pierdut-o, veşnic hăituit-o, Un crucifix ai fost în ochii mei, Dar eu numai tristeţea ţi-am iubit-o.

De actoria ta m-am saturat, Inca din vremea actoriei mute, Eşti plina de durere şi păcat, Dar gardienii te aşteaptă, du-te!

Ca un vaccin ramai pe braţul meu, Când sania te-mpinge bland pe panta, Să-ţi apere fiinţa Dumnezeu, Tu, prima mea iubita emigranta.

Si când pământul se va scufunda şi va sari din miezul ei scânteia, Sa ştii c-ai fost, în sud, în tara mea, şi nordul te-a strivit, hiperboreea.

Singur, fara nimeni

Ferească Dumnezeu, daca mai poate, Pe fiecare, de singurătate, acesta-mi pare lucrul cel mai greu, ferească-mă de mine Dumnezeu.

Ferească-mă noroiul de noroaie, ferească-mă plouandul nor – de ploaie, ferească-mă singurătatea mea ca singur sa ma nărui pe podea.

Si gura să-mi aud cum mila cere, Vreunor pasi din vreo apropiere, si, fara nimeni, sa ma sting în glas, pe lume cat de singur am rămas.

Atât de singur sunt pe-acest pământ, ca nimeni nu va şti daca mai sunt.

Vindecarea de farsa

Distanta creste zilnic intre noi şi vârstele ni se îndepărtează, Nu vine nici o veste înapoi Decât ce-a fost în ultima amiaza.

As vrea sa cred ca totu-i un coşmar, Cu lumânări de nunta în revanşa, Dar totul e real rudimentar, Adresa ta a devenit etanşă.

Si ma eviţi ca pe-un ciumat acut Ce ţi-ar putea un mare rau produce, Dar eu nu vreau decât sa te salut, In drumul meu din urma către cruce.

Îţi faci păcat mai omorând un mort, Ce casei tale ii stătea de garda, Nici nu mai stiu acum sa ma comport Cu cea pe care o făceam sa arda.

Si asta nu s-a întâmplat cândva, Ci ieri, în cea mai cruda-mbratisare, Când rugul tau de carne tremura şi nu simt nu bănuia ca moare.

Si nici nu a murit şi n-are cum De dragul unui moft al tau sa cada, Din umlinta ma ridic postum, Zvarlindu-mi uniforma de parada.

Sunt inca tânăr şi sunt inca viu, Mai pot însămânţa un tandru pântec, Din ceea ce trăiesc şi simt şi stiu, Pot reclădi statuia unui cântec.

Exista vârste când bărbaţii cred Ca orice despărţire e o moarte, Ca dragostea-i un tragic patruped şi sexul e-un neştiutor de carte.

Complexe de tranziţie! Păreri.

Di indivizi decişi sa fie lideri Iar daca maine nu e ca şi ieri, Urmează deznădejdi şi sinucideri.

Ci eu, din condamnare, ma ridic Si, cu aceeaşi pofta şi răbdare Declar ca nu negociez nimic Şi-aştept sa vina dragostea cea mare.

Din răzbunarea tristei reverii, Iubirea veche nu va fi întoarsa, Probabil, alta drama va veni, Sa ma salveze de aceasta farsa.

Arma mea

Daca te întreabă cineva Ce-mi eşti tu, femeie, sora, fata, Sa răspunzi ca tu eşti arma mea, Singura mea arma-adevarata.

Nu le spune mult mai mult de-atât, Lasă-i, tot ce vor, sa presupună, Arma mea, mai ai de doborât Negrul vultur dintre noi şi luna.

Moartea care-mi da mereu ocol Trebuie s-o faci sa nu mai vina, Nu uita ca joci întregul rol şi în întuneric şi-n lumina.

Stiu ca pentru tine n-am permis şi ca ilegal te port în braţe, Zică poteraşii ce-au de zis Eu nu merg la iepuri sau la rate.

Eu pe tine te-am întemeiat, La primejdii şi din somn sa scaperi şi pe cat sunt eu de-amenintat Contra tuturora sa ma aperi.

Orişicâte se vor întâmpla Sa ramai să-mi răcoreşti obrazul şi sa fii de-a pururi arma mea, Chiar şi contra mea de va fi cazul.

Cu noi e Dumnezeu

Azi lumina din lumina Pamantu-n trupuri ne e greu, Dar e uşor când se închina:

Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atâta noapte Dar vom ieşi din defileu Pentru lumina sfintei şoapte: Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem nişte animale Cu suflet amânat mereu In noi e mila şi e jale Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luaţi lumina din lumina Paharuri curg din minereu Credinţa noastră e creştină Cu noi e Dumnezeu.

Umanitate sub escortă

Suntem umanitatea sub escortă, Mărşăluim îngenunchiaţi sub cer Şi, vai, pământul nu ne mai suportă Şi ne înghite, ospitalier.

Se crapă-n două piatra canibală, Ca să mănânce oameni vii, la prânz, Şi, sub cumplita cerului rafală, Oceanele au izbucnit în plâns.

Şi între timp ne-ntemeiem pe ură, Ne urmărim, ca să ne facem rău, Venin universal în stare pură Şi fiecare cu aportul său.

Clădim civilizaţii arogante, Ca semn că nu ne pasă de nimic, Şi brusc vulcanii o pornesc pe pante

Şi orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmplă şi-n afara noastră Cum se întâmplă şi în noi, curent, Şi sar civilizaţii pe fereastră, Pe când se sparge Ţara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână, Computere, maşini şi sateliţi, Într-o secundă totul e ţărână Care-şi resoarbe îngerii striviţi.

Se prăbuşeşte ultimul orgoliu, Averea nu mai are nici un rost, Când milioane de chinezi în doliu

Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească, Pe care noi n-o mai putem salva, Menită şi să scadă şi să crească, Purtând principiul răstignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă, Progresul se plăteşte prin regres Şi vanitatea se transformă-n milă, Ne naştem des ca să murim mai des.

Şi ca într-o demonică risipă, Cu bine şi cu rău, în terci egal, Pământul ne înghite într-o clipă Şi, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ură şi iubire, Culorile se prăbuşesc în iad, Şi, brusc, maternităţi şi cimitire În gropniţe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată Să-ndure cald şi rece, fel de fel, Vin cu dobândă notele de plată Şi nu mai sunt instanţe de apel.

Ce lume, ca o tragică amantă, Asasinată de instanţe reci, Şi amintirea ei halucinantă

Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată, Va mai cânta peste pustiu, cri-cri, Despre o lume care-a fost odată, O, biata noastră lume scufundată, O lume care nu mai poate fi.

Singular

Încerc un gest, un jalnic început, De la persoana-a doua sa te mut, As vrea sa te transfer şi sa dispar Către persoana-a treia singular.

Caci eu cu tine nu mai pot vorbi, S-au adunat prea multe inepţii, A-ţi mai rosti porecla nu mai pot, De azi eşti ea, te-ai depărta de tot.

Si nişte explicaţii – tuturor:

Eu pentru ea as fi putut sa mor, Pe unde merg, îmi amintesc de ea, Nu pot s-o uit, orice s-ar întâmpla.

N-am dreptul sa o strig plângând „Ramai!”, Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Mâini pedepsitoare

De câte ori îmi amintesc, rebelo, Că îmi provoci de bună voie rău, Mă înnegresc la faţă ca Othello Şi mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă, De orice gând răzbunător mă usc

Şi, cum te ştiu curată şi umilă, Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează, Un simplu zvon mă poate-asasina, C-am auzit cu jenă şi cu groază Că-ţi faci un fel de mică lumea-a ta.

Au fost destule între moft şi ţâfnă, Cu scene de amor şi de război, Dar mă stupefiază această râvnă De a distruge totul între noi.

Alerg, în faţa lumii, ca o torţă, De dinainte de-a te naşte tu, Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forţă, Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără probă, Acum, de dorul tău nu pot să dorm, Va trebui să-mi las la garderobă Aceste mâini care-au crescut enorm.

Totuşi, iubirea

Şi totuşi există iubire Şi totuşi există blestem Dau lumii, dau lumii de ştire Iubesc, am curaj şi mă tem.

Şi totuşi e stare de veghe

Şi totuşi murim repetat

Şi totuşi mai cred în pereche

Şi totuşi ceva s-a-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume Un pat, întuneric şi tu Intrăm în amor fără nume Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse Reţele pe căi au căzut Un mare pustiu pe cuprins e Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu Eu însumi mă simt Dumnezeu Continuă lumea femeie Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici Aici suntem noi luminoşi Se ceartă-ntre ele biserici Făcându-şi acelaşi reproş.

Şi tu şi iubirea există

Şi moartea există în ea

Îmi place mai mult când eşti tristă

Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele Cu capul mă sprijin de cer, Tu eşti în puterile mele, Deşi inchiziţii te cer.

Ce spun se aude aiurea, Mă-ntorc la silaba dintâi, Prăval peste tine pădurea: Adio, adică rămâi.

Şi totuşi există iubire Şi totuşi există blestem Dau lumii, dau lumii de ştire Iubesc, am curaj şi mă tem.

Casa de nebuni

În ultimele zile ale iubirii noastre, Eu îţi spuneam cuvinte şi tu, cu ochii uzi, Păreai neputincioasa şi sa le mai auzi

Si ma temeam sa caut sau sa presimt dezastre

Şi-n noaptea dinaintea plecării spre niciunde

Eu îţi strigam ca ninge, plângând la telefon

Şi-aveai atâta pace şi viitor în ton, Ca nici acum nu bănui ca te puteai ascunde.

Nu cred ca are dreptul o dragoste sa moara Ca intre doua bestii, tăcut şi indecent, şi fara un adio şi un avertisment, şi fara o urare de drum, elementara

Aştept să-mi spui ca suntem, atunci când ai sa suni, Ori eu, ori tu, ori ambii… la casa de nebuni!

Despărţire în flori

La sărbătoarea florilor de mar, când drumul cere paşii sa se-aştearnă, acum ne despărţim într-adevăr precum nu promisesem asta iarna.

La sărbătoarea focurilor mari, când toată lumea varuie de paste, din viaţa mea începi sa şi dispari, fiinţa mea abia te mai cunoaşte.

La sărbătoarea soarelui deplin, când sângele -n bătrâni se poticneşte, iubindu-te îţi spun: ne despărţim şi sa ne regăsim nu-i vreo nădejde.

Adio, deci, mai e ceva de zis, Când cad din geam deodata doua glastre:

Se sinucide parca un cais

La sărbătoarea despărţirii noastre.

Ne mai ramane floarea de gutui, ca toate celelalte ne condamna, doar ei mai poţi cate ceva să-i spui, sa mi te amintească înspre toamna.

Atâtea flori la despartire-avem, atâtea flori ca-n bietele romanţe, de parca hohoteşte un blestem, porunca lui civilelor instante.

Si floarea de cireş de care-am spus a-mbatranit şi s-a zbârcit în fructe, încet, de parc-ar duce un obuz, un tren transporta flori pe apeducte.

Tu crezi ca despărţirea-i pentru ea, Dar tu nu vezi ce flori – numai ruine -sa nu te minţi, ca nu-i deloc asa, te părăsesc spre-a ma găsi pe mine.

La sărbătoarea florilor de soc, când lunca lumii gâlgâie sălbatic, ne despărţim, plângând, la acest foc pe-a cărui vatra noi am fost jăratec.

De mar, de vişin, de gutui, de par, e floarea-n sărbători pana departe, acum ne despărţim într-adevăr cu-atatea flori în jur ca la o moarte.

Ce-i zis e zis şi-n cântec îţi spuneam ca va fi aceasta clipa – n care de-atâtea flori pe fiecare ram ninsorile vor mirosi a floare.

Adio, deci, te vad, dar nu te vad, când florile de noapte-ncep sa cearnă şi daca despărţirea-i un prăpăd proiectul ei ti l-am trimis din iarna.

Pierduta mea, pe veci pierduta mea, acm când florile te tin de mana, asculta cântecul precum era ninsoarea noastră sfânta şi păgână.

Bocet pentru Ion cel fara de mormânt

Ca tara sa nu-ţi moara Tu liniştit te-ai frânt, şi tot colinzi prin tara, Ion fara de mormânt.

Asa a fost destinul tau, Sa mori precum te-ai şi născut Ca un erou necunoscut Într-un mormânt necunoscut.

Ioane fara de mormânt, Te plâng şi te îngân, Ca tu ai fost şi eu mai sunt, Ion, soldat roman.

Dar undee mormântul tau, In care rau sau deal, Te bat părerile de rau, Soldat şi general.

În fata morţii neclintit, N-aveai ce o ruga, Ai lăcrimat şi i-ai zâmbit Ca şi la nunta ta.

Duşmanii tai şi azi se tem De-ngrozitoarea zi Când vom ieşi de sub blestem şi tte vom regăsi.

Ioane, fara de mormânt, Cuvânt fara coperţi, Din locul tragic un` te-au frânt Încearcă sa ne ierţi.

Asa, a fost, va fi mereu, Te căutam cu dor Ion eşti tu, Ion sunt eu, Ion e un popor.

Îmi pasă

Mi-e dor de tine

Şi nu-mi ajung celelalte

Uite că un surogat

Pentru puritate

Nu s-a găsit.

Mi-e dor de tine

Mi-e tine de tine

Mi-e înlăuntrul meu de tine

Mi-e nu ştiu cum, Mi-e nu ştiu ce, Mi-e dor de tine ca de acasă.

Îmi pasă!

La adio tu!

Se afla litere şi farduri şi nişte munţi sunt intre noi Dosare închise triste garduri şi nici nu o sa mai vi înapoi.

În prgul iernii absolute Sărută-mi tâmpla alb bălai şi apoi scufundă-te şi du-te

În orizontul altui grai.

De ce sa îţi spun la revedere Nu as mai avea nici un motiv Adio drepturile îşi cere Caci te-am pierdut definitiv.

Si de la mine pân` la tine Cuvântul însuşi va îngheţa Nici sa te strig nu stiu prea bine Iubita mea, pierduta mea.

Când te-am văzut ultima oara Ştiai şi tu, plângeai şi tu şi ai plecat cu tot cu gara Nici tren nu mai exista, nu.

Eu m-am întors inca o data Voiam sa vin pe urma ta Dar unde-i linia ferata? Parca a luat-o cineva!

Eu ţi-aş mai spune amănunte Destinul de-aş putea sa il schimb Iubita mea de peste munte, Iubita mea de peste timp.

Pe cea de atunci nu o voi găsi-o şi eu acela am murit Sub cinic nuclear adio Noi bietul cuplu pârjolit.

Nici nu pot nimic sa îţi spun Pe curând sau rămas bun Apăru numai nu La adio tu!

Naşterea lui Eminescu

Ciudată noapte simt că o să fie şi-o să trăsnească în dicţionar, la noapte, în Moldova mijlocie, se naşte Eminescul nostru iar.

A fost sortit să vână-n cea mai dulce şi-n cea mai sfâşiată dintre ţări, pleca-vor toţi ai zilei să se culce şi-l vor primi strămoşii lui călări.

Aşa firesc se-ntâmplă nefirescul, Pământul nostru suferă adânc, La Ipoteşti se naşte Eminescu

Şi-n toată România mame plâng.

La noapte, dintr-un pântec şi o slovă, se naşte steaua celor ce-au tăcut, îngenunchez, în faţa ta, Moldovă, şi mâna mult lovită ţi-o sărut.

De-atâtea ori, în vremuri, sfâşiată ai fost, Moldovă, cum să spun nu pot, dar Eminescu ce se naşte, iată, în Doina lui, o să cuprindă tot.

Ciudată noapte, noaptea noastră mare, o noapte cum a fost la început, şi, de la Cernăuţi şi pân” la Mare, pâraiele se-aud plângând în Prut.

În el tresare trist Moldova toată, toţi fraţii-nstrăinaţi se regăsesc, în el o inimă va şti să bată acum şi veşnic, dorul românesc.

În Voroneţ s-a răsculat albastrul, ca dintr-un cer fremătător de fraţi, la noapte-n ţară va urca un astru, se naşte El, Români, vă închinaţi!

Condamnarea la toamna

Nu e toamna cum eşti tu, vara mea de suflet, nu, pe pământ, vara decăzu.

Daca pădurea ne condamna la nostalgie, fara rost, e toamna, vara mea, e toamna, aşa cum poate n-a mai fost.

Atâtea taine nepătrunse ne cad în braţe la un semn şi suntem îmbrăcaţi în frunze şi căptuşiţi c-un fel de lemn.

În rau sunt doua lăzi de bere, pe foc s-a pus un ultim vreasc, trec cerbi frumoşi, bolnavi de fiere, Către cerboaice care nasc.

Si ziua e atât de mica încât n-ai vreme de-un salut, şi-un fum noptatec o complica şi săptămâna a trecut.

Mai e în tot un pic de vara, dar paturi aspre ne-nsotesc, la orice drum mai lung afara prin clăi de aburi nefiresc.

Mai am senzaţia ca toate

Pot fi şi altfel decât sunt, Dar muntii-mi pun poveri în spate

Si simt ca port pe talpi pământ.

Acum şi fiarelor li-i foame şi ies lunatice la drum, pădurea este numai drame şi-o mai salvam cu câte-un fum.

Dar ea, deodata, ne condamna la nostalgii şi la păcat, e toamna, vara mea, e toamna, şi-atât de singur m-ai lăsat.

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine, şi-ţi este bine şi îmi este bine, aş vrea să-ţi spun, iubito, că în tine e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare cu întrebare şi cu disperare, cu gelozie şi cu larmă mare, c-un fel de fărdelege care doare.

Şi jur pe tine şi pe apa toată

Care ne ţine barca înclinată

Că vei ramane – dincolo de număr

Şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -

A mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

Avertisment

De multă vreme ocolesc trecutul, Din milă faţă de contemporani, Să nu stârnesc cu mâna mea vulcani, Mai bine zac între coperţi, ca mutul.

Dar, vai, toţi cei iertaţi îmi sunt duşmani, Vor sabia, nu vor să fie scutul, Pe Blaga l-ar ucide iar Răutu C-o ceată de cosmopoliţi golani.

O, timp păgân în multe ale tale, Te-ar vinde ei samsarului străin Cei care poartă două capitale Pe-acelaşi amărât de buletin.

V-avertizez, sinistre haimanale, că ori intraţi în pensie, ori vin.

Robit Libertăţii

Te cant pe lira mea cu corzi ghimpate

Greu dobândita noastră libertate

Si daruindu-ma-ntru-totul ţie, Eu simt, în tot ce murmur, o beţie.

Şi-atât de copleşit sunt eu de tine Şi-atât îmi e, cântându-te, de bine, Atât ma simt luat de o dulce verva, C-aproape ochii mei nici nu observa.

Când trec de-aceste corzi ce ma inspira Şi-ncet, încet, ma-ncorporez în lira, Ca electrocutat de-a dreptu-n plansu-mi, Aproape eu cântând la mine însumi, Închis în lira mea cu corzi curate, Te cant ca dintr-un pântec, libertate!

Dacă cu o singură femeie am fost în stare să fac o fată ca Ana-Maria, vă daţi seama ce putem face toţi împreună.

Mi-e imposibil fără tine

Nici nu mai stiu daca erai frumoasa şi nici în ce culori îţi sta ma bine, Stiu doar ca amintirea nu ma lasa şi ca mi-e imposibil fara tine

Vizionez femei nenumărate, Femei interesante ma mai suna, Dar rece şi strain ma simt de toate şi nu ma vad cu ele împreună.

Nu pot nici să-mi explic întreaga drama, Care-a decurs din întâlnirea noastră, Dar vechiul loc al dragostei ma cheama şi tu îmi faci cu mana la fereastra, Subtile explicaţii cui i-aş cere?

Tot prostul face pe interesantul

Şi-n condamnarea asta la tăcere, Mai conversesz de-a surda, cu neantul.

Si cum sa transformam iubirea-n ura, De ce nu noi, ci solii sa lucreze, şi sa pătăm simţirea cea mai pura, Punând incendiul tot în paranteze?

N-aş vrea sa te-ndarjesc sau sa te sperii, Nici sa te fac sa te-ndoieşti de tine, Dar eu te-am adorat fara criterii, Este bolnav, al patimii depline.

De dragul tau, am fost cu lumea-n lupta, Te-am aparat de bârfe şi de crivat, şi după toată veghea ne-ntrerupta, Cedez numai în lupta împotrivă-ţi.

Si, totuşi, tu ai fost cea mai frumoasa, La mine-n braţe îţi fusese bine, Obsesia iubirii nu ma lasa Şi-mi este imposibil fara tine.

Durerea femeiască

V-am tot iertat, v-am tot acoperit, Şi, să mai amânăm, nu-i înţelept, Ar fi, să recunoaştem, în sfârşit, Femeia, n-are, totuşi, nici un drept.

Muncim, ca nişte sclave, zi de zi, Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu, Şi condamnarea de-a ne urâţi, Chiar voi, ce ne iubiţi, ne-o daţi, mereu.

Stăm în picioare, încă de cu zori, Şi vă miraţi că nu mai sunt subţiri, Dar voi, care vă credeţi tot feciori, De ce nu arătaţi ca nişte miri?

Pe unde ne daţi dreptul de-a munci, Lucrăm istovitor, cu voi în rând, Din când în când, în burţi ne daţi copii, Iar voi plecaţi la altele, râzând, Când suferiţi, ne cereţi lângă voi, Ori vă-mbătaţi, ori aţi trudit prea mult, Vă plângem, când vă duceţi la război, Sau când vă speriaţi, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim, Şi legitim, eroic v-am iubit, Ne bateţi, ne-nşelaţi şi noi o ştim, Ba, alteori, intrăm în circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt, Vă fură amintirile de ieri, Îşi vor plăti plăcerea unui furt, Fatal, cu furtu-aceleiaşi plăceri.

Şi, uneori, păcătuim curat, Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei, Că însuşi Dumnezeu este bărbat

Şi nu le înţelege pe femei.

Dar, vai, a fost odată prea frumos, Ca-n filmele de dragoste a fost, Şi-acum, ne omorâm sârguincios

Şi zilnic ne distrugem fără rost.

Ne-nvinge viaţa fără orizont

Şi voi ne-nvingeţi, într-un mod câinesc, Trăim ca nişte văduve de front

Şi mâinile mereu ni se aspresc.

Acum, când auziţi acest reproş, Priviţi, fără privire, înapoi, Încuvinţaţi din cap, mărinimoşi, Şi credeţi că nu-i vorba despre voi.

Şi, totuşi, e vorba despre toţi

Sunteţi la fel de răi şi de flămânzi, Durerea femeiască pentru soţi, E-un credit fără giruri şi dobânzi.

Vă e urât cu noi, vă e urât, Şi ne-aţi ucide, dragilor bărbaţi, Aşa că vă rugăm numai atât:

Puteţi să ne jigniţi, să ne-njuraţi, Dar faceţi-o cu tonul coborât

Şi pân-adorm copiii, aşteptaţi.

Telefon peste moarte

În lumea numelor străine, Mă simt, şi eu, un străinez, Iau telefonul lângă mine şi n-am ce număr să formez.

Trăiesc, fără speranţă, drama Că neamul meu, acum, e frânt, Mi-e dor de tata şi de mama, Dar nu au număr, la mormânt.

De convorbiri cu ei sunt gata şi în necunoscut mă zbat, îi sun pe mama şi pe tata, Dar crucea sună ocupat.

Au numere secrete parcă şi aparatul n-are ton, Deodată aflu şi tresar că Nici moartea n-are telefon.

Mi-e dor de voi, părinţi din moarte, Cu lacrimi bine vă cuvânt, Şi uit că aţi plecat departe

Şi n-aveţi roaming, sub pământ.

Formez un număr, oarecare, Întreb precipitat de voi, Dar ştiu că mort e cel ce moare şi nu mai vine înapoi.

Şi, vai, de-atâta timp încoace, Vă chem şi-n visuri, să v-ascult, Dar iarba pe morminte tace, Cu număr desfiinţat demult.

Şi, dacă o să ţinem minte, Probabil, când o fi să mor, Am să vă caut în morminte, Pe-un număr de interior.

Analfabeţilor

V-am spus că sunt un om periculos Şi nu mi-aţi luat avertismentu-n seamă. V-am spus s-aveţi pentru persoana mea Un plus de-ngrijorare şi de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât

De sunt călcat puţin pe libertate.

V-am spus ca sunt oşteanul credincios

Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpăraţi şi voi, Cenzori capricioşi ai vremii mele, C-o să vă coste scump măruntul moft, De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneţi mâna să munciţi. Să nu mai tot pândiţi zeloşi din umbră, V-am spus că n-o să placa nimănui Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat

Şi că situaţia e mai complexă, Nu-i intelectualul – servitor. Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Şi lumea nu se poate cuceri Umflând la cifre şi mimând tumulturi Cu aroganţi şi trândavi doctoranzi, Cu papagali care ţin loc de vulturi.

V-am spus şi am puterea să mai spun Ca nu încape muntele în seră Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad Şi de la căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetişizaţi pe Marx, Să nu-i păstraţi în spirt învăţătura Şi voi într-una fără să-l citiţi Îl pomeniţi până vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om Nu iartă astăzi nici o dezertare Şi voi v-aţi decorat voi între voi Când lupta este în desfăşurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb

Care ameninţă civilizaţii

E-a omului pentru a fi mai bun, V-am spus: ceva care să-i placa daţi-i.

V-am spus, concetăţeni analfabeţi, Şi luaţi aminte şi să ţineţi minte. Dar nu ştiam ca v-aţi născut şi surzi Şi scoateţi arma când vedeţi cuvinte.

Scrisoare către guvernul României

Ce sorcovă şi târguri ai în steag Şi ce poşircă îţi bălteşte-n sânge, Guvern al inaniţiei, beteag, De nu auzi Ardealul care plânge?

Tu nu-nţelegi coşmarul vieţii lor Că sunt abuzuri cu nemiluita Şi că n-au cui să-i ceară ajutor Românii din Covasna şi Harghita?

De propria ta ţară te fereşti Şi imposibil s-o conduci îţi este, Că ai ajuns să fii, la Bucureşti, Guvernul unei alte Budapeste.

La noi acasă, alţii sunt stăpâni, Baţi temenele la Înalta Poartă,

... Persecutaţi, doar fiindcă sunt români, Românii din Ardeal nu te mai iartă.

Guvern de indigo şi din mancurţi, Te blestemă, descoperindu-ţi vina, Ceilalţi români, vânduţi la alte Curţi, În Basarabia şi Bucovina.

Guvern al României, surdomut, Eşti plin de păcăleli şi plin de fumuri, Dar clopote de moarte au bătut Pentru acest popor ajuns pe drumuri.

Ca-ntr-un coşmar, te caut şi te strig, Să nu mai tot suceşti cuţitu-n rană, Prin lanţuri şi prin foame şi prin frig, Însângerând condiţia umană.

Tu eşti în stare să ne-ntorci pe toţi La cea dintâi Comună Primitivă, Să fim un neam de criminali şi hoţi, Ce-şi jefuieşte propria colivă.

Guvern fără de ţară, pune punct Acestei fraze care te cuprinde Şi-ngroapă idealul tău defunct În groapa României suferinde.

Şi lasă-ne! Dispari în mod brutal, Eliberează, cu grăbire mare, De boala ta, românii din Ardeal, Guvern murdar de propria trădare!

Moartea bătrânilor

Mai muncim o vreme, tată-mare, Ca să strângem bani de-nmormântare, Mai muncim o vreme, mamă bună, Şi-or să ne îngroape împreună.

Leu cu leu aţi adunat o viaţă, Aţi făcut economii de piaţă Şi acum aşa a fost să fie, Să n-aveţi bani pentru sicrie.

Vremuri mari, puternice reforme, Toate cheltuielile-s enorme, Pune, tată, capul pe o pernă, Viaţa ta a devenit eternă.

Nu mai ai nici dreptul la o moarte, Trage-te, bătrâne, într-o parte
Şi rămâi, pân-la sfârşit, de pază, Că altfel te devalorizează.

Mai muncim un an, în sărăcie, Poate, pân-la urmă, cine ştie, N-avem dreptul de a fi statuie, Dar măcar un lemn şi nişte cuie.

Pune, mamă, masă mai săracă, Să le dăm şi ălor care pleacă, Să la stăm cu milă împotrivă, Printr-un biet colac şi o colivă.

Lasă-ţi, mamă, ochii peste ţară, Să o faci din moarte să tresară, Ca pe noi din nou să nu ne nască, Fără-o-nmormântare creştinească.

Groapa ne-a urcat pân-la călcâie, Dar n-avem nici bani pentru tămâie, Şi lumânărarii ne despoaie, Şi ce scump şi drumul pân-la rai e!

Ţine, mamă, ţine, tată, uşa, Să nu intre peste noi cenuşa, Hornurile gri să nu-şi reverse, Peste noi cenuşile perverse.

Ce impozit fiecare boală, Ce exploatare ireală!

Scândura sicriului ne costă

Mult mai mult ca viaţa noastră, fostă.

Pune, tată, mâna pe-o secure, Să luăm sicrie din pădure, Pune, mamă, mâna pe o pâine

Şi împarte-o, că murim chiar mâine.

Vremuri de inflaţie şi silă, Moartea însăşi a ajuns umilă Şi, în fond, pe noi ce ne aşteaptă? Doar o sinucidere-nţeleaptă.

Noi, bătrânii, am rămas pe drumuri, Într-un crematoriu numai fumuri, Şi murim, ajunşi pe înnoptate, Marfa cea mai ieftină din toate.

Pe mine mă enervează foarte tare faptul că eu voi muri şi pixurile mele vor rămâne. Le-am strâns, nu le-am putut epuiza şi asta mă enervează.

Iluzia unei insule

Diseară-i plecarea în insula mea, trăsura de nuc te aşteaptă la scară, ia-ţi haine mai groase şi nu-ntârzia, căci câini-poliţişti s-ar putea să apară.

Nu-ţi face probleme, birjarul e mort şi caii sânt morţi şi trăsura e moartă, fugim fără martori în nu ştiu ce port, în insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom creşte copii monstruoşi, la chei de metal şi de mâzgă vor râde, cu veşti ne-o ticsi de la moşi şi strămoşi, tic-tac, telegraful cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi, şi le vom trimite în lume de-a rândul, ca-n sticle băgându-le în câte-un ochi, Al Patrulea Ochi pentru casă păstrându-l.

Şi ziua întreagă, noi goi, fără tiv, pe sănii de foc vom zbura într-o vale, iar eu, gospodarul voiesc să cultiv grâu dulce şi leneş, pe coapsele tale.

Te-aştept deocamdată. E mijlocul verii, e mijlocul iernii, ciudată poveste; iar când vei urca, e-n zadar să te sperii, trăsura ca moartea părându-ţi că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu, te-aştept cu făclii, patru mii şase sute, zadarnic te sperii că ninge mereu, că străjile drumului fumegă mute.

Hai vino şi urcă şi spune ceva, birjarul e mort, are sânge de cârje; te-aştept fără martori în insula mea, port haide de nuc, sunt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi faţa ce mi-am găsit-o, Să ştii că, în insula mea, totuşi sânt, Eu, movila celui mai proaspăt mormânt, Întinde piciorul şi calcă, iubito!

Şi asta e totul. Plecarea-i diseară. Fantoma trăsurii aşteaptă la scară.

Ne mor prietenii

Ne mor prietenii, ne mor, Murim şi noi în moartea lor, Că-ntârzie îngrozitor, Într-una, primul ajutor, Chemat la patul tuturor, Mereu, e de ales: or-or! Se rupe aţa pe mosor, Tuşesc segmentele-n motor, Ne mor prietenii, ne mor Murim şi noi în moartea lor, Şi amintirile ne dor, Ne mor prietenii, ne mor.

Miros de coasa

E amurg şi mai raman Lângă foc şi amintire, Ma adun din risipire, şi încep sa cant păgân.

A fi fire şi nefire, Nu mai stiu ce mai îngân, Umbla cineva la fan, Simt venind miros subţire.

Taie cineva lucena, Cu o coasa veche, grea, Ca şi când şi-ar repeta Ca doar moartea e eterna.

Parcă-aş sta, parca as pleca Parca sunt altcineva.

Mortul învingător

Ce ţară, ce morală, ce prăpăd, Un fapt de viaţă mai grozav ca toate, Un mort este votat majoritar

Şi-n clasament pe toţi cei vii îi bate.

Aşa a fost şi este şi va fi Conflictul de-ntuneric şi de groază, Un mort învinge pe cei vii la vot Şi ei aproape cred că îi trişează.

Şi, vai, absurde autorităţi Se strâng buluc şi judecă drăceşte Şi îl declară pe învinsul lui Învingător, doar pentru că trăieşte.

Şi mortului ce i-a învins pe vii Nici nu au apucat să-i facă groapă Şi-n primăria lui de-nvingător E ordin ca petrecerea să-nceapă.

Şi proştii râd, în nebunia lor, Întărâtaţi de liniştea nocturnă Şi unul zice: hai să-l îngropăm, La locul care-i place lui, în urnă.

Ce ţară, ce morală, ce prăpăd, Politică de-a pururi surdo-mută, Învingătorul se întoarce-n sat, Dar voturile lor nu-i mai ajută.

Probabil, e-o parabolă, aici, Chiar dacă nu o pomeneşte cartea, Trăim învinşi în fiecare zi, Iar, ca să biruim, plătim cu moartea.

Dicţionarul

Acest dicţionar

Enciclopedic şi bizar

Cat mai iubesc

Il răsfoiesc, Dar nu-nţeleg ce-i de făcut, Sunt surdo mut.

Acum, acum sau niciodată Te voi chema la judecata, Dicţionar stupid şi confident perfid, Te pun la zid.

Mi-ai dat mereu, mi-ai dat credinţi, Şi-acuma vad ca totuşi minţi, Dicţionar ceţos, am sa te-arunc pe jos, Fara folos.

Iubirea mea nu e cuvântul, Biblioteci prea mint pământul, Pământu-i plin de ploi, da lacrimi înapoi şi pentru noi.

Dicţionar bun pentru toate, De azi te pun în libertate, Tu poţi însemna măcar ceva, ceva, Din ce e ea.

Dar, vai, ce vad aici în file, Sunt drame mari şi sunt idile, Un vuiet nefiresc, cuvinte se iubesc

Nepământesc.

Stau verb cu verb şi plâng adverbe, E un cazan întreg ce fierbe, Degeaba te provoc, de noi nu este loc, N-avem noroc.

La vocativ se mai săruta

Un surdo-mut şi-o surdo-mută

Ce nu mai au cuvânt, nimica sfânt, Ci sunt, doar sunt.

Dor de Bacovia

Acum, când cade toamna pe pământ, Ca un coşmar al unei boli ciudate, Acum să trecem prin acele sate, În care merele în meri mai sunt.

Acum să ne iluminăm de tot, Până-n adâncul inimii şi-al firii, Ce disperare, cum se duc martirii, Şi a-şi rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vântul toamnei ard, Muşcate sângeros şi trist de lună, Şi turturelele se despreună Acum, noi doi în focul revanşard Acum, atât de singuri pe pământ, Să recităm Bacovia, plângând.

Copiii de ţărani

Poemul acesta il scriu într-o noapte, Putin după ziua de treizeci de ani

E-un scrâşnet, un plânset, un geamăt de şoapte, Caci e pentru voi, fii curaţi de ţărani!

Când tara îndreaptă şi legi şi-a sa cale Când sus în idee nu-i loc de abuz Mai sunt de-mplinit şi la capăt de dus, Dorinţi izvorând din nevoi sociale.

Si una e-aceea ca inca la tara, Nu-i scoala făcută cum e la oraş Ca fiul taranului, totuşi nu poate, Intră-n facultăţi cu acelaşi curaj.

Eu stiu cate lucruri în tara sunt gata şi cate vor fi, daca suntem cuminţi. Dar una e daca director e tata, şi alta e, daca-i taran de la Vint...

Eu iată, priviti, sunt un fel de director N-aveţi nici o grija ca va voi minţi Am şi eu copii ce pot fi de bani gata Cu toate-i îndop, pentru că-mi sunt copii.

Dar tara sta-n alţii întâi, şi pe urma In fiii aceştia de directoraşi Nu, satele noastre nu sunt trista turma Ce lana şi brânza trimite-n oraş!

Producţia lor cea mai sfântă sunt fiii! Lor li se cuvine răsplata de preţ. Ţăranii dau aur, când dau României Curaţii lor fii, rod al unicei vieţi!

Abia acum

Rănit la piept de crivăţul câinesc, Ce-mi bandajează rănile cu luna, Abia acum încep să te iubesc

Când simt că te-am pierdut pe totdeauna.

Şi rănile mereu mă vor durea, Slăvind întâmpinarea ta târzie

Şi-abia acum îţi spun „iubita mea”, Când nici nu-ţi ştiu adresa spre a-ţi scrie.

Deodată, apa lumii te-a-nghiţit, Deodată am rămas rănit de crivăţ, Gesticulând spre minus infinit Şi construind delicte împotrivă-ţi

Atunci când totul se-ntâmpla firesc

Ne-mpotriveam ca soarele şi luna, Şi-abia acum încep să te iubesc

Când simt că te-am pierdut pe totdeauna.

Deodată ce spun eu şi ce spui tu Sunt două îngheţate limbi străine

Şi la hotarul dintre da şi nu

Un martor mut mi-ar tot vorbi de tďne.

Singurătate

Va propun un tratament urgent şi s-aveţi încredere va rog Când nu e un alt medicament Luaţi singurătatea ca pe un drog.

Ceaiul abureşte trist pe masa Un tacâm şervetul il apasa N-am nevoie nici de doua linguri Doamne, cina oamenilor singuri.

Gust şi eu în clipe lungi de veghe Noaptea pernei fara de pereche Suna telefonu-n casa goala Doamna ma iertaţi dar e greşeală.

Cat de draga-mi eşti singurătate

Tu mi-eşti ceam ma draga dintre toate

Lacrima în ochiul dintre ape

Caci nici umbra mea nu mai încape.

Tu singurătatea mea curata Totu`ncepe cu a fost o data Cu durerea ta îmi este bine Nu stiu ce m-aş face fara tine.

Cu tristeţe le trăiesc pe toate Dar mai draga-mi eşti singurătate Cat de necesara îmi eşti tu mie Nu te-aş da pe nici o sindrofie.

Doar atât din toate ma omoară Izolarea meselor de seara şi măcar la una dintre cine Dumnezeu sa bea un ceai cu mine.

Nici o carte

De când ai plecat departe, Ma gândesc sa scriu o carte, Dar de-aici şi pân` la tine Nu se merge, nu se vine.

Pot sa îţi fiu supus paharnic, Tot ce-ţi scriu, îţi scriu zadarnic, şi de-ar fi să-ţi mai ajungă Cartea mea de cale lunga.

Mila ta eventuala M-ar atinge ca o boala, Nişte lacrimi de la tine Nu mi-ar face nici un bine.

Poate-ar fi o terapie, Daca te-aş putea descrie, Dar ma tine, ma retine Dorul propriu-zis de tine.

Orice litera-i o rana

Şi-o-ncercare inumana

Si nu poate nici o carte

Sa te-ajungă pana la moarte.

Sa fie pace în lume!

Sa fie pâine pe masa

Si toţi ai casei acasă

Si grâu-n brazda sa iasă

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Si ale lumii guverne

Sa ştie bine-a discerne, Nevoia vieţii eterne, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Sa fie-o blânda lumina, şi nu rachete-n gradina, Doar vesti frumoase sa vina, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Ca focul rau sa nu arda, Cât viaţa-n noi nu e moarta, Sa stam cu toţii de garda

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Sub zbuciumatele astre, Destul cu-atâtea dezastre, O cer durerile noastre, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Destul cu traiul de câine, Spre dezvoltare şi pâine

Si pentru ziua de mâine

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

De-o pace dreapta mi-e sete, Plenara-ntregii planete, A hotărât ce se vede, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ

Miniştrii lumii sa n-asculte

De interese oculte, Ci de voinţele multe, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ

Iertările

Tu să mă ierţi de tot ce mi se-ntâmplă, Că ochii mei sunt când senini, când verzi, Că port ninsori sau port noroi pe tâmplă, Ai să mă ierţi, altfel ai să mă pierzi.

Văd lumea prin lunete măritoare

Şi văd grădini cu arme mari de foc, Sub mâna mea deja planeta moare

Şi în urechi am continentul rock.

Ai să mă ierţi că sunt labilitate

Că trec peste extreme fulgerând, Ai să mă ierţi preablânda mea de toate, Eu sunt nemuritorul tău de rând.

Ai să mă ierţi că nu pot fără tine

Şi dacă n-ai să poţi şi n-ai să poţi

Mie pierzându-te-mi va fi mai bine

Eu tristul cel mai liber dintre toţi.

Şi cum se-ntâmpla moartea să le spele

Pe toate-nobilându-le fictiv, Ai să te-apleci deasupra morţii mele

Şi tot ai să mă ierţi definitiv.

Ai să mă ierţi în fiecare noapte

Şi-am să te mint în fiecare zi

Şi cât putea-vă sufletul să rabde

Cu cât îţi voi greşi te voi iubi.

Spune-mi ceva!

Dacă-am să te chem Dă-mi măcar un semn Fie şi-un blestem Din partea ta. Totuşi nu ştiu cum Pentru-atâta drum Ce-a-nceput acum Spune-mi ceva.

În noaptea despărţirii dintre noi Copacii cad pe drum din doi în doi, În ochi mă bate viscolul câinesc Şi am venit să-ţi spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad Mă-mpiedic de o lacrimă şi cad Şi iar adorm şi iar mi-e dat un vis Că biata cifră doi s-a sinucis.

Şi de atâta viscol vestitor

Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor, Că tineri am intrat şi cu ce rost

Şi ce bătrâni ieşim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot, E numai despărţire peste tot Şi se aude că va fi mai greu Decât vom fi departe tu şi eu.

Dar nu pentru a-ţi spune că e rău Am dat cu bulgări mari în geamul tău, Ci ca să ştii, în viscolul câinesc, Că plec şi mor şi plâng şi te iubesc.

Şi vreau să-ţi dau cu acte înapoi Dezastrul împărţirilor la doi, Ca să-nţelegi şi tu ce-i cuplul frânt Şi cum e să fii singur pe pământ.

Ruga de bine şi de rau

Te-aş lua de par sa te târăsc la vale, Pe pietre te-aş trânti sa te iubesc, Dar trebuie sa ma comport domnesc, Captiv al stării mele sociale.

Acum as scoate de prin grajduri biciul, Sa te însângerez răzbunător, Dar trebuie sa fiu actorul lor, Sa ma complac în panica şi viciu.

Intraga mea iubire ilegala

Si nebunia mea fara noroc

În frigul nostru au făcut un foc, şi v-am făcut mai oameni, din greşeală, şi totuşi, ma rog, la tine, Doamne, Opreşte mana mea sa o condamne.

Primat estetic

Acum daca tu eşti departe cu mine-i părerea de rau dar ea este arta-ntre arte în numele numelui tau.

Si iata-ntre noi sunt hotare, sunt vameşi şi sunt grăniceri, se naşte, se plânge, se moare, se cauta ziua de ieri.

Dar buzele mele îngheaţă, de ras este numele meu ca viaţa mea parca nu-i viaţă când suna frumos tot ce-i greu.

Acum, când te plâng de departe, un vers cara-ntregul meu plans, şi iată-ne iar printre arte când viaţa era de ajuns.

Simpla scrisoare de dragoste

La miezul nopţii ma gândesc la tine şi stelelor ma rog să-ţi fie bine, Din somn sa te trezească dintr-o data, Sa nu-nţelegi de ce eşti tulburata.

Si i-am lăsat un tremurat de jale

Copacului din fata casei tale.

La usa ta am îndrugat cuvinte, Sa nu te-atingi de clanţa că-i fierbinte.

Si mai ales, când noaptea e la usa Ca să-mi aşeze peste timp cenuşa, La tine ma gândesc şi nu am stare şi fostul foc îmi arde sub picioare.

Cu lucrurile vreau sa ma amestec, Ma simt o fiara suspinând domestic, Dar da-mi un loc de ultima greşeală Să-ntârzii în cutia ta poştală.

Cine nu are părinţi

Rătăcit pe pământ, ca e mare sau mic Cine n-are părinţi nu mai are nimic.

C-a fost vreme de paci, c-a fost timp de război, Ei aşa au dorit, sa se mute în noi.

Si acum, daca ei, care-au fost, nu mai sunt, Noi, în noi, ii purtam şi le suntem mormânt.

C-au murit ordonat, după cum li s-a dat, A cădea violent, a se stinge treptat.

N-aveam timp pentru ei, păreau duşi în alt veac şi acum ne miram ca sunt palizi şi tac.

Nu păreau de prisos, se simţeau de prisos şi acum, înapoi, ii chemam dureros.

Într-un tragic motiv, într-un tragic efect, Ce simţeam indirect, azi ne doare direct.

Şi-n sicriu ii purtam, cu capacul răsfrânt şi acasă plecam, şi-i lăsăm în mormânt.

Si nici nu ne gândim sa venim înapoi, Poate nu au murit şi mai striga la noi.

Si, probabil, curând, vom vedea, vom simţi, Ca-ntre noi şi părinţi au crescu veşnicii.

Ca-ntre noi şi părinţi urca drumul de lut, Drum de neînţeles, drum de nestrăbătut.

Dar acum e târziu şi simţim şi vedem Ca părinţii devin robii altui sistem.

Si ce suflet avem, să-i băgăm în pământ, Dedicaţi, noi şi ei, ritualului sfânt.

Daca-n viaţă au fost, fie blânzi, fie fermi, Ii fixam în pământ, ii trimitem la viermi.

Dumnezeu ne-a uitat, varsta-şi iese din minţi, Mor părinţii în noi, noi murim în părinţi.

Vine iarna în ceas şi da viscolul spic, Cine n-are părinţi nu mai are nimic.

Nişte oameni mai plâng, nişte clopote bat, Cine n-are părinţi este mort şi îngropat.

Este ultimul rau, este ultimul rapt, Cine n-are părinţi nu exista, de fapt.

Nu exista averi, nu exista noroc, Cine n-are părinţi ce sa aibă în loc?

N-are preţ nici un preţ, n-are nimb nici un nimb, Cine n-are părinţi, ce sa aibă în schimb?

Cine n-are părinţi, are ultimul drept, De-a porni-o prin timp, cu tot viscolu-n piept.

Timpurii suferinti şi tardive cainti, Un popor de orfani, cine n-are părinţi

De la un cardiac, cordial

De-aicea, de pe patul de spital, Pe care ma găsesc de vreme lunga, Consider ca e-un gest profund moral Cuvântul meu la voi sa mai ajungă.

Ma monitorizează paznici minimi, Din maxima profesorului grija, In jurul obositei mele inimi Sa nu ma mai ajungă nici o schija.

Aud o ambulanta revenind, Cu cine ştie ce bolnav aicea, Alarma mi se pare un colind Cu care se tratează cicatricea.

Purtaţi-vă de grija, fraţii mei, Păziţi-vă şi inima, şi gândul, De nu doriţi sa vina anii grei, Spitalul de urgenta implorându-l.

Eu va salut de-a dreptul cordial, De-a dreptul cardiac, precum se ştie, Recunoscând ca patul de spital Nu-i o alarma, ci o garanţie.

Va vad pe toţi mai buni şi mai umani, Eu însumi sunt mai omenos în toate, Da-mi, Doamne, viaţa, inca nişte ani şi tarii mele minima dreptate.

Iubiţi-vă pe tunuri!

Iubiţi-vă, Iubiţi-vă pe tunuri!

Iubiţi-vă până le veţi hodorogi, Până le veţi scoate din funcţiune, Iubiţi-vă aruncând din mâini

Tot ce vi se-ntâmplă s-aveţi în mâini, Actele voastre, banii voştri, oglinzile, Chiar şi această carte care nu are decât meritul

Că aparţine unui om

Care în viaţa lui, deşi n-a avut norocul

Să facă dragoste pe nici un tun, Când n-a dormit şi n-a scris, A iubit

Cu disperarea condiţiei umane, Cu lăcomia venitului de pe front, Cu grija medicului

Şi cu dăruirea muribundului.

Facă-se profeţia mea, Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor

Undeva în trecut

Am sa plec într-o zi, Într-un loc neştiut, Într-un munte secret, Undeva în trecut.

Am sa plec în trecut, Am sa plec într-o zi, Sa ajung când te naşti, Sa te pot întâlni.

Stiu şi eu că-i ciudat şi ca pasii-mi sunt grei, Către nunta din veac A părinţilor mei.

Las de veghe aici Toţi nepoţii frumoşi, Eu ma întorc în trecut, Eu ma întorc la strămoşi.

Eu ma întorc la ai mei, Într-un mars revanşard, Sunt retraşi în păduri Lângă vreascuri ce ard.

Mai vorbesc despre noi şi mai mor în război, Se mai mira de cei Care vin înapoi.

Am sa plec într-o zi, Am bagajul întreg, Am cu mine ce simt, Ce iubesc şi înţeleg.

Sunt satul de prezent, Nu mai vreau viitor, Dar mă-ntorc în trecut Ca nu vreau nici sa mor.

Pe un deal coroiat

Curge mustul din teasc şi bătrânii se sting şi copii se nasc.

Eu mă-ntorc în trecut, Din acest viitor şi pastorii ma iau Lângă turmele lor.

Si din rodnice nunti, Urca iarba pe munţi, Tutelarule Zeu, N-ai de ce sa te-ncrunti.

Mai degrabă sa pui Legea ta peste tot, Ca strămoşi la nepoţi Sa se întoarcă înot.

Si, când vremea va fi, Printr-un strigat urgent, Pe noi toţi sa ne chemi Sa venim în prezent.

Sa fim toţi pregătiţi De momentul solemn, Când va bate în munţi Vechea toaca de lemn.

Si un clopot din cer O sa dăngăne sfânt, Ca s-a-ntors Dumnezeu, Printre-ai lui, pe pământ.

Colind

În oamenii de pe aici E Dumnezeu pesemne Când ei în colţ cu paşii mici Aduc în casă lemne

Şi e o linişte de rai În gestul lor de-o viaţă În care dau nutreţ la cai Şi oile-şi răsfaţă

Dar mai ales în tot ce fac

E semn că nu li-i frică

Un suflet cald dintr-un copac

La ceruri se ridică

Şi uneori la focul mic În casa lor sărmană Isus înduioşat un pic Coboară din icoană

O capră şi-a zdrobit un corn Sărind pe uşa spartă Desenul fumului din horn E operă de artă

Şi-n toate şipcile din gard Un clopot mai tresare Când vreascurile-n braţe ard C-o mistică ardoare

Ninsorile nici nu mai cad În viscoliri cu vaiet Scânteietorul lor răsad Pluteşte blând în aer

Respiră-n toate un mister Ce satul îl îndrumă Trei sferturi să se afle-n cer Şi doar un sfert în humă

Şi nu se ştie, sunt ţărani Sau îngeri sunt pe semne Cei care de atâţia ani Aduc în casă lemne

Şi suflă-n focul lor mereu Sporindu-le nădejdea Să-I fie cald lui Dumnezeu Aflat în toţi aceştia

Sa ne iubim

Dumneavoastră, dragi civili din lume, Urmăriţi de moarte unanim Vă propun o nouă strategie Să ne iubim.

Dragostea e calea contra morţii Dragostea e un atac sublim Vă propun o nouă strategie Să ne iubim.

Să ne iubim, să ne iubim Să terminăm al morţii haos

Să ne iubim, să ne iubim Îndrăgostiţi pe loc repaos.

Faceţi tunul câine de ogradă Faceţi tancuri suvenire-n timp Vă propun un ordin nou de luptă Să ne iubďm.

Tragica Nerăbdare

Dac-ai fi avut răbdare Pana vara viitoare, Se găsea un loc în lume, Totuşi, pentru fiecare.

Te-a intoxicat fervoarea Ca ramai nelegitima Şi-ai înfăptuit cu voia Sinucidere şi crima.

Ai ucis iubirea noastră, Ordinar, ca pe-o insecta, Car era de luminoasa, Cat era de imperfecta.

Joc străvechi de-a căsnicia Ce voiai să-ţi dea un nume, Jalnica ipocrizie, Buna de-aratat la lume.

Toate explicate bine, Într-o logica aleasa, Cum ca il redai pe tata Fetei sale de acasă.

Poate ca santaju-acesta, Cu valori sentimentale, Are şi-o realitate, Poate c-o trăieşti cu jale.

Iarna învrăjbirii noastre Te-a gonit prin nerăbdare N-ai avut nici nervi, nici aer, Pana vara viitoare.

Cei din jurul meu, acasă, Ce sa facă şi sa spună, Mai nefericiţi ca-n vremea Vieţii noastre împreună?

Mult mai bun şi mult mai tandru, Mult mai luminos şi rodnic, Ii eram copilei mele, Pe când îţi şedeam logodnic.

Dar vin ştirile de seara şi legendele compacte, Ca te doare totuşi vârsta şi iubirea fara acte.

Ca sa vad c-atat de mare şi dramatic ţi-a fost dorul, Ca mi-ai scris răvaşul ultim Folosind calculatorul.

Si ce simplu erau toate, Pentru toţi şi fiecare, Daca mai aveai răbdare Pana vara viitoare.

Suntem aroganţi

Suntem răi şi aroganţi, I-ncurcăm pe guvernanţi, Vrem mâncare şi copii Şi ne place să fim vii, Mama noastră de zbanghii!

Degeaba vă miraţi mereu

Că nu e-n ceruri nici un sfânt, Nu poate fi lumină sus, Când nu-i dreptate pe pământ.

Ce fel de lume ni s-a dat, S-o tot falsificăm, stângaci, Cu milioane de bogaţi Şi miliarde de săraci?!

Măcar pentru aceşti copii Un alt noroc să fi adus, Dar, vai, sub cinice poveri, Ei trec prin şcoli cu preţ redus.

Bătrânii noştri mor uitaţi, Pe-acelaşi tragic aisberg, Că, la bolnavi de vârsta lor, Salvările nici nu mai merg.

Şi, după tot ce-am îndurat, Când mai umili şi când mai bravi, Tot noi, cei pedepsiţi din Est, Mai devenim o dată sclavi.

Şi după ce c-am suportat Al rinocerilor arest, Tot noi plătim impozit nou, Pe toate rănile din Est.

De libertate amăgiţi, În fostul nostru lagăr mort, Azi, nu ne duce nicăieri Umilul nostru paşaport.

Iar, dacă nemţii s-au unit, Sfidându-şi ultimul infarct, De ce aceiaşi păpuşari Pe noi, românii, ne despart?

Deocamdată n-am aflat Un singur şef să fi venit, Să facă bine pe pământ De dragul omului cinstit.

E totul numai interes Şi tot aşa va fi mereu, O lume fără sens moral, Ce l-a ucis pe Dumnezeu.

Ieşirea din Bucovina

Cu ochii împăienjeniţi, de parcă-mi pâlpâie retina, am înţeles, mai e putin, şi voi ieşi din Bucovina.

De unde, ma întreb, mai am în minte-atata dor de duca, de nu raman aici sa simt pe gard cum fanul se usucă.

Un relief nelămurit

În toamna ca niciunde alta, şi eu ce sculptor idiot

În iarba ei lucrând cu dalta.

Pritr-un întreg monumental, un tot netot îşi taie cale, şi în afara de noi doi, Sunt toate-aici monumentale.

Chiar florile aicea au o componenta ne-ntalnita, iar caii-nfierbintati mai stau cu foc de iarba sub copita.

Am lacrimi pana la pământ şi port corona lor pe frunte, ca nu as vrea sa ma despart de acest om văzut ca munte.

E-a lui, sau e-a lui Dumnezeu în felul ei ceresc gradina, sa nu mai vad, sa nu mai stiu eu ies plângând din Bucovina.

Despre ţărani

Despre ţărani, nimica nou nu este De-o vesnicie-şi vad de ale lor Copiii-i uita, oasele ii dor, Intre pământ, tăcere şi neveste

Dar ce fac ei, ce brazde au pe glezne

În casa pâinii dacă-s chiriaşi

De nu se duc cu toţii la oraş, Portari spre-a fi, şi tot le-ar fi mai lesne!

Noi, ce din când în când vedemu-i şi numele li-l zicem ca porecla Sa nu uitam ca de amar de vremuri Nişte tăranci culeg murdara sfecla!

Parastas pentru iubirea care a murit

Să-i facem parastas cum se cuvine

Iubirii noastre care a murit, In apogeul ei nelămurit, Mai lăcrimând, de tine şi de mine.

S-o aşezăm la locul de verdeaţă, In care se ducea, pe când trăia, Din când în când, sa trecem pe la ea, Considerând ca inca e în viaţă.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastră, şi moarta va ramane-n veci de veci, Te vad şi-acum, parca ştiind ca pleci, Cu mana fluturând la o fereastra.

Dar hai sa dam groparilor oferte şi să-l rugam pe D-zeu s-o ierte.

La adio

Se afla litere şi farduri şi nişte munţi sunt intre noi Dosare-nchise, triste garduri şi nici nu o sa mai vina apoi. In pragul iernii absolute Sărută-mi tâmpla alba, hai Şi-apoi scufundă-te şi du-te In orizontul altui grai.

Nici nu pot nimic să-ţi spun Pe curând sau rămas bun Apăru, numai nu, la adio tu.

De ce sa îţi spun la revedere? N-aş mai avea nici un motiv „Adio” drepturile-şi cere Ca te-am pierdut ddefinitiv. Şi de la mine pana la tine Cuvântul însuşi va-ngheta Nici sa te strig nu stiu prea bine Iubita mea, pierduta mea.

Când te-am văzut ultima oara Ştiai şi tu, plângeai şi tu Şi-ai plecat cu tot cu gara Nici tren nu mai exista, nu. Eu m-am întors inca o data Vroiam sa vin pe urma ta Dar unde-i linia ferata Parca a luat-o cineva.

Eu ţi-aş mai spune amănunte Destinul de-aş putea sa il schimb Iubita mea de peste munte Iubita mea de peste timp. Pe cea de atunci nu o voi găsi-o şi eu acela am murit Sub cinic nuclear adio Noi bietul cuplu pârjolit.

Numai suferinţa e creatoare.

Bacovia e un mare poet Când alţii prin versuri deretică Şi pun pe cuvinte apret Trecând la tăcerea profetică.

Aceeaşi floare

Iubito, pe prispă ţi-am pus O floare din lumea de sus, O floare din insula Marte, O floare a căilor moarte.

Ea are petalele lungi, Suflând ai să poţi să le smulgi, Iubito, eu flori nu prea ştiu, Sunt un grădinar damblagiu.

Nu ştiu – trandafir, liliac Pe toate ca tine le fac, Pe toate le-aduc la un fel Lalea, trandafir, ghiocel.

O floare a vieţii vecine Şi care miroase a tine. Iubito, pe prispă tu ai O floare din insula Rai.

Actorul

O, biet actor O, biet artist Rolurile mor Viaţa e un teatru trist.

Actorul a ieşit în stradă, Să-şi cumpere ceva salam, Era în haine de paradă, Ca Voievod peste un neam.

Printre maşini, printre tramvaie Actorul se grăbea firesc Urma să vină-un nor de ploaie Perucile se dezlipesc.

Şi când s-a aşezat la coadă Cu paloş, mantie şi scut Deodată oamenii din stradă

Ca Voievod l-au cunoscut.

S-au dat deoparte cu sfială Mulţimea toată murmura Văzându-i hainele de gală Să ne trăieşti Măria-Ta!

Republicani, mă rog, cu toţii Descoperiseră alt mod De-a da cuvânt la noi emoţii Şi se-nchinau la Voievod.

Dar ploaia a venit deodată Şi ei văzând cu ochii lor Întreaga-i faţă demachiată l-au aruncat un fel de platâ: Lăsaţi-l dracu', e-un actor.

O, biet actor O, biet artist Rolurile mor Viaţa e un teatru trist.

Amăgire

Şi iar a venit primăvara Şi iar ne minţim că-i frumos Şi iar frunzele urcă scara Şi-i verde pământul pe jos.

Şi iar calendaru-nfloreşte Şi câinii ne-aud pe la stâni Dar vai, tot acum, pe muţeşte Mor grabnic atâţia bătrâni.

Dar bine-ai venit, amăgire Mai stai, mai durează un pic Această minţită iubire Oricum e mai mult ca nimic.

Vin nopţile scurte de vară Şi păsări se-ntorc de la sud Dar dacă e ultima oară Iluzia verdelui crud?

Cu lanţuri legate de glezne

Oricât de lumină ar fi

Noi mergem de-a pururi prin beznă

Mereu nelegitimi copii.

Mereu în aceeaşi clipită Urât şi frumos, mort şi viu, Ne paşte o soartă cumplită Nimic nu-nţeleg cei ce ştiu.

Şi iar a venit o părere Şi iar va pleca înapoi Prea mari impozit ne cere Că ninge în suflet la noď.

Oameni de zăpadă

Ninge sfânt şi păgân

Numai ochii ne rămân

Despărţirea s-o mai vadă

Că, în rest, noi ne-am stins

Şi-am ajuns de-atâta nins

Nişte oameni de zăpadă.

Ninge fără milă, ninge şi ne doare, Ninge cu fărâme albe de pian, Ninge cu tristeţe şi cu felinare

Ninge ca la moartea încă unui an.

Câţi au fost de gardă -voie cer să doarmă câţi au fost cu somnul rătăcesc pe străzi, ne aflăm în lume ca în ţevi de armă când sugrumă lupii fragedele prăzi.

Ninge fără milă, cu vinovăţie, ca o inculpare, ca un martor mut, ninge cu o nuntă, ninge şi sfâşie, se fărâmiţează ultimul salut vai de noi, femeie, ninge-a despărţire, vom pleca departe, unde-avem de mers, ninge să despartă gheaţă şi iubire, oarbe felinare cad din univers.

Ninge ca pe piatră peste carnea noastră, ninge ca pe munte, ninge ca pe mort, ninge incurabil, molimă albastră, ninge pe vaporul scufundat în port.

Ninge peste buze, ninge peste pleoape, ninge peste îngeri, ninge peste văi, ninge peste clopot, ninge peste ape, ninge incredibil peste ochii tăi.

Ninge în neştire, otova, aiurea, Ninge ca-n porecle, ninge ca-n blestem

Ninge ca un trăsnet, ninge ca pădurea, ninge să se stingă vocea când te chem.

Ninge ca-n Esenin şi-n poema rusă, ninge fantomatic şi bacovian, ninge că sunt rece, ninge că eşti dusă, ninge ca la moartea ultimului an.

Albastru-ndoliat

În plină zi se face noapte Şi ninge fără de motiv, Albastrul lui Sabin Bălaşa S-a-ndoliat definitiv.

În deficitul de albastru

Al unei lumi cu pumnii strânşi, Era nevoie de seninul, Cu mări, cu nimfe şi cu mânji.

Era albastrul dinspre dangăt, Când bate clopotul în cer, Era accentul trist al mării, Când marile corăbii pier.

Era lumina din privirea Discipolului muribund, Când moare-n temniţă profetul Şi ceilalţi faptul il ascund.

La nunta de culori a lumii, Un loc de cinste şi-a făcut Albastrul lui Sabin Bălaşa, Iluminat de absolut.

E mult pământ în jurul nostru Şi e destul pământ în noi, Simţim pământ în cărămidă, În ţest, în oale şi-n noroi.

Aşa că resimţeam nevoia Măcar a unui strop de cer, Pe un pământ pe care cerul E-un tragic oaspete stingher.

Şi, uite, se îndoilază Şi nu mai are crezământ Puţinul cer al lui Bălaşa Şi cade pictorul, înfrânt.

Ne-am săturat de-atâta noapte Şi ni se face dor de zi, Să-nsămânţăm în noi albastrul, Spre-a nici nu mai putea muri.

Dar e bolnav şi curcubeul, Închis într-un spital sordid, Nuanţele ajung în zdrenţe, Comutatoarele se-nchid.

Şi-n toată negura murdară, Ca-ntr-un reînviat pariu, Ce ochi albaştri are cerul, Ca semn că Dumnezeu e viu.

Sunt răstigniţi aceiaşi îngeri Între femeie şi bărbat, În veac de promiscuitate Şi de albastru-ndoliat.

Români prin Europa

Pe această uşă, Astfel scriu stăpânii: Interzis să intre Câinii şi românii.

Umblăm prin Europa ca bezmetici, N-avem de lucru, n-avem bani de pâine, În vremurile când nu mai contează Deosebirea dintre om şi câine.

Acesta e şi continentul nostru, Plutim incestuos din ţară-n ţară, Copiii-nvaţă multilingv, cerşitul, Cum pot şi omorî şi să şi moară.

Şi nimeni nu ne mai întinde mâna, Decât cu viclenia jucăuşă, De-a ne o prinde şi de-a o închide, Cu minimum de riscuri, în cătuşă.

Noi suntem infractorii de serviciu

Ai Europei, care stă la pândă, Aşa cum e cu alţii iertătoare

Ea ca pe sclavi încearcă să ne vândă.

Părinţii şi copiii mor, prin ţară, Şi noi de noi ne-străinăm cu toţii, Purtând pe umerii trudiţi şi gârbovi

Cămaşa rece a străinătăţii.

În plină degradare, zi şi noapte, Invidia şi dorul ne apasă, Ne lenevim, ne pervertim, ne ducem, Că n-avem loc şi rost la noi acasă.

Umblăm prin Europa fără ţintă, Ca nişte zilieri, de azi pe mâine, Furăm şi siluim, mai şi ucidem, Români la rangul dintre romi şi câine.

Antiprimăvara

Ce daca vine primăvara

Atâta iarna e în noi

Ca martie se poate duce

Cu toţi cocorii înapoi

În noi e loc numai de iarna

Vom îngheţa sub ultim ger

Orbecăind pe copci de gheata

Ca un stingher spre alt stingher.

Si vin din patriile calde

Cocorii toamnei ce trecu

Si cuiburi şi-au făcut la streşini

Si lângă mine nu eşti tu

Ninsori mai grave decât moartea

Au fost şi sunt şi vor mai fi

La mine-n suflet este vifor

Si vin nebuni sa facă schi.

Si ninge până la prasele Ninsoarea-mi intră-n în trupul tot Un dans de oameni de zăpadă Ce îmbrăţişarea n-o mai pot La noi e iarna pe vecie Doi foşti nefericiţi amanţi Ia-ţi înflorirea, primăvară şi toţi cocorii emigranţi.

Primăvara, care-ai fost Nu veni, n-ai nici un rost Poţi sa pleci suntem reci Iarna ni-i pe veci.

Basarabia pe cruce!

Se urcă Basarabia pe cruce Şi cuie pentru ea se pregătesc Şi primăvara jertfe noi aduce

Şi plânge iarăşi neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire, Mereu în casă moare cineva

Şi n-are ţara dreptul să respire

Şi nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfârşit pământul, Vin triburi, să ne ia pământ şi fraţi Şi-n faţa lor abia rostim cuvântul Şi, prin tăcere, suntem vinovaţi.

Ce cale poate ţara să apuce? În tragica, neconvertita zi, Se urcă Basarabia pe cruce Şi nu ştim învierea când va fi.

Nobilul Viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă, În carnea mea îi simt într-una biciul, De este vară sau de este iarnă, Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă, Orgolioasă, dreaptă sau umilă Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră, Dar cel mai drag îmi e acest exemplu, Iubirea pentru-o tristă capră neagră Din care am făcut răsfăţ şi templu.

Ştiu că mi-e viaţa scurtă, ştiu că moartea În fiece femeie stă la pândă, Dar fie de femei umplută cartea De care viaţa lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune Şi n-am avut în rest nici un capriciu Deşertăciune din deşertăciune Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie, N-am vrut să fiu împerator sub stele, Femeia care nu se încovoaie, Am înjugat-o nebuniei mele.

Şi am arat cu ea mereu pământul, Şi-am semănat ogoare numeroase, Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una, E-adevărat tot ceea ce se zice, Am căutat-o prin neant cu luna E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caişii N-aveau puterea nici un an să steie Ca într-un joc de-absurde artificii Şi creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu şi-al lumii de aceea, Motorul meu cuminecat cu biciul, A fost femeia şi-a rămas femeia, Puterea mea şi singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume, Am fost mereu un cuplu în derivă, Şi chiar de nu i-am dat nimic din nume Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mişcat nici aştri Şi nici pământul sub o-mbrăţişare, Dar lance când a fost, cu ochi albaştri, Simţeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană, Să-i pot iubi supremul sacrificiu, În faţa ta, condiţie umană, Femeia este singurul meu viciu.

Criza în întuneric

Pădure de-a dreapta, pădure de-a stânga, Ce margini greţoase de hau

Si mare în ţărm îşi continue tanga

Si mie mi-e rau.

Ce mult întuneric, nu vad nici o cale, Vapoarele-n mare sunt reci, In mine un haos întreg se prăvale Si, moarte cum treci!

Se vaita cucii în cuiburi ciudate

Si mie, în mine mi-e greu.

Si marea bolnava se-agita şi bate

În sângele meu.

De ce sa m-agăţ când sunt toate fugare şi oamenii dorm liniştiţi, De tine, pădure, şi borna, şi mare, De voi ce nu ştiţi.

Un doctor îmi trebuie, unde e dansul? Ma doare şi nu stiu sa spun, Ca hatul ma trage în negura plânsul, Mi-e rau şi sunt bun.

Contractele mele cu lumea sunt sparte, Contractul cu mine e mort, Spre casele tale, absurda mea moarte. Abia te mai port.

Ma aflu-n maşina, şoferul opreşte, Mi-e teamă-n sosea c-o sa mor, şi marea vuieşte un pic de nădejde Şi-un prim ajutor.

Şi-apoi la hotel, într-o camera chioara

Injecţii şi tot ce mai e, I-e sila fiinţei acum sa şi moara

Si nu stiu dece?

La marginea marii venise poetul Sa doarmă un somn liniştit şi poate-l obţin, acum, eu, cu încetul, Cădere în mit.

Aprind o veioaza şi fata mi-e sura, Injecţia bate adânc

Si somnul sau moartea alene ma fura, Mi-e bine şi plâng.

Atâta pustiu e pe buzele mele, Chimia m-a dat vârstei reci, Mai sunt sanatorii, deasupra în stele, Poţi moarte sa treci.

Adorm pronunţând bâlbâite cuvinte şi pulsul mi-e trist şi mi-e rar, Ma trag ca un stol de aduceri aminte In dicţionar.

De-a dreapta pădure, pădure de-a stânga

Si trupul beteag şi olog

Si marea în ţărm îşi continua tanga

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine, Şi-ţi este bine şi îmi este bine, Aş vrea să-ţi spun, iubito, că în tine

E vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare

Cu întrebare şi cu disperare, Cu gelozie şi cu larmă mare, C-un fel de fărdelege care doare.

Şi jur pe tine şi pe apa toată

Care ne ţine barca înclinată

Că vei rămâne – dincolo de număr

Şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -

A mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

A către E

Vai, de la A pana la E Atâta depărtare e şi de la E pana la A Tot alfabetul va -ngheta.

Si nu va exista nici cale Sa lege blândele vocale Vocalele împărăteşti Care am fost şi care eşti.

Si de la A pana la A E toată nebunia mea şi de la E pana la E Cum trece timpul repede.

Si A spre E ridica glas Iubito singura-ai rămas şi E spre A ca-ntr-un deochi Ridica negrii, blânzii ochi.

Mai stai ii spune A lui E NU ai de ce, nu ai de ce Mai stai ii spune E lui A Ma duc, ca se va -ntuneca.

Si jos într-un absurd spital, Consoanele au astăzi bal, Iubita mea cu E major, Acum, nici nu te mai implor.

Iubitul meu, cu a de mana! Nimic din noi n-o sa rămână

Si ne vom stinge-ncet, încet In insectar şi-n alfabet.

Adio, E, frumoasa mea Ii plânge depărtarea A şi de la A pana la E Un pod ceţos de ţurţuri e.

Si de la E pana la A Consoanele se vor usca şi vai, când strigi pe E cu A Polen sonor, înseamnă EA.

Si E în locul ei se zbate, Ea cea mai trista dintre toate, şi A nu ştie ca nici nu-i Ea care-a fost motivul lui.

Adio E, iubirea mea Semnează trist vocala A.

Lied vechi de dragoste

Un stingher, Alt stingher Nu pot face doi. Geru-i ger, Leru-i ler, Fără noi.

Ninge să despartă cifrele şi mirii, unu şi cu unu nu se mai fac doi, tabla adunării, tabla înmulţirii ne trimit acasă, singuri amândoi.

Şi vor fi consilii de juris-prudenţă şi vom duce-n braţe cositor topit. Şi voi scrie-o carte numai decadenţă ale cărei titluri au şi-ncărunţit.

Trec pe lângă tine ţipătoare trenuri botezate-n templul prăfuitei gări şi de fiecare te-ndoieşti şi tremuri şi la geamul negru speriată sări.

Câte brazde tulburi pasul meu răstoarnă în împotrivire veşnic să mă scald dar acum, că totul a intrat în iarnă, vreau să-ţi fie bine, vreau să-ţi fie cald.

M-ai uitat cu totul, nu te mai ţin minte, n-am avut răbdare, n-ai avut noroc, între noi, femeie, nu au loc cuvinte, felinarul nostru a fost pus pe foc.

Tu, îmblânzitoarea stărilor de lună, tu, zămislitoarea stărilor de gri, cum suporţi întreaga linişte comună, când erai născută spre a mă iubi.

Unul şi cu unu nu mai vor să facă, nu mai vor să facă niciodată doi, tabla adunării tremură săracă, s-a mutat întreaga lume între noi…

Umbre fără forme s-au urcat pe ringuri, vânturile iernii caută răspuns, unu minus unu fac doi oameni singuri, unu minus unu, asta am ajuns.

Ce simplu mi-ar fi daca nu te-aş iubi

Altceva nu-i nimic şi mereu ma complic şi ce simplu mi-ar fi, Daca nu te-aş iubi.

Daca m-aş lua după pretexte, daca as trage unde e uşor, nici nu trebuia sa aud de tine şi-mi era mai de folos sa mor.

M-am băgat de bunăvoie sluga, dragostei morale ce ţi-o port, dar pricep ca mi-ar fi fost rentabil sa privesc destinul ca pe un sport.

Nu-i o simpla încăpăţânare, pentru un ambiţios pariu, dar aleg o cale complicata, tocmai din motivul ca sunt viu.

Eu detest relaţia burgheza, decorata circumstanţial, Ma închin la legile naturii şi salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viaţa prefăcută, tatăl ei de soarta la mezat, te iubesc în felul unui traznet, te prefer aşa cum s-a întâmplat.

Greu îmi e şi greu îţi e şi ţie

Cu acest fel de a trai al meu, Totuşi, vreau sa ştii ca, din păcate, Dragostea e o dificultate, Fara care ar fi cu mult mai greu.

Sunt un pod

Sunt un pod peste râu, Către tine mereu, Pe nimic sprijinit, Doar pe sufletul meu.

Acest râu nemilos Ma va sparge-n bucăţi, Starea mea o-nţeleg, Dar şi tu seama da-ţi.

Sunt un pod peste râu, Pe pilonii mei trişti, Către tine mereu, Insa tu nu exişti.

Nu-nţelegi ca mi-e greu, Ca mi-e frig şi urat, Sunt greoi şi sunt fix, Sunt un pod şi atât.

Unde-apuc sa ma duc Sunt silit sa raman Ca miroase a fier, Ca miroase a fin.

Si deodata-nteleg Ca sunt trist în zadar, Pe pilonii mei trişti Ma cuprind şi tresar.

Tu simţi tot ce simt eu, Ba mai grav, ba mai mult, Plânsul tau permanent Il preiau şi il ascult.

Si dau parca ecou şi vibrez în alt mod, In picioare calcat Ca un om, ca un pod.

Sunt un pod peste râu, Sunt un pod peste mers, Cite vanturi m-au scris, Cite ploi m-au tot şters.

Dar tu nu eşti pe mal, Dar tu nu eşti cu ei, Dar tu nu ma striveşti, Tu ma tii şi ma bei.

Sunt un pod ridicat Peste-un râu incomod, Sunt un pod, eşti un râu, Eşti un râu, sunt un pod.

Intre mine şi ea

Intre mine şi ea S-au ivit dintr-o data Un parau, o sosea şi o cale ferata.

N-aveam loc de întors, Am lăsat-o în noapte Cu-o hăinuţă pe tors Pregătită sa rabde.

Din parau nici un val N-avea gust de-nviere, Ea stătea sus pe deal Şi-ncepuse sa spere.

Numai ca pe pământ E o cruda răsplata, Mai exista oricând şi o cale ferata.

Semafor-semafor Dar mai mult tragedie, Când traversele dor Despărţirea târzie.

Si în rest nu-i nimic Decât fluierul straniu

Despre care toţi zic Ca le trece prin craniu.

Intre mine şi ea, Nu-i nimic niciodată:

Un parau, o sosea şi un tren ce va sta Intre mine şi ea Pe o cale ferata.

Ana lui Manole

Voi zidiţi în jurul meu

Dar aici în zid sunt eu, Dar aici în zid sunt eu, sunt eu

Hai, Manole, pune zid

Sa nu pot să-l mai deschid, Hai îmbracă-mă în zid, zid greu.

R: Turla-mi soarbe capu-n ea, In altar sta fruntea mea, Ochii în fereşti vor sta spre cer...

Voi lucraţi şi va e greu

Insa de murit mor eu

Jertfa voastră sunt chiar eu, eu pier

Pe oriunde sunt zidiri

Omul meu, sa nu te miri, Le-au întruchipat doi miri de rand

Dara tu de-a pururi pleci, Eu raman aici pe veci

Prada cărămizii reci plângând.

Sângele mi-i inca viu, Voi nu ştiţi ca şi eu stiu

C-am sa mor dintr-un pariu stupid

Hai Manole fii mai demn, Cum să-ţi faci aripi de lemn?

Mi se face-a moarte semn din zid

Sa te-nchini când vei pleca

Sa nu, sa nu uiţi cumva

Ca-nauntru-i Ana ta, om crud.

Mila cum nu poţi sa ai

Voi plecaţi către alt Rai, Eu din zid de-abia va mai aud

Blues cu iedera şi stejar

Vai, printr-un vegetal abuz, O iedera şi un stejar, Încremeniţi, dansează blues şi rădăcinile tresar.

Si luna sus, ca un cinel, Cutremurându-se mereu

Si iedera vorbind cu el „ Sa mai dansam, iubitul, meu!”.

N-au nici un drept, n-au nici un drept, La dans, la tot ce îndrăznesc, Dar el o trage către piept Cu-n gest aproape omenesc.

Si daca ei, printr-un abuz Şi-un gest al lumii de apoi, Dansează blues, dansează blues, De ce nu am dansa şi noi?

Morminte la gard

Imperceptibil, tragic, revanşard, prin cimitir mormintele pustii, vâslind din cruci, se-apropie de gard, să-ntrebe de ai lor daca sunt vii.

Si ere geologice străbat pentru-a-şi găsi, în cimitirul strâmt, o cale către gardul ruinat, ca este grea mişcarea prin pământ.

Si ele-ajung atâta de târziu acolo unde viii pot vedea, încât nici vorba de-a găsi un fiu şi de-a-şi aduce-aminte cineva.

Si, ca sa fie un coşmar întreg, mormintele ajunse lângă drum, printr-un efort de iarba înţeleg ca-n cimitir sunt şi ceilalţi acum.

Se mişca greu mormintele pe-alei şi crucile dau sunet şi ecou, când morţii se mai cauta-ntre ei, atât de singuri, c-ar muri din nou.

Ca şi atunci când inca erau vii şi când la drum iubirea ii scotea, ei intre ei încet ar tăinui, pe-o laviţă întinsă la sosea.

Dar nu mai au cu cine sta la porţi, nici focurile-n uliţă nu ard de mii şi mii de ani, şi toţi sunt morţi, degeaba vin mormintele la gard

Veac de tăcere

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „dacă” Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „nu” Hai să conjugăm

ninsoarea şi uitarea eu şi tu Timpul pe deasupra noastră ca o sanie să treacă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „însă” Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „hai” Vai, vom face repetiţii pentru iad şi pentru rai. De ecouri mari de piatră vei fi rasă, vei fi plânsă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „pleacă”

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul„taci”

Prin albastrele troiene să fim liberi şi săraci, Să uităm ce-nseamnă „totuşi”, să uităm ce-nseamnă „dacă”.

Să uităm academia, tribunalul, primăria, Veveriţe fără nume ne predea curate legi, Când se va răsti furtuna vorba mea s-o înţelegi Când vor susura izvoare află c-a murit mânia.

Şi de unde până unde să uităm ce mai înseamnă Să rămânem ai naturii, botezaţi în necuprins, La sfârşitul toamnei lumii să ne apucăm de nins De Crăciun ne fie iarăşi dor de vară şi de toamnă.

Vai, sunt râuri pe aicea care merg spre noi cuminte Vino, să spălăm în ele pata lumii de noroi, Ca într-un târziu şi munţii să înveţe de la noi, Darul de-a trăi mai liber fără a rosti cuvinte.

Sunt sătul de vorbe, vorbe, a nimic aducătoare, Vino să uităm cuvinte şi să învăţăm a fi, De cuvinte fără noimă, de sonorităţi pustii, Să spălăm întrega fire, să trăim cu-ndurerare.

Să uităm ce-nseamnă „lume”, şi „avere”, şi „putere” Să uităm cuvântul „dacă”, să uităm cuvântul „da”, Şi-ntr-un veac fără cuvinte, ca doi cai fără de şa Să trăim tăcând iubirea, fiindcă totul e tăcere.

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai păstrează De-aş vrea să-ţi cânt m-aş poticni afon

Ai fost o nebunie şi o rază

Rămâi un număr vechi de telefon.

Aş vrea să te mai văd, dar nu se poate

Am auzit că te-am văzut cândva

Dar ca prin geam cu marginile mate

Priveam prin fosta dragă fiinţa ta.

Mai vine cineva şi mai îmi spune

Câte ceva de bine sau de rău, Dar noi n-avem nici amintiri comune

Te-ai dus luând tot ce era al tău.

Cândva te presimţeam pe-o fâlfâire

Ştiam apropierea să ţi-o gust.

Acum chiar să mă tai tot nu am ştire

Că-mi e aproape pasul tău îngust.

A fost iubire? Sau minciună lungă?

Te rog dă voie gândului curat

Din depărtarea mea să te ajungă

La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat şi o adresă…

Aud că suferi şi trăieşti urât

Şi-ţi cureţi zilnic cuvenita lesă

Şi tu, cu mâna ta, ţi-o pui la gât.

E greu să-ţi spun, dar viaţa împreună

Oricât de scurtă, m-a trimis să-ţi spun

Un adevăr mai grav ca o minciună, Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai exişti, eşti trăsnetul de vară

Ce mi-a lăsat în creier cer topit

Dar când te-am aruncat pe uşă-afară.

Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Să-ţi spun să te întorci? Aştepţi zadarnic, Rămâi şi-mbracă-ţi viaţa în vopsea, Mărită-te mai bine c-un paharnic, Să aibă dromaderii ce să bea.

Mi-e imposibil fără tine

Nici nu mai ştiu dacă erai frumoasă Şi nici în ce culori îţi sta mai bine, Ştiu doar că amintirea nu mă lasă Şi că mi-e imposibil fără tine. Vizionez femei nenumărate, Femei interesante mă mai sună, Dar rece şi străin mă simt de toate Şi nu mă văd cu ele împreună. Nu pot nici să-mi explic întreaga dramă, Care-a decurs din întâlnirea noastră, Dar vechiul dor al dragostei mă cheamă Şi tu îmi faci cu mâna la fereastră. Subtile explicaţii cui i-aş cere?

Tot prostul face pe interesantul

Şi-n condamnarea asta la tăcere, Mai conversez de-a surda, cu neantul.

Şi cum să transformăm iubirea-n ură, De ce nu noi, ci solii să lucreze, Şi să pătăm simţirea cea mai pură, Punând incendiul tot în paranteze?

N-aş vrea să te-ndârjesc sau să te sperii, Nici să te fac să te-ndoieşti de tine, Dar eu te-am adorat fără criterii, Estet bolnav, al patimii depline.

De dragul tău, am fost cu lumea-n luptă, Te-am apărat de bârfe şi de crivăţ, Şi după toată veghea ne-ntreruptă, Cedez numai în lupta împotrivă-ţi.

Şi totuşi tu ai fost cea mai frumoasă, La mine-n braţe îţi fusese bine, Obsesia iubirii nu mă lasă

Şi-mi este imposibil fără tine.

Rau de moarte

Pierduta iubita de departe, In săptămâna asta cat un veac, Vroiam sa îmi fie rau, un rau de moarte, S-auzi şi sa ma suni să-ntrebi ce fac.

Visam nenorocirea salvatoare Ce ar putea interveni-ntre noi, Visam sa auzi ca sunt acel ce moare şi tu sa încerci o cale înapoi.

Ca tot ce-i rau şi mi se întâmplă mie, Ajunge-n buletinele de ştiri, şi orice om din zvonul public ştie, Voiam sa cad, sa plângi şi sa te miri.

Nu mi-e prea clar daca doream chiar moartea Sau ma gândeam ca tu m-ai fi salvat, aşa precum ne înlănţuieşte cartea, Nevinovata şi nevinovat.

Ştiind ca tot ce fac şi spun se ştie, As fi căzut pe o strada sau pe-un ring, De un infarct sau de-o lipotomie, Cu suferinţa mea sa te conving.

Dar daca după legile tăcerii, Tu n-ai sa poţi acest coşmar să-l treci?

Mai bine ma opresc sa nu te sperii

Si sa te pierd, iubita mea, pe veci.

Tăcuta mea iubita de departe, In mine însumi s-a-ntâmplat ceva, Mi-a fost atât de rau, un rau de moarte, Dar nu m-am prăbuşit de grija ta.

Din egoismul meu fara ruşine, Mă-ntorc, iluminat şi nefiresc, Mi-e rau, de-atâta grija pentru tine, şi trebuie sa supravieţuiesc.

Noaptea de adio

M-ai condamnat sa nu mai stiu de tine şi am primit umil sentinţa ta Şi-acum, când nici o veste nu mai vine, Ma tem de totce s-ar putea întâmpla.

Ma tem de ape care iau cabane şi de pierduţii călători prin munţi, Ma tem de lăcrimarea din icoane şi de secrete pregătiri de nunti.

Eu care ţi-am vegheat, şi zi, şi noapte, Itregul mers discret prin Univers, Cum i-aş putea permite inimii sa rabde Acest umil accident pervers?

E inutil să-ţi mai aduc elogii, Când tu ai hotărât ca nu mai eşti, Dar eu conspir cu meteorologii şi cu desenul zaţului din cesti.

Aştept sa treacă tragica beţie, şi tu sa te întorci dintre străini, Îngenunchiaţi, eu ţie şi tu mie, Sa pot sa ma închin şi sa te închini.

Sa ne iubim în noaptea de pe urma, Ca punct final întregii nebunii Apoi ai dreptul, sa te-ntorci în turma, Ca liniştit sa pot şi eu muri.

Din gară în gară

Cea mai urâtă faimă ne omoară

În Europa ultimelor ştiri, Suntem români, fugim din gară-n gară, Din patria strămoşilor martiri.

Vom pustii de tot această ţară, În contul unei lente prăbuşiri, Şi vom preface-n muzică uşoară Vechi voievozi cu degete subţiri.

Iar pe aceia care încă ară, Iar pe acei ce încă fac zidiri, Îi vom lăsa în jalea milenară Şi-n focul tânguitei lor uniri.

Noi emigrăm târâş, din gară-n gară, La graniţe bocim ca musafiri Şi facem România să tresară, Ca vagabonzi la ultimele ştiri.

Furăm şi păcălim cu-o artă rară, Europenii ne şi zic fachiri, Că nici nu ştii, în fiecare seară, De la români ce-i bine să admiri.

Oricum, ni-i, câteodată, dor de ţară Şi-n lacrimi gust sărat de amintiri Şi-apoi murim şi noi, din gară-n gară, Sărmani români, la ultimele ştiri.

Fat Frumos castrat

Lucrând cu ardoare sa spargă un mit, să-i dea alte sensuri, forjând la balada, se strica zelos ce-am iubit şi-am păzit, sărac şi ghebos, Fat Frumos de parada.

Esteţii pe-artisti când ii cheama la ei le dau îndrumare, naturii-mpotriva, le dau despre Fătul Frumos noi idei, sa fie-o persoana deplin pozitiva.

Il iau din poveste, il smulg din folclor, de orice defect şi mister il castrează şi astăzi portretul Frumosului lor inspira manie şi sila şi groaza.

Ce chip remaiat şi ce mâini de nătâng, vorbeşte ce-i spun decisiv papagalii, nu inima are sub umărul stâng, ci nişte insigne şi-un pumn de medalii.

Atât de cumplit l-au stricat şi stâlcit, atât i-au luat dreptul sa lupte cu greul, Ca, iată, la noi în legenda şi-n mit acum mai frumos decât el este zmeul.

Paradox şi Greşeala

Mai înţelept ca totdeauna şi tot atât de idiot, Acum pricep ca e totuna, Sa n-ai nimic sau sa ai tot.

Si paradoxul ma omoară şi sunt nebun sa mi-l explic, Ca totu-a fost pana aseară şi astăzi nu mai e nimic.

Sunt sclavul presimţirii sumbre, Pe care mi-o-nsusesc intim, Ca vieţuim ca nişte umbre şi ca şi umbrele murim.

Si, cum nu-i nimeni sa te-acuze, De stratageme şi de măşti, Cum au putut aceste buze, S-ascundă faptul ca urăşti?

Un clopot bate într-un munte, Cu neînţelesul lui bing-bang, Minunea dragostei înfrânte Şi-a suferinţei după rang.

Cine iese ultimul din tara?

Sărăcia noastră ne omoară, De atâta marş ne doare splina, Cine iese ultimul din ţară E rugat să stingă şi lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate, Ducă-se dezastrele de-a dura, Dar de ce, în plină libertate, Cea mai mare să devină ura?

Pluralismul – tuturor ne place, Chiar dacă îl facem numai unii, Dar vedem, de-atâta timp încoace, Pluralismul cinic al minciunii.

Sfântă-i opoziţia pe lume

Şi organic preferăm răspărul, Dar de ce, în păcăleli şi glume, Nu se mai distinge adevărul?

Mai contează, uneori, şi fapta, Nu se poate construi cu tânga, Nu există stânga fără dreapta, Nu există dreapta fără stânga.

Ne vor întreba copiii, mâine, Morţii vor sări să ne condamne, Dacă, pentr-un colţ mai bun de pâine, Ne vom vinde ţara noastră, Doamne.

Libertate şi democraţie, Paşapoarte pentru fiecare, Dar de milă nimeni nu mai ştie Şi e vraişte la hotare.

Coridor european şi-atâta, Sub o licitaţie măruntă, Provocarea, patima şi bâta

Şi în curţi, şi-n pieţe se înfruntă.

Om la om nici nu mai vrea să creadă, Om pe om la zid fatal îl scoate, Singură se scoală o baladă Şi în zdrenţe circulă pe sate.

Fânul necosit se-nvârtoşează, Putrezeşte sus, pe crengi, caisa, În tăcerea-naltă de amiază Morţii îşi aud ei înşişi zisa.

Cale pietruită cu dezastre, Noapte-ntredeschisă pentru-o oră Grijulii cu soarta ţării noastre, Voievozii-a moarte ne imploră.

N-avem nici o şansă de izbândă, Vom rămâne bieţi orfani pe-aicea, Dacă, supăraţi pe cei la pândă, Am trezit din moarte cicatricea.

C-un refren de muzică uşoară, Într-un fel, ne recunoaştem vina, Cine iese ultimul din ţară E rugat să stingă şi lumina.

Condamnaţi

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, Eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult şi-o gaură de şarpe să merg în ea, tăcut şi umilit.

Ce să mai cânt. Când au venit piraţii

Şi apele din mătci ni le-au furat, O lacrimă fiinţei mele daţi-i

Şi-o s-auziţi de omul scufundat.

M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce, să mă zdrobească ritmuri pe-o şosea, nici nu mai am nevoie de o cruce, mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele tristre, prăpădul întinzându-se îl văd şi nu mai e nimic să mai reziste acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavolească să înţeleg că totul a căzut, dar vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frică, probabil mă consideră ciumat, eu însumi scriu acum la lampa mică să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire? N-au gâzii mei un minim interes poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu! Acela, zic Casandrele, sunt eu! Ca un berbec am să mă duc în templu. Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cântăreţul soarelui din nord, de-aicea, dintr-o gaură de şarpe, rostesc un acatist şi-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde! Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi? Îmi vine şi a plânge şi a râde că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeţi ea nu mai aveţi ţară

Şi ca străini vi-s pruncii, cobitori, Învaţă ei ceva pe dinafară, Dar n-au părinţi, ei au meditatori.

Voi nu simţiţi că nu mai aveţi ape? V-au luat piraţii tot pe vasul lor şi iată, din aproape în aproape, noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă şi tandră involuntar un cântec fără rang te cheamă lângă mine, hai Casandra, sărută-mi gâtul gata pentru şireang.

În munte

Să stăm în munte şi să fie seară, să ne străbată aer ca de templu, pe-un peisaj de verde să contemplu întunecimea ta elementară, Să-mi fie foame şi să-mi fie sete, să-ţi fie cald, să-ţi fie sănătate, să stăm în munte, să vorbim de toate, pe relieful tragicei planete

Şi să plecăm aproape-n somn din viaţă pe-un drum fără lumină, peste munte, să-mi coşi cu tine aripile frânte, sângele tău să-mi fie fir şi aţă.

Şi eu să cad când stelele-ncep să cânte urlând de dor în umbra ta măreaţă.

Ei atât de lipsiţi de logică sunt încât nici nu ştiu dacă sunt.

„Voi cei gata de poruncă aţi venit să căutaţi

Mână ieftină de muncă pe la cei subdezvoltaţi

Asta nu e libertate, ci un bestial record

Să le strângeţi voi pe toate: est şi vest şi sud şi nord…

TOTUŞI IUBIREA VINDECĂ FIREA”

Singuri şi toţi

Sfârşim mizeria, începem criza, Puteam trăi şi noi cum se cuvine, Şi omenirii-ntregi nu-i este bine, Petrodolari plătesc pe Mona Lisa, Ne-am dus mizeria cu demnitate, Fără maşini, fără curent la prize, N-aveam nimic când lumea avea de toate, Azi suportăm cu ea aceleaşi crize.

Ne pregătim de douăzeci de veacuri, De fericirea unui veşnic mâine, N-am cunoscut fraterne ajutoare, La boala noastră n-avea nimeni leacuri.

Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine, Iar la durere tot pe noi ne doare.

Coperţile negre

Foaie neagra de coperţi Sa ma bati şi sa ma ierţi Ca te-am scris cu viaţa mea şi am pus lacrimii cişmea.

Ca mi-ai stat pe rani mereu Foaia sufletului meu, Foaie neagra de învelit Luciu rece de cuţit.

Noaptea mea de la final Şaua-i singura pe cal, Iar pe lume ce târziu Nişte degete mai scriu.

Fara mana care-au fost Versuri triste, fara rost, Foaia negrului umil Exerciţiul meu de stil.

De scris numere pe porţi, şi de moarte printre morţi, Viaţa mea de negru gol Fara nici un protocol.

Foaie tragica de tus, Semn al artei celor duşi, Tu sa mă-nsoţeşti mereu Foaia sufletului meu.

Te mai vad sclipind şi-acum Vai, coperta mea de scrum, De pe un mai vechi volum Care-a înviat postum.

Foaie neagra de coperţi Sa ma bati şi sa ma ierţi Ca te zgârii cu-o nuia Iscălind în noaptea ta.

Trei minus unu

Strain mi-e pe veci orice fel de confort, Din oricare bomba m-atinge o schija, Vai, sângele meu amurgeşte de grija, Coroana de lacrimi pe fruntea mea port.

Părerea de bine-i părere de rau şi voie nu dau mintii mele sa spere, Albinele-aduc şi otrava şi miere, Cu Ea plâng tristeţea destinului Tau.

Cu Tine vorbesc hohotind despre EA, Suntem mioriticul, tragicul trio. Cu tine fiind, pe ea n-o voi privi-o, Dar fi-va de-a pururi în inima mea.

Si poate ca eu mai curând as cădea Bolnav Cavaler de Neant şi Adio.

Presimţământul

Va veni iarna, miroase a fulg.

— Ţăranii pun lemne-n şoproane, şi sfinţii din mistice taine se smulg şi încărunţesc în icoane.

Va veni iarna, la munte fac foc Muntenii uitaţi de guverne, Ei care nu au nici salarii, nici loc, Ci doar existente eterne.

Va veni iarna şi apele curg Trăgând după sine obârşii Şi-n scurtele zile cu vânat amurg La geamuri de case bat ursii.

Va veni iarna curat şi rapid, Un rug pe sub brume se stinge

Si gura spre cer daca vreau s-o deschid

As spune, dar gura mea ninge.

Va veni iarna, iubito, e frig, Un frig ce spre cerga nu mana, Atâta mai pot sa te rog şi sa strig, Da-mi aspra mănuşa de lana.

Va veni iarna, ba nu, a venit, Căldura eu n-o voi găsi-o, Ci trist am sa plec, gârbovit, ostenit, Prin munţii ce canta: Adio!

Maşina de tuns

Cine-ar fi putut sa ştie Nimeni nu mi-a dat răspuns, Despre marea energie A msinilor de tuns.

Prea mi se părea urata Şi-aş fi vrut de ea sa scap Când scotea un fel de bata Din frumos, pletosul cap.

Nu ma mai tundeau părinţii Ci frizerul pomădat Care mai scotea şi dinţii Suferinzilor din sat.

Iarba mea cu zbenghi în creştet Ce cu truda a crescut Va mai da un sclipet veşted, Va cădea într-un minut.

Nu am sa mai dau din plete, Voi fi trist şi mic şi chel şi dispreţuit de fete: „Lasă-l, lasă-l, vai de el”.

Noaptea stam cu capu-n perna şi plângeam şi eu în gând şi problema mea eterna Ar fi fost sa il vad crescând.

Doamne, unde-i adevărul Într-o lume cu frizeri, Daca mie-mi creste parul şi se duce nicăieri?

Si uitam încet de dansul, Aveam treburi fel de fel, Pana când plăteam cu plânsul Faptul ca eram iar chel.

Simt şi-acum ca ma mai doare Orice punct unde-au ajuns

Foarfecele muşcătoare şi maşinile de tuns.

O maşină infernala Ca un şoarece subtil In toţi anii mei de şcoala Mi-a ras parul de copil.

Tunde-l zero, tunde-l bine! Cei de-acasă iarăşi spun, şi porunca lor revine şi frizerul e nebun.

Ma aşează la oglinda Tânăr, liber şi frumos Şi-mi vad fata suferinda Când mi-arunca parul jos.

Stiu ca totul chiar aşa e, Cum a fost sa simt atunci, Când se hotărau sa îmi taie Darul pletelor prea lungi.

Totul e normal pe lume, In convenţii merg şi eu, Un frizer va şti să-ndrume Forma capului, mereu.

Dar din vremuri, de departe, Dintr-un sat tăcut din sud, Un frizer îmi scrie carte, Foarfecele i le-aud.

Si închid cu forţa ochii

Şi-aş voi sa uit acum

Pe frizerii mediocri

Care mi-au scurtat din drum.

Iar m-aşează la oglinda, Iar ma vad precum am fost, Iar, cu fata suferinda Caut faptei lor un rost.

Dar o mana tremurândă Îmi mai da şi azi răspuns Prin tic-tacul de osânda Al maşinilor de tuns.

Afla totuşi adevărul Căutat de-atâtea ori, O să-ţi crească liber parul Numai după ce-ai sa mori.

Poet Retoric

Si pentru ce te bati mereu, şi te acoperi de ruşine, când totul e predestinat sa se rezolve de la sine?

De n-ar fi noaptea pana în rame şi ziua pana în ochii tai, ar fi sa cazi ca o epava peste cositorite vai.

Dar marginile ni sunt clare şi miezul ne e strâmt de tot, şi lumea da stufoase aripi sa te lovească peste bot.

Si pentru ce sa mai arăţi ca-n univers domneşte setea, şi pentru ce sa mai tot strigi când nu şti unde ţi-e urechea.

O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Mi se-nlăcrimează rece spada Când ajung în faţa ei şi-o vad, O iubesc pe Albă-ca-Zăpada Şi albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune şi cuvinte Cum ar fi ca frigul e frumos, Dar îmbrăţişarea mea fierbinte Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră, Ca să fie, nu o vom avea. Fulgera o lacrimă albastră Şi mă tem că se topeşte ea.

Îmi păstrez în drob de gheaţă spadă Nici n-aştept să se mai facă zi, Şi pornesc spre Albă-ca-Zăpada S-o ating, dar fără-a o topi.

Şi mi-e frig, dar mult mai drag îmi este

Şi îngheţ păzind-o vinovat, Şi mă tem că va fugi-n poveste

Şi-o să moară la vreun dezgheţat.

Turture înmiresmat mi-e spada, Să despice-n jurul ei femei, O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Şi-am să mor în basm de dragul ei.

O veste

Telefonul plânge, parc-ar vrea să-mi spună Ca sărmana Tanti a păţit ceva, C-a venit pe lume ca o veste buna Şi-a plecat din lume ca o veste rea.

Din aceasta clipa, ea nu mai exista, De pământ e floarea trupului plăpând, A murit femeia singura şi trista Ce ne învăţase a trai tăcând.

Se apleaca-n berna la fereşti lumina, Toată vestea buna e o veste rea, A murit sărmana, blândă Tanti Tina, Noapte buna, Tanti, obosita mea.

Telefonul cade singur de pe masa De atâta sunet fara nici un rost, Vestea rea sa vina, şi din el sa iasă Depre sora tatii care doar a fost.

Neamul meu începe, tragic, să-şi plătească Fara opoziţii, fara de cuvânt, Marea datorie, vama pământească, Prin bătrânii noştri ce devin pământ.

Chemare pentru ţărani

Chemare pentru ţărani, A venit şi vremea furtunoasă Să ne dăm naturii înapoi, Hai ţărani, întoarceţi-vă-acasă Că e-dor pământului de voi.

Şi luaţi şi fabricile-n sate, Fiţi şi muncitori, dar şi ţărani, Prea sunt urbe suprapopulate, Prea sunt bălării pe bolovani.

Rar câte-o exotică găină

Şi vreun porc în vre-un sărman coteţ

Casa voastră însăşi vi-i străină, Doar atât, un buletin aveţi.

Şi sămânţa voastră cade-n piua Locului bizar, vulgar, De trei ori pe zi daţi „bună ziua” Şi în rest trăiţi într-un gheţar.

Hai ţărani, întoarceţi-va-acasă, Casa-i totuşi lucul cel mai sfânt, După atâta fugă friguroasă, Puneţi iarăşi mâna pe pământ.

Înfloriţi-l brusc, cu cereale, Puneţi pomi, daţi gresii pe cuţit, Faceţi case, creşteţi animale, Şi vă aşezaţi pe veşnicit.

Şi când vara o veni deplină, Cu dolveci, cu pepeni şi ţânţari, Noaptea, sub o lună de lumină Ridicaţi un foc de bălegar.

Şi chemaţi cu vorba voastră groasă Pe poet să cânte lângă foc. Oameni buni bine-aţi venit acasă Hai şi puneţi patria la loc.

Un prim romantic

De ce nu as fi o piatra care scrie, O stanca aplecata pe hârtie, Un munte ce de voie se înjuga, Un zeu păgân trecut la alta ruga?

De ce n-aş fi asprimea-nduiosata? De ce băiatul meu nu mi-ar fi tata? Al ciu folos m-ar tine-n veac de veghe, Cu ce durere-a lumii sunt pereche?

De ce n-aş fi o negura căruntă?

De ce n-aş fi un dric zvârlit spre-o nunta?

Contrastele şi aşa îmi vin prea bine, şi plus şi minus zac mereu în mine.

De ce împrejurare literara

Sunt speriat de nu trimit şi-afară, Afara din fiinţa mea nebuna, Un dublu semn de soare şi de luna?

De ce nu as fi un vagabond de gala şi -un crin mânat de pofta sexuala? De ce n-aş fi, conform ursitei mele, Noroi pe talpi şi frunte-n mal de stele?

Nu ultimul romantic dintr-o era Când toate amurgesc şi rar mai spera, Ci când putreziciunea pe din doua, Un prim romantic într-o era noua.

De ce n-aş fi puternic chiar prin plansu-mi?

De ce m-aş tot feri de mine însumi?

De ce crucificarea n-aş dori-o

Cu un singur şi egal refren: Adio?

De ce mi-ar fi ruşine de oglinda?

Eu sunt o bucurie suferinda, Eu sunt asocierea curioasa

De iarba cruda şi de fier de coasa.

În stânga frunţii soarele aşteaptă S-apuna luna, bland, în tâmpla dreapta. De ce n-aş fi o piatra care scrie, O stanca aplecata pe o hârtie?

De ce n-aş scăpăra un alt jăratec, Muşcând întinderea de alb, sălbatec, Ca un banchet mi-e sufletul la care Se da o mare foame de mâncare?

Lansez, sfidându-vă, o noua boala, Prea trista bucurie mondiala, şi hohotind de ras ma aflu tragic Ca neamul meu conspirativ şi dacic.

Cu fericire va poftesc în rana Estetica, de jertfa suverana. De ce n-aş fi, cum inima ma-ndeamna, Cocor venind în fiecare toamna.

Cocor plecând la miez de primăvară, Cocor râzând de pajiştea vulgara? Eu nu stiu daca voi putea vreodată Sa fiu aşa cum firea mi-o arata.

E clipa hotărârilor supreme.

De ce va temeţi voi, de ce m-aş teme?

De ce cu bucurie n-aş surâde

Spre cel care cu groaza-mi va fi gâde, Cu groaza el, şi eu cu bucurie, Ca lui ii e mai frica decât mie, El, care ma ucide se-nspaimanta

Si bardă-n mana lui pluteşte franta?

De ce n-aş povesti aceste toate Eu, piatra bucuriei sugrumate, Eu, stanca aspra care duce greul? Daca de ea lega-vă Prometeul.

Ficatul lui pe-al meu îmbolnăvindu-l, El tine focu-n gura, eu colindul, De ce sa las cuvintele s-adăste Ca eu să-mi spăl fiinţa de contraste?

Eu nu sunt eu, eu nu-s de-adevărate, Decât înlănţuit de – aceste toate. De ce n-aş destupa o noua era, Urmând halucinanta mea himera?

Voi fi cel hăituit, voi fi cel mare, Ducând în cârca semnul de -ntrebare.

Degete la vama

Foaie verde şi arama, Peţiol de par de coama, Auzi ca veniră, mama, Zece degete la vama, Geniale, pure, frânte, Au venit aici sa cânte, Le-au tăiat la tiranie şi acum tremura şi-nvie.

Zece degete năuce, Nici n-au unde-a se mai duce, Parac-ar sta sa se usuce Dupa-nfrangerea în cruce.

Zece degete se-aduna Sa se facă iara mana, Numai clapele îngâna, şi schelete din ţărâna.

Fat – Frumos

Oameni, oameni, fraţii mei, Disperaţii, fericiţii, V-aţi spălat de superstiţii, De demoni şi dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos Dacă peste tot ce este V-aţi spălat şi de poveste, L-aţi pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând, Gura-mi sângeră ca rana, Unde este Consânzeana, În ce bolţi, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos, Ca la un pierdut examen, Unde vă e basmul, oameni. Ce-aţi făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat, N-a stat nimănui în cale, Era numai visul moale Al vreunui trist băiat.

Mai visaţi de vreţi să fiţi Fericiţi cu capu-n pernă, Feriţi epoca modernă De rigizi şi scofâlciţi.

Din prea mult entuziasm Să nu spargeţi Voroneţul, Daţi-i voi mai mare preţul, Oameni, mai râvniţi la basm.

Voi, care aveţi copii, Nu-i lăsaţi sub gând satanic, Să respire sterp, mecanic, Ca şi când nu ar fi.

Doborâţi himera jos, Oameni, reveniţi în lume, Pe umana noastră culme Regăsiţi pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos şi toţi ai lui, Fiincă unde nu-i poveste Lume nu-i şi om nu este Şi, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos Şi ni l-au răpit piraţii, Vameşi vigilenţi, redaţi-i Actele lui Făt-Frumos.

Daţi-i viaţa înapoi, Ochii mari, mişcarea buzii, Făt-Frumosul din iluzii Şi frumos numai prin voi.

Daca ninge

Daca ninge cumplit Peste-ntregul cuprins Este semn de belşug Pentru fiece ins.

Dar şi semn de-nfloriri In grădini îngereşti şi ca sunt de venit Dinspre cer nişte vesti.

Este iarna de har Candse-ntampla minuni şi vin deşertăciuni Peste deşertăciuni.

Este vestea de har Ca în ieslea de jos, Fiu al Sfântului Duh Ni se naşte Hristos.

Răsărire de magi şi păgânii se tem şi pământul întreg E-un enorm Bethleem.

Si prin oameni e zvon şi e fapt ireal, Dumnezeu va veni De Crăciun în Ardeal.

Pictura de iarna

Sunt pictori, în cer, care lasă Culorile lor să mai cadă Pe-aci, pe pământ, pe acasă, Şi asta se cheamă zăpadă.

Sub bârne albastre-celeste Lumina privirii tresare, Când strigătul nostru mai este Zidit într-o sfântă ninsoare.

Mai vindem din fumul năpraznic

Al zilnicei noastre redute Un bon de intrare la praznic Când ninge din stelele mute.

Ninsoarea e-aproape abstractă, Atâta-i de sfântă şi mare, Că tronuri sub regi se cotractă În sinucigaşa ninsoare.

Dar, domnule pictor al iernii, Ce rar te arăţi de o vreme Şi noi te rugăm cu vecernii Şi noi îţi trimitem poeme.

Pe fiece fulg se citeşte

Un chip de bărbat sau femeie

Şi unele cad îngereşte

Şi loc îşi găsesc în muzee.

Iubito, vine toamna!

Iubito, vine toamna peste toate Bacovia reintră în portrete Cad frunze picurând singurătate Şi tu ai gesturi parcă mai încete.

Şi te iubesc la echinox şi după Iubito, vine toamna să decline Să macine, să năruie, să rupă Al lumii apogeu de feminine.

Cum tu rămâi la ţărmure de mare Eu plec s-aştept şi crivăţ şi omături Şi să mă-mbăt la mese singulare Cu umbra lui Bacovia alături.

Iubito, vine toamna dinspre munte Cu ghilotine şi anestezie Tot omul e un snop de amănunte Care ameninţă esenţa vie.

Cu hachiţe şi mofturi şi-alte alea Îmi eşti pedeapsa, dar îmi eşti şi doamna. De pomi sinucigaşi se umple valea Iubito, te iubesc şi vine toamna.

Natura se închide ca un templu Cu lacăte de fosfor şi rugină Eu morţii mele te voi da exemplu Cât eşti de disperată şi senină.

Iubito, vine toamna până-n oase O simt în mâna care ţi se-ntinde Priveşte, ies fumuri peste case Iubito, după toamnă vin colďnde.

A iubi toamna

A iubi, toamna, e-un biet pleonasm, O poarta în cer se-nvârteşte, neunsa, Cad, iată, imperii de tulbure frunza şi totuşi se aude şi ultimul basm.

A iubi, toamna, e oglindă-n oglinzi, Halouri ciudate pe lucruri dansează, Insecte damnate fac cuiburi în raza, Speranţa renaşte în cei suferinzi.

A iubi, toamna, neant şi refren, Vin pluguri pământul spre cer să-l răstoarne

Si ultimul fulger, semnat ambigen, E parc` – un altoi pentru sânge şi carne.

Si tipa a pierdere tren după tren

Si mieii duc iarba uscata pe coarne.

Recviem pentru poetul poeziei

Am aşteptat sa treacă timp destul Pentru-a putea în linişte închide, Ca pe-un zăvor de taina, glasul meu, Plângând pe cel din urma Philippide.

Cei ce i-au luat din drept îmbraca azi Ca pe-un efect ce i-ar purta departe, Tristeţea lui de om însingurat, Mantaua lui, de veghe şi de moarte.

Poporul meu, tu nu ştii ce-ai pierdut, Te-ai învăţat cu morţile trucate şi n-ai mai dat crezare tristei vesti Ca el, murind, se sting, o clipa, toate.

Uzinele electrice clipesc, Pisicile din ochi îşi pierd din raza, O-nvalmaseala-n creier toţi simţim Parca nici luna nu mai luminează.

În toate câte-au fost era şi el, Cu partea lui de linişte şi bine, Ce n-a putut la alţii pedepsii

El a tăcut şi-a pedepsit în sine.

Şi-atât de bun, şi-atât de împăcat Nederanjându-şi epoca-ncordata, Încât el – mort de mult ni se părea Şi-acum murind murea inca o data.

Am aşteptat sa tacă surzii lui, Ce-n remuşcare nu sfârşesc a-l plânge, Dar boala lui nu-i boala pentru ei, Ca-n vine au cerneala şi nu sânge.

A fost boier, dar şi mai mult poet, Atlant de iluzorii Atlantide, Da, Doamne, vreme bună-n Univers Pe unde-i sufletul lui Philippide.

Pentru-nceput înalta mila ta Să-i dea ceva sa simtă şi sa scrie, şi vei vedea ca însuţi de cuprinzi De omeneasca lui melancolie.

Apoi, când te vei supăra pe el, Ca are dor de cărţi şi dor de duca, Să-i interzici sa scrie ca poet, Dar da-i ceva, în ceruri, sa traducă.

Si pedepsit, ca şi pe-acest pământ, Neştiutor de uneltiri perfide, Din când în când, mai dă-ni-l în vreun vis şi noua pe poetul Philippide.

Psihoza buletinului de ştiri Produce-un fel de rea imunitate, Nici nu mai ştim ce-i grav şi ce-i uşor, Ce-i ras, ce-i tragedie dintre toate.

O zi ca multe altele a dat Furtuni, răpiri, ciocniri, efemeride, şi intre doua ştiri despre petrol, „ A încetat din viaţa Philippide”.

Deloc orgolios şi agresiv, Dispus mereu în taina sa şi moara, Sa nu cumva sa credeţi, scribi mărunţi, Ca acţiunea voastra-i mai uşoară.

Un ultim Philippide a murit, Căzând scârbit în mit şi-n transcendenta, Dar alti poeţi au răsărit pe loc

Sa umple dureroasa lui absenta.

El v-a iertat, dar nu va iartă ei, Ca umiliţi şi-aţi umilit poeţii, Poetul poeziei a căzut, Dar il vor răzbuna poeţii vieţii.

Poetul

Aş sta, aşa cu faţa-n sus, Lovit pieziş de vreme Şi-ncet ca un izvor supus Ţi-aş murmura poeme.

Şi patul de sub şira mea, Podeaua care-l ţine, Cu timpul s-ar dărăpăna Şi-n casă-ar fi ruine

Şi peste molcomul prăpăd Peste privirea-mi oarbă Cu gura începând să vad Eu, năpădit de iarbă, Din somnul ca un trist magnet Ce ştie doar să cheme, Ţi-aş mai încredinţa încet Mistere şi poeme.

Albitul firii mele os, Schiloada chiparoasa, Lovit de pietre dureros Şi mărunţit de-o coasă.

Ar face gura şi-ar şopti Despre ce e şi nu mi-i În veacul de schizofrenii Pân-la sfârşitul lumii

Şi dacă varul cel nestins, Ce-i una cu folosul, Cu cinic urlet dinadins Mi-ar înghiţi şi osul, Eu, tainic, blând şi tutelar, Călcând tăceri postume, Din toţi pereţii daţi cu var M-aş reîntoarce-n lume, Către o casă, unde-acum

Şi moartea mai aşteaptă, Până să-nceapă tristul drum De dincolo de şoaptă.

Să-ţi spun că încă nu-i târziu.

Ruina e departe, Iar eu cu inima te ştiu

Pe viaţă şi pe moarte.

Aş sta aici, pe-acest prundiş Pe care-mi este bine, Ca vremii, pus hotar pieziş, Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ De parcă oase-aş plânge, Să fiu doar calcar şi cuvânt Şi-un ultim strop de sânge.

Dumnezeul Salvării

Închide fereastra, perdeaua o lasă, Dă zgomotul mării afară din casă, Dă-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tău pântec, S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec, Să fiu tot o rană, să fii tot o rană, Materia-n fierberea ei grosolană, Să trecem în moarte din cauze varii, Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie, Eşti cea mai fierbinte şi dulce femeie, La noapte, plângând lângă tot ce mă doare, Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă şi vino, Nestinso, neblândo şi iar nestrăino, Pereche de umbra noptatecă pune În contul durerii că eşti slăbiciune, Că inima-mi pică din piept şi mă cheamă, Că sufletul meu te consideră mamă, Că norii se-adună şi vremea se strică

Şi eu, stând sub grijă, te ţin ca pe-o fiică, Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea, Îmi eşti dulcea umbră, împasul, perechea, Tu, drama cu mii de soluţii greşite, Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi râzătoare, fii azi optimistă, Soluţia bună e-n noi şi există

Şi dacă, iubito, femeie visată, Ar fi să ne stingem curând, nu odată, Din dragostea noastră nebună şi bună, Cu marea în casă, şi-n pat arşi de lună, Eu ştiu că s-or naşte sub cinice astre Alţi doi să repete-ntrebările noastre.

Ţi-ai naşte copilul, ţi-aş naşte copila, În pumni de olar ar surâde argila

Şi daca nu e Dumnezeu să audă

Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă, Din dragostea noastră, prin timpul prea greu S-ar naşte el, vindecător Dumnezeul, Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa Ar face să cânte prin noi suferinţa.

Iubito, amână secunda fatală, Să dăm alor noştri şi dramă şi boală, Copiilor noştri să dăm să învingă Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă, Vreau linişte, linişte, marea m-apasă. Vreau moartea să vină să lupte cu mine, Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Şi mută din tine în mine durerea, Că tot ţi-o voi lua folosind mângâierea Te-nchină şi crede, în mine te mută, Cu jale cu tot şi cu clipa temută.

Şi dacă se-ngăduie fapta aceasta, Cu pumnii aprinşi mergi şi sparge fereastra, Să intre barbara şi tulburea mare

Prin noi în pământul pe care nu-l doare, Să intre săratele zbateri şi unde Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde, Să-mi spele armura, să-ţi treacă de coapsă, Căci marea e singura lumii pedeapsă, Să rupă, în val, şantinele de veghe, Căci marea e singura morţii pereche, Să vina fatal, consfinţând cu toţi solii Mutarea în mine a dramei şi bolii, Să vină să stingă cu tot vicleşugul Şi lampa din casă şi ochii şi rugul Şi-apoi să mă ducă departe, departe, Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte, Să-ţi scriu cărţi poştale pe piele de cegă Din Marea Niponă, din Marea Norvegă, Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare, Iubito, pedeapsa, iubito, mirare, Iubito de neguri, iubito de lună, Iubito de taină şi jale-mpreună, Iubito de carne, iubito de şoapte, Suav miazăzi şi brutal miazănoapte, Dar ăstea sunt simple şi bune cuvinte, Sunt legile care fac vieţi şi morminte, Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine O grijă la mine şi moartea la tine.

Apleacă-ţi fiinţa prin ceaţa albastră

Să naştem salvarea din dragostea noastră

Şi roagă-te fiului tău ce e-n tine, Să vină mai repede, să-ţi fie bine.

Să vină să urle că mama şi tatăl Îi sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l, Dă sângele tău, pur şi tânăr, să-l crească În ritm fără pauză neomenească, Dă pântecul tău, rodniciei, seminţei, Fii gazdă nu bolii, ci vieţii, fiinţei, Tu meriţi pământul să-ţi stea sub picioare, Regină prea blândă şi nemuritoare, Din mare să-ţi bată mătănii catargul, Cum buzele tale îşi tânguie arcul, Cum inima mea te-a găsit şi te ştie Şi eşti bucurie, şi eşti tragedie.

Hai, vino, în liniştea mea neguroasă, Dă zgomotul mării afară din casă Şi-n larmele lumii şi-n templele mării Să naşti Dumnezeul cinstit al salvării.

Dor de fior

Dac-ar fi să-nţeleg, când e clipa sa mor, M-aş ruga la ninsori pentr-un ultim fior, M-aş ruga de ninsori sa ma ningă fatal şi sa pot sa ajung acest fel de final.

Tot mai dor mi-e, acum, de esenţe de frig, Peste-un rau îngheţat, către lume sa strig şi sa cad în zapezi ca-ntr-o moara de foc şi nemernicul ger sa ma arda pe loc.

Desentatele veri sunt prea triste şi dulci, Am nevoie de frig, am nevoie de fulgi, Am nevoie sa pot potoli cu ceva, Un incendiu pornit dinspre inima mea.

Ma-nsotesc, prin oraş, c-un gheţar invalid şi călduri vor veni sa ne puna la zid, Dar eu nu mai suport nici femele fierbinţi, Nici pavaje ce duc la ieşirea din minţi.

Am văzut despărţiri, decorate urat, Cu satanice ploi ce plângeau şi atât Şi-am văzut şi căderi pe o panta de schi, Unde totu-i frumos şi se poatte muri.

Despre mine nu stiu, când o fi sa şi mor, Dar ma rog de ninsori, pentr-un ultim fior, Să-ţi dea dreptul sa ştii, sa n-ai cum sa ma vezi şi sa mor arogant în eterne zapezi.

E prea putin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere, De-atâta umilinţă şi păcat, De-atâta moarte câtă ni s-a dat, E prea puţin o singură-Nviere.

Şi, totuşi, pe pământul îngheţat, Lumina lunii drepturile-şi cere Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere Şi vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere

Şi ca un întuneric luminat, E lupta-ntre femeie şi bărbat, Ca la un alt scandal pentru putere.

Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat, E prea puţin o singură-Nviere.

Anomalii

Sufletul meu, copil tembel, cunoaşte, Inima mea de bivol tânăr ştie Că pe al lumii pat absurd de broaşte Iubirea este o anomalie.

Să mai iubeşti când visul un negoţ e, Să mai iubeşti când prea puţini au şale, Când ne clocesc de-un veac prudente cloţe, Acestea toate nu sunt stări normale.

Eu cânt la o vioară care doare, Eu cânt la un pian bolnav de ciumă, Cu voioşie şi cu disperare

Eu cânt un cântec care mă consumă.

Nu-i profitabil să iubeşti când este Mai profitabil să te faci că sângeri, Dar pe robotul meu cade-o poveste, Robotul meu e-nduioşat de îngeri.

Normal rămâne numai restul lumii Care să se abţină bine ştie, Vioara caldă şi pianul ciumii Nu sunt decât acea anomalie

La care pururi sufletul mai speră Pentru că ea s-ar mai putea numi iubire Jos, în prudenta lume mamiferă, Şi sus, pe unde gândul meu e mire.

Îndrăgostit de Bucureşti

Nu ştiu de ce, pe cât m-afund în viaţă mă simt atras de fleacuri omeneşti, şi-mi place-n anotimpul de vacanţă să-ntârzii, să rămân în Bucureşti.

De el ne-am săturat, dar el ne place, el e un prag lovit să vezi alt prag, şi-acum, când sunt sătul de locul zilnic mă simt golit şi-mi e deodată drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadenţa şi-am s-o mai bat atât cât voi trăi, spre un Olimp ascuns pe orice stradă în căutarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii

Şi au trecut aiurea anii mei aici copiii mi-au venit la viaţă şi am născut şi-am îngropat idei.

La Bucureşti, copilăria toată, visam s-ajung să pot şi eu vedea celebrii câini ce au covrigi în coadă şi să-ntâlnesc şi eu pe mama mea.

Eu vara aş iubi-o pe orbeşte, dar simt că toamna-i anotimpul meu, când frunze şi lumini pe bulevarde mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere

Şi oamenii romanţe triste vor, Şi-n curţi se face vin din must de struguri

Şi toţi bucureştenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut şi să-l găsesc întodeauna treaz, nu este el cel mai frumos din lume, dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în ţară şi să câştig aripi dumnezeieşti, să pot gusta melancolia toamnei în fiecare colţ de Bucureşti.

Dor de pădure

La ora când mugurii canta Deasupra pădurii de cocs, Ne tine ca sfânt şi ca sfânta Un vechi calendar ortodox.

Iubirea ne poarta departe

În mâinile altor nuntaşi, Dar noi suntem viaţa din moarte, Uitării te las şi ma laşi.

Sub noi e o negura deasa, O negura deasa e-n noi, Pădurea ni-i pat şi ni-i casa, Pădurea se împarte la doi.

Un freamăt de cocs dinspre frunze, Sub luna vom arde buimaci şi toate iubirile-ascunse Troznind vor ieşi din copaci.

Misterele forestiere şi noaptea de cocs absolut, Luminii să-i dea o putere Cum inca noi doi n-am văzut.

Pastreaza-ne-n tine, pădure, Şi-ţi dam cheia tainelor mici, Ca tainele mari sa se-ndure De faptul ca suntem aici.

Basarabie

De nicăieri nu-i semn de nici o mila şi s-a ajuns în cel din urma hal şi moare Basarabia umila Cu capu-n vechiul sac imperial N-avem puterea să-mpărţim o paine Ne facem socoteli de precupeţi Dar tot acolo o sa ajungem maine Cu paşii doar oleacă mai înceţi

Săraca sora basaraba Tu, cea mai sfântă dintre toate Zadarnic mama te întreabă Daca trăieşti în libertate

Si va veni şi catastrofa iernii

Ca s-o gustam de tot mai multe ori

Si s-amurgim cu Gogol pe gubernii

Ca nişte revizori rătăcitori

Acum imperiul da o noua cina

Mănâncă tari şi bea popoare mici

Sa vina Basarabia, sa vina

S-o guste menşevici şi bolşevici

Trezeşte-te, tu patrie drogata

Ca daca-n focul calculelor reci

Mai pierdem Basarabia o data

Si noi suntem pierduţi în veci de veci

N-au nici o cale fraţii sa apuce

Astepta-n van un sprijin de la noi

E dusa Basarabia pe cruce

Si noi o contemplam cu ochii goi

Rugăciune pentru 1 Decembrie

Ne iartă, Doamne, ura şi gâlceava de care suntem zilnic vinovaţi, dar către Tine tulnicul suna-vă, să-ntorci privirea Ta către Carpaţi.

Prea mult abandonaţi acestei toamne, nu mai avem în vatra casei foc, mai dă-ne-un pic de amintire, Doamne, răbdare şi iertare şi noroc.

Că pentru vite nu mai sunt nutreţuri şi aşteptăm o pâine din import, când bietul om s-a prăbuşit sub preţuri şi sufletul în el e-aproape mort.

Ne-am despărţit în triburi şi în secte, în cluburi, în partide şi în găşti, iubirile directe sunt suspecte. Doreşti succes? Învaţă să urăşti.

Duşmanii nu puteau să ne condamne, cum noi, pe noi, ne-am condamnat la rău, de ce să mai venim la Alba, Doamne, când e negustorit şi duhul Tău?

Şi, totuşi, Alba-Iulia există, Şi, totuşi, cineva i-a dat un rost, Şi-a fost şi-atunci pornire anarhistă, Şi Dumnezeu tot ocupat a fost.

Cu grohotiş pe tălpi şi brumă-n gene, să-nvingi un vechi şi tragic handicap, şi, în onoarea Albei Apusene, să-ţi scoţi căciula dacică din cap.

Se aude Basarabia cum plânge de dorul Ţării Mari, pierdute-n veci, şi-n clopote e treaz acelaşi sânge, şi-aceiaşi ochi imperiali sunt reci.

Şi nu-i Emilian la catedrală, uzurpatorii lui lucrează calmi, nici umbrele din somn nu se mai scoală, nici nu mai cântă doctor Iacob psalmi.

Şi ne e dor de-o sfântă sărbătoare, în care toţi să ne-adunăm aici, şi ne e dor de România Mare şi am rămas îngrozitor de mici.

Dar, Doamne, pune-Ţi pe cetate talpa, mai dă-ne harul unui gest postum, mai cheamă-ne, mai rabdă-ne la Alba şi să mai încercăm măcar acum.

Mila de albine

Polenul a uitat sa se închine, E luat de mic din fel de fel de flori, şi prefăcut în miere, de albine, şi pus în faguri încercuitori.

Nimic despre polen, decât ca este albinelor şi matcii de folos, ca el urmează tragica poveste a tuturor jertfiţilor de jos.

Polenul este lumea fara ranguri, polenul este lumea şi atât, sub vârste şi sub bice şi sub tancuri ţinând la steagul ei necoborat.

Polenul leagă treptelentre ele şi pune mot grădinii, la răscruci, polenul face sa miroasa-a stele şi matcile şi trântorii năuci.

Dar nu e prost şi nu e fara carte, aşa precum il cred cei care-l vând, ci este puritatea fara moarte şi este geniul omului de rand.

Cum tuturor lucrarea le convine şi de aceea nici n-o întrerup, polenul nu mai poate sa se-nchine, dar simte că-i e mila de albine şi leagă dulce zborul lor de stup.

Singuri

Dar hai sa privim cum se cade atât cat se poate vedea, prăpădul din frunzele toamnei, prăpădul din inima mea.

Caci noi, fara frunzele-acestea, ce astăzi din nou nu mai sunt, ca pasarea fara de pene, aşa am rămas pe pământ.

La ora cortinelor rupte şi-a nopţilor lungi de la nord, prăpădul, el singur, vorbeşte, şi-apoi tot el nu e de-acord.

Sămânţa bolnava de sine

În brazda se-aşează umil, şi vântul de toamna loveşte în firma acestui copil.

Dar hai sa privim omeneşte prăpădul ca ultimul nord, dar reazama-ţi capul de mine şi hai împreună pe pod.

Impresia nu are putere sa treacă din simţuri în grai, şi iată de ce suntem singuri noi doi şi perechea de cai.

Noaptea dinaintea primăverii

Cu floarea ploii intre dinţi şi cu-un cuţit de apa-n mâini, Voi spinteca tăceri fierbinţi Sub tainicul lătrat de câini.

E noaptea fara de hotar

Si ploua fara de cuvânt

Si lacrimi vechi în ochi tresar

Şi-un foişor în cer s-a rupt.

Las floarea ploii pe-un făgaş, Cuţit de apa nu mai am, In întunericul de pasi Sar caii speriaţi în ham.

Sclipesc noroaiele-mprejur La fulgerul intermitent, Stau norii ca-ntr-un abajur Înşurubaţi în continent.

Şi-mi creste floarea ploii iar, Şi-mi cade către dinţi pe chip Cuţit de apa jugular şi mi se face dor sa tip.

Daţi ploaia lumii mai încet

Ca sa se poată auzi

Cum inima unui poet

Mai face – n miezul nopţii zi.

Cuţit de apa-n dreapta mea şi floarea ploii intre dinţi Ce neguri voi mai spinteca De dorul zorilor fierbinţi?

Si iarăşi toate câte-au fost Devin ce-au fost în mod firesc şi nu mai are nici un rost Ca lacrima sa mi-o păzesc.

Şi-adorm ca un ieşit din minţi La umbra unei negre pâini, Cu floarea ploii intre dinţi, Cu un cuţit de apa-n mâini.

Mugur de Nichel

Primăvara în ţări dezvoltate Un mugur de nichel străbate şi-un verde ciudat, monoton, Livezi de săpun şi şampon, Primăvara în ţări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere? La vamă nici acte nu-ţi cere, Duminica totu-i deschis, Ai lua-o încet spre Paris, Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză, Răspunde cu-o frunză şi-o fisă Şi oamenii-i sunt bieţii servi, Primăvara-i o criză de nervi, E o criză ea însăşi în criză.

Toamna ca o revanşă

Sunt toţi copacii încărcaţi de frunza, muniţia de toamna e întreagă, şi-n prăbuşirea prea adânc ascunsa o mana trista s-a decis sa traga.

Un singur gest mai trebuie în clipa

Abia legata de un fir subţire, şi păsările lumii cu aripa

Mai tin acest frunzar în năruire.

E-o toamna ca o ultima instanţa şi ca un anotimp dupa-o beţie, şi mana trista s-a atins de clanţa dar s-a retras: trăgaci putea sa fie.

Si ce e cel mai trist din toate-acestea e ca apel nu poate sa existe, c-aşa de natural s-a stins povestea, încât pământu-i plin de frunze triste.

Si fiecare frunza e o mana, care-a uitat de tutelarul umăr, şi ce va fi din toate sa rămână decât senzaţia de scrum şi număr.

Atâta tine micul drept la vara, atâta tine restul peste toamna, şi fiecare frunza ce coboară ne-acuza, ne arata, ne condamna.

Cocori şi gâşte, rândunici şi rate, se duc de-aici, sa nu cumva sa vadă cum noi cu toate frunzele în braţe ne pregătim de cea dintâi zăpada.

În arbori plini de scrum e frunza-ntreaga ca-n nişte ţevi de arma fara tinta, şi mana trista n-are chef sa traga şi gura trista n-are chef sa minta.

În ochi bătrâni, cu lacrima etanşă, acestea toate vin de peste fire, cum vine toamna, cea dintâi revanşa a verii când credeam în nemurire.

Adio, vara

Adio, vara, pleaca-n ascunzişuri, Noi suntem gata de-a cădea - ntr-o carte, şi de-a mai lacrima către pietrişuri, De dor de tine şi de dor de moarte.

Din fructe coapte picura alcoolul, Nimic nu mai ramane cum fusese, Ce cosmic iese dintre ramuri golul Penultimelor tragice regrese.

Si va veni şi ultima rafala, Dar nu-o vom apuca-o, nu e şansa, Când în ninsoarea imateriala Bolnavii lumii vor cădea în transa.

Ci noi atâta am putea decide, Incostienti şi trişti ca prima oara, Prin fumurile toamnelor putride, O carte pentru voi: adio, vara!

Modificări în ploaie

Si ploua ca o mie de lentile pe toate-aceste aşezări umile ce strălucesc, de ploaie încărcate, cu totul altfel ca-n realitate.

Ce fel de carnaval oferă plânsul, ce bal mascat cu dioptrii într-însul, şi nici un fel de amănunt nu scapă de arta picăturilor de apa.

O cruce-n pirostrie se îndoaie de-atât răsfăţ al spicelor de ploaie, garoafa pare-un mic proiect de bata, iar tu, frumoasa mea, devii urata.

Prin ploaia ca o mie de lentile cresc toare -aceste aşezări umile, biserica în ceruri parca scăpa pe un tălpici de raza şi de apa

Delta, în ruga

Doamne-al nostru, zeule de seara, Om al trudei şi-al lucrării sfânt, De când intra Dunărea în tara Ni-i şi noua bine pe pământ.

Gâşte, pelicani, găini şi rate, Sturioni care-o străbat invers, Delta ei, miracol cu trei braţe Ce tin Marea Neagră-n Univers.

Doamne-al nostru, luminiş de ape, Trestiiş în veci necunoscut, Dă-le apa ei sa se adape Vitelor plecate la păscut.

Umil pretext

Ea este şi nu ştiu din ce pricină este, sudoare cerească o hrăneşte mereu ea este şi nu ştiu din ce pricină este şi-atunci cred că pricina stelei sunt eu.

Ca un cal prima oară chemat pentru ham mă învârt priponit de luminile sale, Mă învârt cu pământul în trândav năravşi bice mă bat peste tâmplele goale.

Necunoscuta mea bolnavă energie pârtii deschide spre ceţosul ţărm, gândindu-mă la cer mă nasc. Gândindu-mă la cer, mai am curajul să adorm.

El este aici deasupra; de câte ori se mişcă, pripoane reci de os aud foşnind în carne şi fug atent pe axe de zgură încleiată-măduva lui pe mine nu vreau să se răstoarne.

O, pântec presupus al zămislirii mele, cerule virginal mereu, Lasă-mi închise tâmplele, să pot rămâne umil pretext al unei stele, eu.

Să trăiţi, Măria Voastră! Şi să nu lăsaţi pe cei ce se ascund sub justificări demagogice să compromită în vreun fel această Adresare Către Naţiune care, în ciuda conciziunii ei, are valoarea unui adevărat Raport de Epocă. Să fiţi sănătos, omule bun şi drept, pentru a putea scoate de guler din scena politică fariseii şi pentru a ne conduce cu geniul dumneavoastră izbăvitor.

Analfabeţilor

V-am spus că sunt un om periculos şi nu mi-aţi luat avertismentu-n seamă. V-am spus s-aveţi pentru persoana mea Un plus de-ngrijorare şi de teamă.

V-am spus că fac teribil de urat De sunt călcat putin pe libertate. V-am spus ca sunt oşteanul credincios Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpăraţi şi voi, Cenzori capricioşi ai vremii mele, C-o să vă coste scump măruntul moft, De a ne face nouă zile grele.

V-am spus să puneţi mana să munciţi. Să nu mai tot pandiţi zeloşi din umbră, V-am spus că n-o să placa nimănui Pornirea voastră, tulbure şi sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat

Si că situaţia e mai complexă, Nu-i intelectualul – servitor. Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Si lumea nu se poate cuceri Umflând la cifre şi mimând tumulturi Cu aroganţi şi trândavi doctoranzi, Cu papagali care tin loc de vulturi.

V-am spus şi am puterea să mai spun Ca nu încape muntele în seră Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad şi de la căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetişizaţi pe Marx, Să nu-i păstraţi în spirt învăţătura şi voi într-una fără să-l citiţi Il pomeniţi pană vă doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om Nu iartă astăzi nici o dezertare şi voi v-aţi decorat voi intre voi Când lupta este în desfăşurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb

Care ameninţa civilizaţii

E-a omului pentru a fi mai bun, V-am spus: ceva care să-i placa daţi-i.

V-am spus, concetăţeni analfabeţi, şi luaţi aminte şi să ţineţi minte. Dar nu ştiam ca v-aţi născut şi surzi şi scoateţi arma când vedeţi cuvinte.

Cântec pentru Oltenia

De bucurie rar avurăm parte In unele duminici, pe la nunti, Suntem olteni pe viaţă şi pe moarte Suntem olteni, adică suntem munţi.

Un rost ne-a dat măicuţa noastră, dulcea, Sa fim, dintre romani, cei mai fierbinţi, Din Dolj şi până-n Olt, şi până-n Vâlcea, şi până-n Gorj şi până-n Mehedinţi!

Oltenia, Eterna Terra-Nova

Un cântec are astăzi şi-n priviri Hai Universitatea! Hai Craiova! Tu, Campioana unei mari iubiri!

La Tricolorul romanesc se-nchina Şi-i face jurământ prin lupta, azi, Oltenia, provincia latina, A lui Mihai, al nostru, cel viteaz.

Oltenia pandura a lui Tudor Şi-a lui Arghezi şi-a atâtor duşi Oltenia celui mai mare sculptor Al omenirii, Constantin Brâncuşi.

Oltenia, Eterna Terra-Nova Un cântec are astăzi şi-n priviri Hai Universitatea! Hai Craiova! Tu, Campioana unei mari iubiri!

Salut fratern, Moldova, Bucovina, Salut fratern, Ardeal, şi tu, Banat, Salut fratern, Muntenie vecina, şi Maramureş, neam nengenuncheat.

Priviti aceasta sacra frumuseţe: Oltenia pământ de oameni buni şi pumn pedepsitor cu cinci judeţe, Caus al palmei vechilor tăciuni.

Oltenia, Eterna Terra-Nova Un cântec are astăzi şi-n priviri Hai Universitatea! Hai Craiova! Tu, Campioana unei mari iubiri!

Olteni suntem în matca noastră, Olteni am fost şi-aşa vom fi, Iar Flamura ros, galbena, albastra Se oglindeşte bine şi în Jii.

Tot ce avem, noi am făcut cu truda şi n-am trăit din mila şi pomeni; Spre binele acestei tari asuda şi semeţia noastră de olteni.

Oltenia, Eterna Terra-Nova Un cântec are astăzi şi-n priviri Hai Universitatea! Hai Craiova! Tu, Campioana unei mari iubiri!

Imn pentru Rapid

Suntem peste tot acasă, Porţile ni se deschid, Nu-i echipa mai frumoasa şi iubita ca Rapid.

Rapid, Rapid, Lupta daca ne iubeşti, Rapid, Rapid!

Haide, hai Rapid Giuleşti!

Haide, hai Rapid Giuleşti!

Inima ce-n piept ne bate La nevoie e un tun Pentru-o singura dreptate Sa învingă cel mai bun.

Rapid, Rapid, Lupta daca ne iubeşti, Rapid, Rapid!

Haide, hai Rapid Giuleşti!

Haide, hai Rapid Giuleşti!

Nu va daţi bătuţi o clipa Învăţaţi acest refren Imnul nostru de echipa Glasul roţilor de tren.

Rapid, Rapid, Lupta daca ne iubeşti, Rapid, Rapid!

Haide, hai Rapid Giuleşti!

Haide, hai Rapid Giuleşti!

Adolescenta

Tu, zi şi noapte, pătimind cu mine, Nici nu mai ştii când ţi-este rau sau bine, Doar simţul datoriei te mai tine.

Si nervii linistindu-mi de toate, In nervii tai faci alta nedreptate, şi asta nu se ştie cat se poate.

Ca pe-un copil al tau, mămuca vie, Ma aperi, nici un rau sa nu mă-mbie, Dar tu vii însăţi din copilărie.

O soarta ne-a trimis pe fiecare

Să-mi fii copila proteguitoare Iar eu sa fiu păpuşa ta cea mare.

Ma las în seama ta, te am în seama, Concomitent: iubita, fiica, mama, şi altceva, ce nu stiu cum se cheama.

Albastru-ndoliat

În plină zi se face noapte Şi ninge fără de motiv, Albastrul lui Sabin Bălaşa S-a-ndoliat definitiv.

În deficitul de albastru

Al unei lumi cu pumnii strânşi, Era nevoie de seninul, Cu mări, cu nimfe şi cu mânji.

Era albastrul dinspre dangăt, Când bate clopotul în cer, Era accentul trist al mării, Când marile corăbii pier.

Era lumina din privirea Discipolului muribund, Când moare-n temniţă profetul Şi ceilalţi faptul il ascund.

La nunta de culori a lumii, Un loc de cinste şi-a făcut Albastrul lui Sabin Bălaşa, Iluminat de absolut.

E mult pământ în jurul nostru Şi e destul pământ în noi, Simţim pământ în cărămidă, În ţest, în oale şi-n noroi.

Aşa că resimţeam nevoia Măcar a unui strop de cer, Pe un pământ pe care cerul E-un tragic oaspete stingher.

Şi, uite, se îndoilază Şi nu mai are crezământ Puţinul cer al lui Bălaşa Şi cade pictorul, înfrânt.

Ne-am săturat de-atâta noapte Şi ni se face dor de zi, Să-nsămânţăm în noi albastrul, Spre-a nici nu mai putea muri.

Dar e bolnav şi curcubeul, Închis într-un spital sordid, Nuanţele ajung în zdrenţe, Comutatoarele se-nchid.

Şi-n toată negura murdară, Ca-ntr-un reînviat pariu, Ce ochi albaştri are cerul, Ca semn că Dumnezeu e viu.

Sunt răstigniţi aceiaşi îngeri Între femeie şi bărbat, În veac de promiscuitate Şi de albastru-ndoliat.

Avertisment

De multă vreme ocolesc trecutul, Din milă faţă de contemporani, Să nu stârnesc cu mâna mea vulcani, Mai bine zac între coperţi, ca mutul.

Dar, vai, toţi cei iertaţi îmi sunt duşmani, Vor sabia, nu vor să fie scutul, Pe Blaga l-ar ucide iar Răutu C-o ceată de cosmopoliţi golani.

O, timp păgân în multe ale tale, Te-ar vinde ei samsarului străin Cei care poartă două capitale Pe-acelaşi amărât de buletin.

V-avertizez, sinistre haimanale, că ori intraţi în pensie, ori vin.

Blues cu iedera şi stejar

Vai, printr-un vegetal abuz, O iedera şi un stejar, Încremeniţi, dansează blues şi rădăcinile tresar.

Si luna sus, ca un cinel, Cutremurându-se mereu

Si iedera vorbind cu el „ Sa mai dansam, iubitul, meu!”.

N-au nici un drept, n-au nici un drept, La dans, la tot ce îndrăznesc, Dar el o trage către piept Cu-n gest aproape omenesc.

Si daca ei, printr-un abuz Şi-un gest al lumii de apoi, Dansează blues, dansează blues, De ce nu am dansa şi noi?

Condamnarea la toamna

Nu e toamna cum eşti tu, vara mea de suflet, nu, pe pământ, vara decăzu.

Daca pădurea ne condamna la nostalgie, fara rost, e toamna, vara mea, e toamna, aşa cum poate n-a mai fost.

Atâtea taine nepătrunse ne cad în braţe la un semn şi suntem îmbrăcaţi în frunze şi căptuşiţi c-un fel de lemn.

În rau sunt doua lăzi de bere, pe foc s-a pus un ultim vreasc, trec cerbi frumoşi, bolnavi de fiere, către cerboaice care nasc.

Si ziua e atât de mica încât n-ai vreme de-un salut, şi-un fum noptatec o complica şi săptămâna a trecut.

Mai e în tot un pic de vara, dar paturi aspre ne-nsotesc, la orice drum mai lung afara prin clăi de aburi nefiresc.

Mai am senzaţia ca toate

Pot fi şi altfel decât sunt, Dar muntii-mi pun poveri în spate

Si simt ca port pe talpi pământ.

Acum şi fiarelor li-i foame şi ies lunatice la drum, pădurea este numai drame şi-o mai salvam cu câte-un fum.

Dar ea, deodata, ne condamna la nostalgii şi la păcat, e toamna, vara mea, e toamna, şi-atât de singur m-ai lăsat.

Condamnaţi

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult şi-o gaură de şarpe să merg în ea, tăcut şi umilit.

Ce să mai cânt. Când au venit piraţii

Şi apele din mătci ni le-au furat, O lacrimă fiinţei mele daţi-i

Şi-o s-auziţi de omul scufundat.

M-aş îneca, m-aş stinge şi m-aş duce, să mă zdrobească ritmuri pe-o şosea, nici nu mai am nevoie de o cruce, mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele tristre, prăpădul întinzându-se îl văd şi nu mai e nimic să mai reziste acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavolească să înţeleg că totul a căzut, dar vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frică, probabil mă consideră ciumat, eu însumi scriu acum la lampa mică să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire? N-au gâzii mei un minim interes poveşti cu dulci iluzii să-mi înşire din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu! Acela, zic Casandrele, sunt eu! Ca un berbec am să mă duc în templu. Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cântăreţul soarelui din nord, de-aicea, dintr-o gaură de şarpe, rostesc un acatist şi-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde! Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi? Îmi vine şi a plânge şi a râde că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeţi ea nu mai aveţi ţară şi ca străini vi-s pruncii, cobitori, învaţă ei ceva pe dinafară, dar n-au părinţi, ei au meditatori.

Voi nu simţiţi că nu mai aveţi ape? V-au luat piraţii tot pe vasul lor şi iată, din aproape în aproape, noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă şi tandră învoluntar un cântec fără rang te cheamă lângă mine, hai Casandra, sărută-mi gâtul gata pentru ştreang.

Coperţile negre

Foaie neagra de coperţi Sa ma bati şi sa ma ierţi Ca te-am scris cu viaţa mea şi am pus lacrimii cişmea.

Ca mi-ai stat pe rani mereu Foaia sufletului meu, Foaie neagra de învelit Luciu rece de cuţit.

Noaptea mea de la final Şaua-i singura pe cal, Iar pe lume ce târziu Nişte degete mai scriu.

Fara mana care-au fost Versuri triste, fara rost, Foaia negrului umil Exerciţiul meu de stil.

De scris numere pe porţi, şi de moarte printre morţi, Viaţa mea de negru gol Fara nici un protocol.

Foaie tragica de tus, Semn al artei celor duşi, Tu sa mă-nsoţeşti mereu Foaia sufletului meu.

Te mai vad sclipind şi-acum Vai, coperta mea de scrum, De pe un mai vechi volum Care-a înviat postum.

Foaie neagra de coperţi Sa ma bati şi sa ma ierţi Ca te zgârii cu-o nuia Iscălind în noaptea ta.

Copiii de ţărani

Poemul acesta il scriu într-o noapte, Putin după ziua de treizeci de ani

E-un scrâşnet, un plânset, un geamăt de şoapte, Caci e pentru voi, fii curaţi de ţărani!

Când tara îndreaptă şi legi şi-a sa cale Când sus în idee nu-i loc de abuz Mai sunt de-mplinit şi la capăt de dus, Dorinţi izvorând din nevoi sociale.

Si una e-aceea ca inca la tara, Nu-i scoala făcută cum e la oraş Ca fiul taranului, totuşi nu poate, Intră-n facultăţi cu acelaşi curaj.

Eu stiu cate lucruri în tara sunt gata şi cate vor fi, daca suntem cuminţi. Dar una e daca director e tata, şi alta e, daca-i taran de la Vint...

Eu iată, priviti, sunt un fel de director N-aveţi nici o grija ca va voi minţi Am şi eu copii ce pot fi de bani gata Cu toate-i îndop, pentru că-mi sunt copii.

Dar tara sta-n alţii întâi, şi pe urma In fiii aceştia de directoraşi Nu, satele noastre nu sunt trista turma Ce lana şi brânza trimite-n oraş!

Producţia lor cea mai sfântă sunt fiii! Lor li se cuvine răsplata de preţ. Ţăranii dau aur, când dau României Curaţii lor fii, rod al unicei vieţi!

Criza în întuneric

Pădure de-a dreapta, pădure de-a stânga, Ce margini greţoase de hau

Si mare în ţărm îşi continue tanga

Si mie mi-e rau.

Ce mult întuneric, nu vad nici o cale, Vapoarele-n mare sunt reci, In mine un haos întreg se prăvale Si, moarte cum treci!

Se vaita cucii în cuiburi ciudate şi mie, în mine mi-e greu. Şi marea bolnava se-agita şi bate In sângele meu.

De ce sa m-agăţ când sunt toate fugare şi oamenii dorm liniştiţi, De tine, pădure, şi borna, şi mare, De voi ce nu ştiţi.

Un doctor îmi trebuie, unde e dansul? Ma doare şi nu stiu sa spun, Ca hatul ma trage în negura plânsul, Mi-e rau şi sunt bun.

Contractele mele cu lumea sunt sparte, Contractul cu mine e mort, Spre casele tale, absurda mea moarte. Abia te mai port.

Ma aflu-n maşina, şoferul opreşte, Mi-e teamă-n sosea c-o sa mor, şi marea vuieşte un pic de nădejde Şi-un prim ajutor.

Şi-apoi la hotel, într-o camera chioara

Injecţii şi tot ce mai e, I-e sila fiinţei acum sa şi moara

Si nu stiu dece?

La marginea marii venise poetul Sa doarmă un somn liniştit şi poate-l obţin, acum, eu, cu încetul, Cădere în mit.

Aprind o veioaza şi fata mi-e sura, Injecţia bate adânc

Si somnul sau moartea alene ma fura, Mi-e bine şi plâng.

Atâta pustiu e pe buzele mele, Chimia m-a dat vârstei reci, Mai sunt sanatorii, deasupra în stele, Poţi moarte sa treci.

Adorm pronunţând bâlbâite cuvinte şi pulsul mi-e trist şi mi-e rar, Ma trag ca un stol de aduceri aminte In dicţionar.

De-a dreapta pădure, pădure de-a stânga

Si trupul beteag şi olog

Si marea în ţărm îşi continua tanga

Si cui sa ma rog?

Cu noi e Dumnezeu

Azi lumina din lumina Pamantu-n trupuri ne e greu, Dar e uşor când se închina: Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atâta noapte Dar vom ieşi din defileu Pentru lumina sfintei şoapte: Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem nişte animale Cu suflet amânat mereu In noi e mila şi e jale Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luaţi lumina din lumina Paharuri curg din minereu

Credinţa noastră e creştină Cu noi e Dumnezeu.

Daca ninge

Daca ninge cumplit Peste-ntregul cuprins Este semn de belşug Pentru fiece ins.

Dar şi semn de-nfloriri In grădini îngereşti şi ca sunt de venit Dinspre cer nişte vesti.

Este iarna de har Candse-ntampla minuni şi vin deşertăciuni Peste deşertăciuni.

Este vestea de har Ca în ieslea de jos, Fiu al Sfântului Duh Ni se naşte Hristos.

Răsărire de magi şi păgânii se tem şi pământul întreg E-un enorm Bethleem.

Si prin oameni e zvon şi e fapt ireal, Dumnezeu va veni De Crăciun în Ardeal.

Degete la vama

Foaie verde şi arama, Peţiol de par de coama, Auzi ca veniră, mama, Zece degete la vama, Geniale, pure, frânte, Au venit aici sa cânte, Le-au tăiat la tiranie şi acum tremura şi-nvie.

Zece degete năuce, Nici n-au unde-a se mai duce, Parac-ar sta sa se usuce Dupa-nfrangerea în cruce.

Zece degete se-aduna Sa se facă iara mana, Numai clapele îngâna, şi schelete din ţărâna.

Delta, în ruga

Doamne-al nostru, zeule de seara, Om al trudei şi-al lucrării sfânt, De când intra Dunărea în tara Ni-i şi noua bine pe pământ.

Gâşte, pelicani, găini şi rate, Sturioni care-o străbat invers, Delta ei, miracol cu trei braţe Ce tin Marea Neagră-n Univers.

Doamne-al nostru, luminiş de ape, Trestiiş în veci necunoscut, Dă-le apa ei sa se adape Vitelor plecate la păscut.

Despărţire în flori

La sărbătoarea florilor de mar, când drumul cere paşii sa se-aştearnă, acum ne despărţim într-adevăr precum nu promisesem asta iarna.

La sărbătoarea focurilor mari, când toată lumea varuie de paste, din viaţa mea începi sa şi dispari, fiinţa mea abia te mai cunoaşte.

La sărbătoarea soarelui deplin, când sângele -n bătrâni se poticneşte, iubindu-te îţi spun: ne despărţim şi sa ne regăsim nu-i vreo nădejde.

Adio, deci, mai e ceva de zis, Când cad din geam deodata doua glastre:

Se sinucide parca un cais

La sărbătoarea despărţirii noastre.

Ne mai ramane floarea de gutui, ca toate celelalte ne condamna, Doar ei mai poţi cate ceva să-i spui, sa mi te amintească înspre toamna.

Atâtea flori la despartire-avem, atâtea flori ca-n bietele romanţe, de parca hohoteşte un blestem, porunca lui civilelor instante.

Si floarea de cireş de care-am spus a-mbatranit şi s-a zbârcit în fructe, încet, de parc-ar duce un obuz, un tren transporta flori pe apeducte.

Tu crezi ca despărţirea-i pentru ea, dar tu nu vezi ce flori – numai ruine -sa nu te minţi, ca nu-i deloc asa, te părăsesc spre-a ma găsi pe mine.

La sărbătoarea florilor de soc, când lunca lumii gâlgâie sălbatic, ne despărţim, plângând, la acest foc pe-a cărui vatra noi am fost jăratec.

De mar, de vişin, de gutui, de par, e floarea-n sărbători pana departe, acum ne despărţim într-adevăr cu-atatea flori în jur ca la o moarte.

Ce-i zis e zis şi-n cântec îţi spuneam ca va fi aceasta clipa – n care de-atâtea flori pe fiecare ram ninsorile vor mirosi a floare.

Adio, deci, te vad, dar nu te vad, când florile de noapte-ncep sa cearnă şi daca despărţirea-i un prăpăd proiectul ei ti l-am trimis din iarna.

Pierduta mea, pe veci pierduta mea, acm când florile te tin de mana, asculta cântecul precum era ninsoarea noastră sfânta şi păgână.

Din gară în gară

Cea mai urâtă faimă ne omoară

În Europa ultimelor ştiri, Suntem români, fugim din gară-n gară, Din patria strămoşilor martiri.

Vom pustii de tot această ţară, În contul unei lente prăbuşiri, Şi vom preface-n muzică uşoară Vechi voievozi cu degete subţiri.

Iar pe aceia care încă ară, Iar pe acei ce încă fac zidiri, Îi vom lăsa în jalea milenară Şi-n focul tânguitei lor uniri.

Noi emigrăm târâş, din gară-n gară, La graniţe bocim ca musafiri Şi facem România să tresară, Ca vagabonzi la ultimele ştiri.

Furăm şi păcălim cu-o artă rară, Europenii ne şi zic fachiri, Că nici nu ştii, în fiecare seară, De la români ce-i bine să admiri.

Oricum, ni-i, câteodată, dor de ţară Şi-n lacrimi gust sărat de amintiri Şi-apoi murim şi noi, din gară-n gară, Sărmani români, la ultimele ştiri.

Dor de Bacovia

Acum, când cade toamna pe pământ, Ca un coşmar al unei boli ciudate, Acum să trecem prin acele sate, În care merele în meri mai sunt.

Acum să ne iluminăm de tot, Până-n adâncul inimii şi-al firii, Ce disperare, cum se duc martirii, Şi a-şi rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vântul toamnei ard, Muşcate sângeros şi trist de lună, Şi turturelele se despreună Acum, noi doi în focul revanşard Acum, atât de singuri pe pământ, Să recităm Bacovia, plângând.

Dor de fior

Dac-ar fi să-nţeleg, când e clipa sa mor, M-aş ruga la ninsori pentr-un ultim fior, M-aş ruga de ninsori sa ma ningă fatal şi sa pot sa ajung acest fel de final.

Tot mai dor mi-e, acum, de esenţe de frig, Peste-un rau îngheţat, către lume sa strig şi sa cad în zapezi ca-ntr-o moara de foc şi nemernicul ger sa ma arda pe loc.

Desentatele veri sunt prea triste şi dulci, Am nevoie de frig, am nevoie de fulgi, Am nevoie sa pot potoli cu ceva, Un incendiu pornit dinspre inima mea.

Ma-nsotesc, prin oraş, c-un gheţar invalid şi călduri vor veni sa ne puna la zid, Dar eu nu mai suport nici femele fierbinţi, Nici pavaje ce duc la ieşirea din minţi.

Am văzut despărţiri, decorate urat, Cu satanice ploi ce plângeau şi atât Şi-am văzut şi căderi pe o panta de schi, Unde totu-i frumos şi se poatte muri.

Despre mine nu stiu, când o fi sa şi mor, Dar ma rog de ninsori, pentr-un ultim fior, Să-ţi dea dreptul sa ştii, sa n-ai cum sa ma vezi şi sa mor arogant în eterne zapezi.

Dor de pădure

La ora când mugurii canta Deasupra pădurii de cocs, Ne tine ca sfânt şi ca sfânta Un vechi calendar ortodox.

Iubirea ne poarta departe

În mâinile altor nuntaşi, Dar noi suntem viaţa din moarte, Uitării te las şi ma laşi.

Sub noi e o negura deasa, O negura deasa e-n noi, Pădurea ni-i pat şi ni-i casa, Pădurea se împarte la doi.

Un freamăt de cocs dinspre frunze, Sub luna vom arde buimaci şi toate iubirile-ascunse Troznind vor ieşi din copaci.

Misterele forestiere

Si noaptea de cocs absolut, Luminii să-i dea o putere Cum inca noi doi n-am văzut.

Pastreaza-ne-n tine, pădure, Şi-ţi dam cheia tainelor mici, Ca tainele mari sa se-ndure De faptul ca suntem aici.

Dumnezeul Salvării

Închide fereastra, perdeaua o lasă, Dă zgomotul mării afară din casă, Dă-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tău pântec, S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec, Să fiu tot o rană, să fii tot o rană, Materia-n fierberea ei grosolană, Să trecem în moarte din cauze varii, Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie, Eşti cea mai fierbinte şi dulce femeie, La noapte, plângând lângă tot ce mă doare, Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă şi vino, Nestinso, neblândo şi iar nestrăino, Pereche de umbra noptatecă pune În contul durerii că eşti slăbiciune, Că inima-mi pică din piept şi mă cheamă, Că sufletul meu te consideră mamă, Că norii se-adună şi vremea se strică

Şi eu, stând sub grijă, te ţin ca pe-o fiică, Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea, Îmi eşti dulcea umbră, împasul, perechea, Tu, drama cu mii de soluţii greşite, Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi râzătoare, fii azi optimistă, Soluţia bună e-n noi şi există

Şi dacă, iubito, femeie visată, Ar fi să ne stingem curând, nu odată, Din dragostea noastră nebună şi bună, Cu marea în casă, şi-n pat arşi de lună, Eu ştiu că s-or naşte sub cinice astre Alţi doi să repete-ntrebările noastre.

Ţi-ai naşte copilul, ţi-aş naşte copila, În pumni de olar ar surâde argila

Şi daca nu e Dumnezeu să audă

Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă, Din dragostea noastră, prin timpul prea greu S-ar naşte el, vindecător Dumnezeul, Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa Ar face să cânte prin noi suferinţa.

Iubito, amână secunda fatală, Să dăm alor noştri şi dramă şi boală, Copiilor noştri să dăm să învingă Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă, Vreau linişte, linişte, marea m-apasă. Vreau moartea să vină să lupte cu mine, Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Şi mută din tine în mine durerea, Că tot ţi-o voi lua folosind mângâierea Te-nchină şi crede, în mine te mută, Cu jale cu tot şi cu clipa temută.

Şi dacă se-ngăduie fapta aceasta, Cu pumnii aprinşi mergi şi sparge fereastra, Să intre barbara şi tulburea mare

Prin noi în pământul pe care nu-l doare, Să intre săratele zbateri şi unde Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde, Să-mi spele armura, să-ţi treacă de coapsă, Căci marea e singura lumii pedeapsă, Să rupă, în val, şantinele de veghe, Căci marea e singura morţii pereche, Să vina fatal, consfinţând cu toţi solii Mutarea în mine a dramei şi bolii, Să vină să stingă cu tot vicleşugul Şi lampa din casă şi ochii şi rugul Şi-apoi să mă ducă departe, departe, Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte, Să-ţi scriu cărţi poştale pe piele de cegă Din Marea Niponă, din Marea Norvegă, Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare, Iubito, pedeapsa, iubito, mirare, Iubito de neguri, iubito de lună, Iubito de taină şi jale-mpreună, Iubito de carne, iubito de şoapte, Suav miazăzi şi brutal miazănoapte, Dar ăstea sunt simple şi bune cuvinte, Sunt legile care fac vieţi şi morminte, Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine O grijă la mine şi moartea la tine.

Apleacă-ţi fiinţa prin ceaţa albastră

Să naştem salvarea din dragostea noastră

Şi roagă-te fiului tău ce e-n tine, Să vină mai repede, să-ţi fie bine.

Să vină să urle că mama şi tatăl Îi sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l, Dă sângele tău, pur şi tânăr, să-l crească În ritm fără pauză neomenească, Dă pântecul tău, rodniciei, seminţei, Fii gazdă nu bolii, ci vieţii, fiinţei, Tu meriţi pământul să-ţi stea sub picioare, Regină prea blândă şi nemuritoare, Din mare să-ţi bată mătănii catargul, Cum buzele tale îşi tânguie arcul, Cum inima mea te-a găsit şi te ştie Şi eşti bucurie, şi eşti tragedie.

Hai, vino, în liniştea mea neguroasă, Dă zgomotul mării afară din casă Şi-n larmele lumii şi-n templele mării Să naşti Dumnezeul cinstit al salvării.

E prea putin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere, De-atâta umilinţă şi păcat, De-atâta moarte câtă ni s-a dat, E prea puţin o singură-Nviere.

Şi, totuşi, pe pământul îngheţat, Lumina lunii drepturile-şi cere Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere Şi vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere

Şi ca un întuneric luminat, E lupta-ntre femeie şi bărbat, Ca la un alt scandal pentru putere.

Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat, E prea puţin o singură-Nviere.

Fat Frumos castrat

Lucrând cu ardoare sa spargă un mit, să-i dea alte sensuri, forjând la balada, se strica zelos ce-am iubit şi-am păzit, sărac şi ghebos, Fat Frumos de parada.

Esteţii pe-artisti când ii cheama la ei le dau îndrumare, naturii-mpotriva, le dau despre Fătul Frumos noi idei, sa fie-o persoana deplin pozitiva.

Il iau din poveste, il smulg din folclor, de orice defect şi mister il castrează şi astăzi portretul Frumosului lor inspira manie şi sila şi groaza.

Ce chip remaiat şi ce mâini de nătâng, vorbeşte ce-i spun decisiv papagalii, nu inima are sub umărul stâng, ci nişte insigne şi-un pumn de medalii.

Atât de cumplit l-au stricat şi stâlcit, atât i-au luat dreptul sa lupte cu greul, ca, iată, la noi în legenda şi-n mit acum mai frumos decât el este zmeul.

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai păstrează De-aş vrea să-ţi cânt m-aş poticni afon Ai fost o nebunie şi o rază Rămâi un număr vechi de

telefon. Aş vrea să te mai văd, dar nu se poate Am auzit că te-am văzut cândva Dar ca prin geam cu marginile mate Priveam prin fosta dragă fiinţa ta. Mai vine cineva şi mai îmi spune Câte ceva de bine sau de rău, Dar noi n-avem nici amintiri comune Te-ai dus luând tot ce era al tău. Cândva te presimţeam pe-o fâlfâire Ştiam apropierea să ţi-o gust.

Acum chiar să mă tai tot nu am ştire

Că-mi e aproape pasul tău îngust.

A fost iubire? Sau minciună lungă?

Te rog dă voie gândului curat

Din depărtarea mea să te ajungă

La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat şi o adresă…

Aud că suferi şi trăieşti urât

Şi-ţi cureţi zilnic cuvenita lesă

Şi tu, cu mâna ta, ţi-o pui la gât.

E greu să-ţi spun, dar viaţa împreună

Oricât de scurtă, m-a trimis să-ţi spun

Un adevăr mai grav ca o minciună, Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai exişti, eşti trăsnetul de vară

Ce mi-a lăsat în creier cer topit

Dar când te-am aruncat pe uşă-afară.

Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Să-ţi spun să te întorci? Aştepţi zadarnic, Rămâi şi-mbracă-ţi viaţa în vopsea, Mărită-te mai bine c-un paharnic, Să aibă dromaderii ce să bea.

Haide, mama, haide, tata

Haide, mama, haide, mama, hai Nişte linişte să-mi dai, Haide, tata, haide, tata, hai Nişte linişte să-mi dai.

Haide, mama, haide, tata, Mai priviţi-vă o data Si, pe urma, daca-i bine, Sa ma faceţi tot pe mine.

Mi-aţi dat suflet, mi-aţi dat nume, De când sunt şi eu pe lume, Mi-aţi dat multe şi de toate, Dar şi zbucium peste poate.

Buna ziua, noapte buna, Separat şi împreună, Dar şi buna dimineaţa, Dragii mei, mai dragi ca viaţa.

Când mi-e jale, când mi-e teama, Ma gândesc la tine, mama, Când mi-e viaţa tulburata, Ma gândesc la tine, tata.

Haide, mama, haide, tata, Mai clădiţi-mă o data, Fara nume şi avere – Numai linişte v-aş cere.

Nu-mi ajunge tot ce este, Caut veşnic o poveste, Un ochi rade, altul plânge, Pe-amândoi va port pe sânge.

Ca niciunul n-avem parte, De la naştere la moarte De o viaţă liniştită – Frunză-n plop mereu seagita.

Înapoi la tine ia-mă, Sa ma ştergi de lacrimi, mama, Lasă-ţi mana sa ma bata, Sa ma – nveti cu viaţa, tata. Bune, rele-amestecate, V-aţi obişnuit cu toate. Creste noapte, creste iasca Pe iubirea pământească.

Bate vântul dinspre viaţa, şi eu lacrimi simt pe fata, Dinspre moarte bate vântul, Lăcrimează şi cuvântul.

Iertările

Tu să mă ierţi de tot ce mi se-ntâmplă, Că ochii mei sunt când senini, când verzi, Că port ninsori sau port noroi pe tâmplă, Ai să mă ierţi, altfel ai să mă pierzi.

Văd lumea prin lunete măritoare

Şi văd grădini cu arme mari de foc, Sub mâna mea deja planeta moare

Şi în urechi am continentul rock.

Ai să mă ierţi că sunt labilitate

Că trec peste extreme fulgerând, Ai să mă ierţi preablânda mea de toate, Eu sunt nemuritorul tău de rând.

Ai să mă ierţi că nu pot fără tine

Şi dacă n-ai să poţi şi n-ai să poţi

Mie pierzându-te-mi va fi mai bine

Eu tristul cel mai liber dintre toţi.

Şi cum se-ntâmpla moartea să le spele

Pe toate-nobilându-le fictiv, Ai să te-apleci deasupra morţii mele

Şi tot ai să mă ierţi definitiv. Ai să mă ierţi în fiecare noapte Şi-am să te mint în fiecare zi Şi cât putea-vă sufletul să rabde Cu cât îţi voi greşi te voi iubi.

Iluzia unei insule

Diseară-i plecarea în insula mea, trăsura de nuc te aşteaptă la scară, ia-ţi haine mai groase şi nu-ntârzia, căci câini-poliţişti s-ar putea să apară.

Nu-ţi face probleme, birjarul e mort şi caii sânt morţi şi trăsura e moartă, fugim fără martori în nu ştiu ce port, în insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom creşte copii monstruoşi, la chei de metal şi de mâzgă vor râde, cu veşti ne-o ticsi de la moşi şi strămoşi, tic-tac, telegraful cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi, şi le vom trimite în lume de-a rândul, ca-n sticle băgându-le în câte-un ochi, Al Patrulea Ochi pentru casă păstrându-l.

Şi ziua întreagă, noi goi, fără tiv, pe sănii de foc vom zbura într-o vale, iar eu, gospodarul voiesc să cultiv grâu dulce şi leneş, pe coapsele tale.

Te-aştept deocamdată. E mijlocul verii, e mijlocul iernii, ciudată poveste; iar când vei urca, e-n zadar să te sperii, trăsura ca moartea părându-ţi că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu, te-aştept cu făclii, patru mii şase sute, zadarnic te sperii că ninge mereu, că străjile drumului fumegă mute.

Hai vino şi urcă şi spune ceva, birjarul e mort, are sânge de cârje; te-aştept fără martori în insula mea, port haide de nuc, sunt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi faţa ce mi-am găsit-o, să ştii că, în insula mea, totuşi sânt, Eu, movila celui mai proaspăt mormânt, întinde piciorul şi calcă, iubito!

Şi asta e totul. Plecarea-i diseară. Fantoma trăsurii aşteaptă la scară.

Îmi eşti nevroză

Pedeapsa mea va fi uitarea, îngenuncheat ţi-o pregătesc, Va fi suprema mea jignire, fata de tine, adorato, Silit sa îmi retrag iubirea ce zi de zi ţi-am acordat-o, Îţi voi plati şi aroganta şi tot capriciul tau prostesc.

Ma pregătesc de lupta surda, ce eu cu mine o voi da, Nu pot sa ma comport cu tine, de parca nu ai nici o vina, Când tu te joci

de-a viaţa noastră şi-o calci în talpi ca o străină, Cel mai cumplit o sa te doară, când va veni uitarea mea.

Cu capu-n pumni, croiesc proiecte şi uit instantaneu proiecte, Ma otrăveşte amintirea şi mor cu fiecare doza, Acum, probabil, despărţirea îţi pare o paranteza roza şi toate-aceste insistente, tu le califici ca abjecte.

Eu dau porunca mintii mele, sa uite-aceste subiecte, Dar, vai, tu-mi eşti zidita-n creier, neiertător ca o nevroza.

Îmi pasă

Mi-e dor de tine

Şi nu-mi ajung celelalte

Uite că un surogat

Pentru puritate

Nu s-a găsit.

Mi-e dor de tine

Mi-e tine de tine

Mi-e înlăuntrul meu de tine

Mi-e nu ştiu cum, Mi-e nu ştiu ce, Mi-e dor de tine ca de acasă.

Îmi pasă!

În munte

Să stăm în munte şi să fie seară, să ne străbată aer ca de templu, pe-un peisaj de verde să contemplu întunecimea ta elementară, Să-mi fie foame şi să-mi fie sete, Să-ţi fie cald, să-ţi fie sănătate, Să stăm în munte, să vorbim de toate, Pe relieful tragicei planete

Şi să plecăm aproape-n somn din viaţă pe-un drum fără lumină, peste munte, să-mi coşi cu tine aripile frânte, sângele tău să-mi fie fir şi aţă.

Şi eu să cad când stelele-ncep să cânte urlând de dor în umbra ta măreaţă.

A iubi toamna

A iubi, toamna, e-un biet pleonasm, O poarta în cer se-nvârteşte, neunsa, Cad, iată, imperii de tulbure frunza şi totuşi se aude şi ultimul basm.

A iubi, toamna, e oglindă-n oglinzi, Halouri ciudate pe lucruri dansează, Insecte damnate fac cuiburi în raza, Speranţa renaşte în cei suferinzi.

A iubi, toamna, neant şi refren, Vin pluguri pământul spre cer să-l răstoarne

Si ultimul fulger, semnat ambigen, E parc` – un altoi pentru sânge şi carne.

Si tipa a pierdere tren după tren

Si mieii duc iarba uscata pe coarne.

Iubire silnica pe viaţă

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic. Pe viaţă şi pe moarte. Fara frica, Compătimesc pe cei care abdica, Dar eu raman cu mine însumi, schivnic.

Si de s-ar da şi lumea pe din doua, Cum harţi politice-o mai arata, Eu tot voi adora aceasta fata, Căzuta sub cătuşele de roua.

Eu o iubesc. Vitralii de cenuşa, Spre a ne despărţi, se-ntemeiaza, şi cheia singura se-nvârte-n usa Singurătate spre a-i da şi groaza.

M-au condamnat juraţii mei de gheata La o iubire silnica, pe viaţă.

Lacrimi pentru tatăl învins

Unde va duceţi, puteri părinteşti şi va tot stingeţi mereu, Tata, ce faci şi de ce-mbatranesti, Frate mai mare al meu?

Când eu eram mai tânăr şi tata era tânăr Jucându-se cu mine, ca-n basme şi minuni El ma purta pe braţe şi m-arunca pe umăr Sau ne trânteam prin iarba ca doi prieteni buni.

Era bărbat puternic, intra cu sacu-n moara, Nu-l speria nimica, avea puterea sa şi ma-nvingea la lupta în fiecare vara şi protector şi tandru spre mine surâdea.

Dar a venit o toamna cu mult porumb de lapte, Dar a venit o toamna cum n-aş mai vrea sa vad, In mine era ziua, în tata era noapte Şi-a început al vârstei neînfrânat prăpăd.

Noi ne jucam de-a trânta stand umăr lângă umăr şi l-am simţit ca pica sub umărul meu stâng Şi-am înţeles ca tata, de-atunci nu mai e tânăr Şi-nvingator în lupta, am început sa plâng.

Ca un copil sub mine voia sa se agate De-un umăr mai puternic ca sa nu-i fie greu şi îmi venea sa urlu şi-apoi să-l port pe braţe, Tu, iartă-mă de toate, părinte bun al meu.

A fost cea mai cumplita şi cea din urma trânta, Lătrau în depărtare şi-n sângele meu câini, Am ajutat făptura părintelui meu sfânta şi lacrimi de iertare îmi şiroiau pe mâini.

As vrea sa se întoarcă iar vremea minunata Când tu în bătălie ma învingeai uşor, Mai bate-mă o data şi fii puternic, tata, Ca tu crescând în vârstă şi eu încep sa mor.

Îndreaptă către ceruri puternicul tau umăr, Tu, care-n biruinţa mai cald ma ocroteşti, Învinge-mă în lupta, sa cred ca mai eşti tânăr, Aşază-mă sub braţul tutelei părinteşti.

Lied vechi de dragoste

Un stingher, Alt stingher Nu pot face doi. Geru-i ger, Leru-i ler, Fără noi.

Ninge să despartă cifrele şi mirii, unu şi cu unu nu se mai fac doi, tabla adunării, tabla înmulţirii ne trimit acasă, singuri amândoi.

Şi vor fi consilii de juris-prudenţă şi vom duce-n braţe cositor topit. Şi voi scrie-o carte numai decadenţă ale cărei titluri au şi-ncărunţit.

Trec pe lângă tine ţipătoare trenuri botezate-n templul prăfuitei gări şi de fiecare te-ndoieşti şi tremuri şi la geamul negru speriată sări.

Câte brazde tulburi pasul meu răstoarnă în împotrivire veşnic să mă scald dar acum, că totul a intrat în iarnă, vreau să-ţi fie bine, vreau să-ţi fie cald.

M-ai uitat cu totul, nu te mai ţin minte, n-am avut răbdare, n-ai avut noroc, între noi, femeie, nu au loc cuvinte, felinarul nostru a fost pus pe foc.

Tu, îmblânzitoarea stărilor de lună, tu, zămislitoarea stărilor de gri, cum suporţi întreaga linişte comună, când erai născută spre a mă iubi.

Unul şi cu unu nu mai vor să facă, nu mai vor să facă niciodată doi, tabla adunării tremură săracă, s-a mutat întreaga lume între noi…

Umbre fără forme s-au urcat pe ringuri, vânturile iernii caută răspuns, unu minus unu fac doi oameni singuri, unu minus unu, asta am ajuns.

Lume, lume

De la mine pân' la tine Numai fluturi şi albine, De la tine pân' la mine, Numai rău şi nici un bine.

De la mine pân' la ea, Numai lanţ şi numai za, Unde-i ea şi unde-s eu, Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume, Numai fiare fără nume, De la lume pân' acasă, Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei, Numai lupte şi scântei, Ei acolo, eu aici, Şi-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine, Numai guşteri şi ruine, Din neanţ la dumneavoastră, Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi, Numai ei, din doi în doi, Invers, de la noi la noi, Numai stare de război.

De la toate pân' la toate, Numai tu, singurătate, Numai tu şi eu şi plânsu-mi, De la eu până la însumi.

Mâini pedepsitoare

De câte ori îmi amintesc, rebelo, Că îmi provoci de bună voie rău, Mă înnegresc la faţă ca Othello Şi mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă, De orice gând răzbunător mă usc

Şi, cum te ştiu curată şi umilă, Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează, Un simplu zvon mă poate-asasina, C-am auzit cu jenă şi cu groază Că-ţi faci un fel de mică lumea-a ta.

Au fost destule între moft şi ţâfnă, Cu scene de amor şi de război, Dar mă stupefiază această râvnă De a distruge totul între noi.

Alerg, în faţa lumii, ca o torţă, De dinainte de-a te naşte tu, Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forţă, Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără probă, Acum, de dorul tău nu pot să dorm, Va trebui să-mi las la garderobă Aceste mâini care-au crescut enorm.

Maşina de tuns

Cine-ar fi putut sa ştie Nimeni nu mi-a dat răspuns, Despre marea energie A msinilor de tuns.

Prea mi se părea urata Şi-aş fi vrut de ea sa scap Când scotea un fel de bata Din frumos, pletosul cap.

Nu ma mai tundeau părinţii Ci frizerul pomădat Care mai scotea şi dinţii Suferinzilor din sat.

Iarba mea cu zbenghi în creştet Ce cu truda a crescut Va mai da un sclipet veşted, Va cădea într-un minut.

Nu am sa mai dau din plete, Voi fi trist şi mic şi chel şi dispreţuit de fete: „Lasă-l, lasă-l, vai de el”.

Noaptea stam cu capu-n perna şi plângeam şi eu în gând şi problema mea eterna Ar fi fost sa il vad crescând.

Doamne, unde-i adevărul Într-o lume cu frizeri, Daca mie-mi creste parul şi se duce nicăieri?

Si uitam încet de dansul, Aveam treburi fel de fel, Pana când plăteam cu plânsul Faptul ca eram iar chel.

Simt şi-acum ca ma mai doare Orice punct unde-au ajuns Foarfecele muşcătoare şi maşinile de tuns.

O maşină infernala Ca un şoarece subtil In toţi anii mei de şcoala Mi-a ras parul de copil.

Tunde-l zero, tunde-l bine! Cei de-acasă iarăşi spun, şi porunca lor revine şi frizerul e nebun.

Ma aşează la oglinda Tânăr, liber şi frumos Şi-mi vad fata suferinda Când mi-arunca parul jos.

Stiu ca totul chiar aşa e, Cum a fost sa simt atunci, Când se hotărau sa îmi taie Darul pletelor prea lungi.

Totul e normal pe lume, In convenţii merg şi eu, Un frizer va şti să-ndrume Forma capului, mereu.

Dar din vremuri, de departe, Dintr-un sat tăcut din sud, Un frizer îmi scrie carte, Foarfecele i le-aud.

Si închid cu forţa ochii

Şi-aş voi sa uit acum

Pe frizerii mediocri

Care mi-au scurtat din drum.

Iar m-aşează la oglinda, Iar ma vad precum am fost, Iar, cu fata suferinda Caut faptei lor un rost.

Dar o mana tremurândă Îmi mai da şi azi răspuns Prin tic-tacul de osânda Al maşinilor de tuns.

Afla totuşi adevărul Căutat de-atâtea ori, O să-ţi crească liber parul Numai după ce-ai sa mori.

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine, şi-ţi este bine şi îmi este bine, aş vrea să-ţi spun, iubito, că în tine e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare cu întrebare şi cu disperare, cu gelozie şi cu larmă mare, c-un fel de fărdelege care doare.

Şi jur pe tine şi pe apa toată

Care ne ţine barca înclinată

Că vei ramane – dincolo de număr

Şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -

A mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

Moartea bătrânilor

Mai muncim o vreme, tată-mare, Ca să strângem bani de-nmormântare, Mai muncim o vreme, mamă bună, Şi-or să ne îngroape împreună.

Leu cu leu aţi adunat o viaţă, Aţi făcut economii de piaţă Şi acum aşa a fost să fie, Să n-aveţi bani pentru sicrie.

Vremuri mari, puternice reforme, Toate cheltuielile-s enorme, Pune, tată, capul pe o pernă, Viaţa ta a devenit eternă.

Nu mai ai nici dreptul la o moarte, Trage-te, bătrâne, într-o parte Şi rămâi, pân-la sfârşit, de pază, Că altfel te devalorizează.

Mai muncim un an, în sărăcie, Poate, pân-la urmă, cine ştie, N-avem dreptul de a fi statuie, Dar măcar un lemn şi nişte cuie.

Pune, mamă, masă mai săracă, Să le dăm şi ălor care pleacă, Să la stăm cu milă împotrivă, Printr-un biet colac şi o colivă.

Lasă-ţi, mamă, ochii peste ţară, Să o faci din moarte să tresară, Ca pe noi din nou să nu ne nască, Fără-o-nmormântare creştinească.

Groapa ne-a urcat pân-la călcâie, Dar n-avem nici bani pentru tămâie, Şi lumânărarii ne despoaie, Şi ce scump şi drumul pân-la rai e!

Ţine, mamă, ţine, tată, uşa, Să nu intre peste noi cenuşa, Hornurile gri să nu-şi reverse, Peste noi cenuşile perverse.

Ce impozit fiecare boală, Ce exploatare ireală!

Scândura sicriului ne costă

Mult mai mult ca viaţa noastră, fostă.

Pune, tată, mâna pe-o secure, Să luăm sicrie din pădure, Pune, mamă, mâna pe o pâine

Şi împarte-o, că murim chiar mâine.

Vremuri de inflaţie şi silă, Moartea însăşi a ajuns umilă Şi, în fond, pe noi ce ne aşteaptă? Doar o sinucidere-nţeleaptă.

Noi, bătrânii, am rămas pe drumuri, Într-un crematoriu numai fumuri, Şi murim, ajunşi pe înnoptate, Marfa cea mai ieftină din toate.

Modificări în ploaie

Si ploua ca o mie de lentile pe toate-aceste aşezări umile ce strălucesc, de ploaie încărcate, cu totul altfel ca-n realitate.

Ce fel de carnaval oferă plânsul, ce bal mascat cu dioptrii într-însul, şi nici un fel de amănunt nu scapă de arta picăturilor de apa.

O cruce-n pirostrie se îndoaie de-atât răsfăţ al spicelor de ploaie, garoafa pare-un mic proiect de bata, iar tu, frumoasa mea, devii urata.

Prin ploaia ca o mie de lentile cresc toare -aceste aşezări umile, biserica în ceruri parca scăpa pe un tălpici de raza şi de apa.

Monolog la balul conservatorilor

Monolog la balul conservatorilor, Vom face deci ce nu s-a putut face, Vom pune cu putere pe tapet, Un nou concurs, un nou război de pace Concurcul „cine merge mai încet”.

Se vor alinea toţi concurenţii Şi vor pleca la pocnet de pistol, Un fel de contrafugă a absenţii Un plin care va mirosi a gol.

Cine aleargă cel mai iute, pierde, Cine câştigă cursa, nu-i bărbat Încet se fuge, moi mişcări încete, Dar, trebuieşte totuşi, alergat.

Porniţi!

Daţi rar şi silnic cu-n nepermis avânt

Fiecare stimaţi pe cei ce parcă nu-s, când sunt, Modeştii, nedotaţii şi tembelii, Infirmii sumbri intră în concurs

Cu şanse mari, căci ei au şi parcurs

Toate traseele încetineli.

Campionatul mondial de haos

A şi-nceput cu-acest concurs de raci Vom trece din repaos în repaos Din ce în ce mai trişti şi mai săraci.

Dilemă amuzantă, nerozie, De râs este problema cea mai grea, Acest concurs aşa a fost să fie, Nici să se meargă, nici să nu se stea.

Fii păzitoarea luptei noastre-n noapte, Tu care încă somnul ne înveţi, Ce om normal ar mai putea să rabde, Să fie primul dintre cei înceţi.

S-alergi tu cel mai lent dintre toţi lenţii, Să nu fi zero, dar să mergi spere el. Să se alinieze concurenţii competitiv, Cu spatele la ţel.

Deşertăciune a deşertăciunii, Noi punem cu plăcere pe tapet, Acest coşmar al ritmurilor lumii, Concurcul „cine merge mai încet”.

Morminte la gard

Imperceptibil, tragic, revanşard, prin cimitir mormintele pustii, vâslind din cruci, se-apropie de gard, să-ntrebe de ai lor daca sunt vii.

Si ere geologice străbat pentru-a-şi găsi, în cimitirul strâmt, o cale către gardul ruinat, ca este grea mişcarea prin pământ.

Si ele-ajung atâta de târziu acolo unde viii pot vedea, încât nici vorba de-a găsi un fiu şi de-a-şi aduce-aminte cineva.

Si, ca sa fie un coşmar întreg, mormintele ajunse lângă drum, printr-un efort de iarba înţeleg ca-n cimitir sunt şi ceilalţi acum.

Se mişca greu mormintele pe-alei şi crucile dau sunet şi ecou, când morţii se mai cauta-ntre ei, atât de singuri, c-ar muri din nou.

Ca şi atunci când inca erau vii şi când la drum iubirea ii scotea, ei intre ei încet ar tăinui, pe-o laviţă întinsă la sosea.

Dar nu mai au cu cine sta la porţi, nici focurile-n uliţă nu ard de mii şi mii de ani, şi toţi sunt morţi, degeaba vin mormintele la gard.

Mugur de Nichel

Primăvara în ţări dezvoltate Un mugur de nichel străbate şi-un verde ciudat, monoton, Livezi de săpun şi şampon, Primăvara în ţări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere? La vamă nici acte nu-ţi cere, Duminica totu-i deschis, Ai lua-o încet spre Paris, Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză, Răspunde cu-o frunză şi-o fisă Şi oamenii-i sunt bieţii servi, Primăvara-i o criză de nervi, E o criză ea însăşi în criză.

Murim de neciteaţa noastră viaţă

Murim de-atâţia ani şi-atâtea veacuri, Murim degeaba, noapte ca şi zi, Murim invidiindu-i pe cei vii, Murim de răzbunarea unor fleacuri.

Murim de ştreanguri şi murim de tunuri, Murim absurd de miere şi venin, Murim de cei ce-au fost, de cei ce vin, Murim de lipsuri şi murim de bunuri.

Nu ne putem ascunde nicăierea, În gaură de şarpe sau în cer, În faţa morţii, picotind stingher, Cădem şi ne acoperă tăcerea.

Murim de moartea noastră neciteaţă, Murim de neciteaţa noastră viaţă.

Naşterea lui Eminescu

Ciudată noapte simt că o să fie şi-o să trăsnească în dicţionar, la noapte, în Moldova mijlocie, se naşte Eminescul nostru iar.

A fost sortit să vână-n cea mai dulce şi-n cea mai sfâşiată dintre ţări, pleca-vor toţi ai zilei să se culce şi-l vor primi strămoşii lui călări.

Aşa firesc se-ntâmplă nefirescul, pământul nostru suferă adânc, la Ipoteşti se naşte Eminescu şi-n toată România mame plâng.

La noapte, dintr-un pântec şi o slovă, se naşte steaua celor ce-au tăcut, îngenunchez, în faţa ta, Moldovă, şi mâna mult lovită ţi-o sărut.

De-atâtea ori, în vremuri, sfâşiată ai fost, Moldovă, cum să spun nu pot, dar Eminescu ce se naşte, iată, în Doina lui, o să cuprindă tot.

Ciudată noapte, noaptea noastră mare, o noapte cum a fost la început, şi, de la Cernăuţi şi pân” la Mare, pâraiele se-aud plângând în Prut.

În el tresare trist Moldova toată, toţi fraţii-nstrăinaţi se regăsesc, în el o inimă va şti să bată acum şi veşnic, dorul românesc.

În Voroneţ s-a răsculat albastrul, ca dintr-un cer fremătător de fraţi, la noapte-n ţară va urca un astru, se naşte El, Români, vă închinaţi!

Ne mor prietenii

Ne mor prietenii, ne mor, Murim şi noi în moartea lor, Că-ntârzie îngrozitor, Într-una, primul ajutor, Chemat la patul tuturor, Mereu, e de ales: or-or! Se rupe aţa pe mosor, Tuşesc segmentele-n motor, Ne mor prietenii, ne mor Murim şi noi în moartea lor, Şi amintirile ne dor, Ne mor prietenii, ne mor.

Nici o carte

De când ai plecat departe, Ma gândesc sa scriu o carte, Dar de-aici şi pân` la tine Nu se merge, nu se vine.

Pot sa îţi fiu supus paharnic, Tot ce-ţi scriu, îţi scriu zadarnic, şi de-ar fi să-ţi mai ajungă Cartea mea de cale lunga.

Mila ta eventuala M-ar atinge ca o boala, Nişte lacrimi de la tine Nu mi-ar face nici un bine.

Poate-ar fi o terapie, Daca te-aş putea descrie, Dar ma tine, ma retine Dorul propriu-zis de tine.

Orice litera-i o rana

Şi-o-ncercare inumana

Si nu poate nici o carte

Sa te-ajungă pana la moarte.

Niciodată

Un cântec nu-i nimic în lumea asta Mai bine să-l zdrobeşti şi apoi să taci Când el cu o iluzie nu umple Ghiozdanele copiilor săraci. Destul cu-atâtea găşti aristocrate Ce caută şi-n cântece câştig Un cântec nu-i nimic dacă nu face Mai cald în casele în care-i frig.

Niciodată, niciodată

Să nu uităm de cei mai trişti ca noi.

Dezmoşteniţii-şi caută o cale Nenorociţii trec cu paşii grei Nu ne putem închide-n cabinete

Făcând uşor abstracţie de ei. Mizeria există până-n oase Popoare mor şi indivizi decad Nu-i cântec pe pământ să nu miroasă A foc, a năduşeală şi a iad.

Şi dacă toate cântecele noastre Nimic nu sunt şi chiar nimic nu pot Noi pentru cei săraci şi fără şanse Suntem mereu datori să facem tot. Măcar atât din toate să rămână Din tot ce-am pătimit la focul mic Un vers, o spovedanie, un cântec De partea celor care n-au nimďc.

Nimeni nu e singur pe pământ

Nimeni nu e singur pe pământ, Cineva în grija lui îl are, Nici cei singuri – singuri nu mai sunt

Dacă are umbră fiecare.

Singur stai în casă şi gândeşti

Că eşti singur fără mântuire, Dar în pragul casei părinteşti

Se aude-un greierat subţire.

O scrisoare-ţi foşneşte-n mâini, Un poştaş la uşa ta mai bate, Latră-n depărtare nişte câini, N-ai să mai cunoşti singurătate.

Asta este boala cea mai grea, Dar de ea instantaneu se scapă, Când în plânsa sete, cineva

Îţi aduce un pahar cu apă.

Umbre jos şi norii sus pe cer, Cai păscând şi soarele în scapăt, Om stingher în drum spre om stingher

Nimeni nu e singur pân' la capăt.

Noapte bună, Moţu, şi adio

Buletin de ştiri sub semn de doliu, Umbrele pe scenă se adună, Ai plecat din rolurile vieţii, Pentru rolul morţii. Noapte bună!

Într-o viaţă excepţională, Le făceai în felul tău pe toate Şi-a venit târâş la tine moartea, Contrapunctul de banalitate.

Înaintemergător în viaţă, Înaintemergător în arte, Pentru ce motiv să fii, de astăzi, Înaintemergător în moarte?

De la care band de îngeri tragici Ar putea un plânset să pornească, Dacă înşişi Beatleşii şi Stoneşii Gustă încă pâinea pământească?

Fără zgomot ţi-ai trăit sfârşitul, Fără speculaţii, fără jale, Ai plecat din rolurile vieţii, Ca să intri-n rolul morţii tale.

Ultimul popas, la tine-n teatru, Unde ai venit la tinereţe, Doliul tău ni s-a urcat pe tâmple, De lumina ta să ne dezveţe.

O furtună s-a stârnit în scenă, Straniu turbion al veştii rele, Cineva, care produce noapte, Suflă-n reflectoare şi în stele.

Clipa despărţirii e aproape, Pleci, într-o tăcere suferindă, Parcă mor, şi eu, puţin, cu tine Şi îmi pierd imaginea-n oglindă.

Freamătă prin ţară veşti cumplite

Şi noroiul ne-a cuprins cu brio, Să nu uiţi să-l vizitezi pe Shakespeare, „Piesa-i gata şi ai tras oblonul”, Noapte bună, Moţu, şi adio.

Noaptea de adio

M-ai condamnat sa nu mai stiu de tine şi am primit umil sentinţa ta Şi-acum, când nici o veste nu mai vine, Ma tem de totce s-ar putea întâmpla.

Ma tem de ape care iau cabane şi de pierduţii călători prin munţi, Ma tem de lăcrimarea din icoane şi de secrete pregătiri de nunti.

Eu care ţi-am vegheat, şi zi, şi noapte, Itregul mers discret prin Univers, Cum i-aş putea permite inimii sa rabde Acest umil accident pervers?

E inutil să-ţi mai aduc elogii, Când tu ai hotărât ca nu mai eşti, Dar eu conspir cu meteorologii şi cu desenul zaţului din cesti.

Aştept sa treacă tragica beţie, şi tu sa te întorci dintre străini, Îngenunchiaţi, eu ţie şi tu mie, Sa pot sa ma închin şi sa te închini.

Sa ne iubim în noaptea de pe urma, Ca punct final întregii nebunii Apoi ai dreptul, sa te-ntorci în turma, Ca liniştit sa pot şi eu muri.

Noaptea dinaintea primăverii

Cu floarea ploii intre dinţi şi cu-un cuţit de apa-n mâini, Voi spinteca tăceri fierbinţi Sub tainicul lătrat de câini.

E noaptea fara de hotar

Si ploua fara de cuvânt

Si lacrimi vechi în ochi tresar

Şi-un foişor în cer s-a rupt.

Las floarea ploii pe-un făgaş, Cuţit de apa nu mai am, In întunericul de pasi Sar caii speriaţi în ham.

Sclipesc noroaiele-mprejur La fulgerul intermitent, Stau norii ca-ntr-un abajur Înşurubaţi în continent.

Şi-mi creste floarea ploii iar, Şi-mi cade către dinţi pe chip Cuţit de apa jugular şi mi se face dor sa tip.

Daţi ploaia lumii mai încet

Ca sa se poată auzi

Cum inima unui poet

Mai face – n miezul nopţii zi.

Cuţit de apa-n dreapta mea şi floarea ploii intre dinţi

Ce neguri voi mai spinteca De dorul zorilor fierbinţi?

Si iarăşi toate câte-au fost Devin ce-au fost în mod firesc şi nu mai are nici un rost Ca lacrima sa mi-o păzesc.

Şi-adorm ca un ieşit din minţi La umbra unei negre pâini, Cu floarea ploii intre dinţi, Cu un cuţit de apa-n mâini.

Nobilul Viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă, În carnea mea îi simt într-una biciul, De este vară sau de este iarnă, Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă, Orgolioasă, dreaptă sau umilă Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră, Dar cel mai drag îmi e acest exemplu, Iubirea pentru-o tristă capră neagră Din care am făcut răsfăţ şi templu.

Ştiu că mi-e viaţa scurtă, ştiu că moartea În fiece femeie stă la pândă, Dar fie de femei umplută cartea De care viaţa lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune Şi n-am avut în rest nici un capriciu Deşertăciune din deşertăciune Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie, N-am vrut să fiu împerator sub stele, Femeia care nu se încovoaie, Am înjugat-o nebuniei mele.

Şi am arat cu ea mereu pământul, Şi-am semănat ogoare numeroase, Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul

Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una, E-adevărat tot ceea ce se zice, Am căutat-o prin neant cu luna E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caişii N-aveau puterea nici un an să steie Ca într-un joc de-absurde artificii Şi creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu şi-al lumii de aceea, Motorul meu cuminecat cu biciul, A fost femeia şi-a rămas femeia, Puterea mea şi singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume, Am fost mereu un cuplu în derivă, Şi chiar de nu i-am dat nimic din nume Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mişcat nici aştri Şi nici pământul sub o-mbrăţişare, Dar lance când a fost, cu ochi albaştri, Simţeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană, Să-i pot iubi supremul sacrificiu, În faţa ta, condiţie umană, Femeia este singurul meu viciu.

O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Mi se-nlăcrimează rece spada Când ajung în faţa ei şi-o vad, O iubesc pe Albă-ca-Zăpada Şi albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune şi cuvinte Cum ar fi ca frigul e frumos, Dar îmbrăţişarea mea fierbinte Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră, Ca să fie, nu o vom avea. Fulgera o lacrimă albastră Şi mă tem că se topeşte ea.

Îmi păstrez în drob de gheaţă spadă

Nici n-aştept să se mai facă zi, Şi pornesc spre Albă-ca-Zăpada S-o ating, dar fără-a o topi.

Şi mi-e frig, dar mult mai drag îmi este

Şi îngheţ păzind-o vinovat, Şi mă tem că va fugi-n poveste

Şi-o să moară la vreun dezgheţat.

Turture înmiresmat mi-e spada, Să despice-n jurul ei femei, O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Şi-am să mor în basm de dragul ei.

O veste

Telefonul plânge, parc-ar vrea să-mi spună Ca sărmana Tanti a păţit ceva, C-a venit pe lume ca o veste buna Şi-a plecat din lume ca o veste rea.

Din aceasta clipa, ea nu mai exista, De pământ e floarea trupului plăpând, A murit femeia singura şi trista Ce ne învăţase a trai tăcând.

Se apleaca-n berna la fereşti lumina, Toată vestea buna e o veste rea, A murit sărmana, blândă Tanti Tina, Noapte buna, Tanti, obosita mea.

Telefonul cade singur de pe masa De atâta sunet fara nici un rost, Vestea rea sa vina, şi din el sa iasă Depre sora tatii care doar a fost.

Neamul meu începe, tragic, să-şi plătească Fara opoziţii, fara de cuvânt, Marea datorie, vama pământească, Prin bătrânii noştri ce devin pământ.

Oameni de zăpadă

Ninge sfânt şi păgân Numai ochii ne rămân Despărţirea s-o mai vadă Că, în rest, noi ne-am stins Şi-am ajuns de-atâta nins Nişte oameni de zăpadă.

Ninge fără milă, ninge şi ne doare, ninge cu fărâme albe de pian, ninge cu tristeţe şi cu felinare ninge ca la moartea încă unui an.

Câţi au fost de gardă -voie cer să doarmă câţi au fost cu somnul rătăcesc pe străzi, ne aflăm în lume ca în ţevi de armă când sugrumă lupii fragedele prăzi.

Ninge fără milă, cu vinovăţie, ca o inculpare, ca un martor mut, ninge cu o nuntă, ninge şi sfâşie, se fărâmiţează ultimul salut vai de noi, femeie, ninge-a despărţire, vom pleca departe, unde-avem de mers, ninge să despartă gheaţă şi iubire, oarbe felinare cad din univers.

Ninge ca pe piatră peste carnea noastră, ninge ca pe munte, ninge ca pe mort, ninge incurabil, molimă albastră, ninge pe vaporul scufundat în port.

Ninge peste buze, ninge peste pleoape, ninge peste îngeri, ninge peste văi, ninge peste clopot, ninge peste ape, ninge incredibil peste ochii tăi.

Ninge în neştire, otova, aiurea, ninge ca-n porecle, ninge ca-n blestem ninge ca un trăsnet, ninge ca pădurea, ninge să se stingă vocea când te chem.

Ninge ca-n Esenin şi-n poema rusă, ninge fantomatic şi bacovian, ninge că sunt rece, ninge că eşti dusă, ninge ca la moartea ultimului an.

Pacient

Eu nu am sa ma fac bine niciodată, Mereu voi suferi de-o boala grea, Simţindu-mi conştiinţa vinovata, Ca nu e totul gata-n tara mea.

Puteţi sa mă-ntrebaţi:

— Ce vrei, băiete?

În treburile mari de ce te bagi?

Am sa răspund milos şi pe-ndelete:

— Eu stiu ca îmi sunt dragi cei ce-mi sunt dragi.

Mi-am investit şi nervi şi timp şi viaţa, In drumul car m-a ademenit

Şi-am acceptat sa dorm pe copci de gheata şi sa trăiesc pe muchie de cuţit.

Puteam să-mi fac în alte parti avere, Puteam sa fiu un bun european, Puteam sa ma înscriu la mamifere, Ins metabolic de la an la an.

Puteam sa am un os cum au toţi servii, Să-l rod meschin şi fara de idei, Dar epocii eu i-am cedat toţi nervii şi ea nu-mi da nici drogurile ei.

Eu sunt bolnav de Dumneavoastră, Tara, Eu sunt bolnav de Dumneavoastră, Neam, Nu e-năuntru hiba, ci afara, Trăiam un veac labil daca eram.

N-am dreptul la o mare suferinţă? Nu-mi daţi cartela nici pentru prăpăd? Ei bine-atunci în mine ia fiinţă Un neam pe care voie am sa -l vad.

Si n-am sa pot să-ngadui niciodată, Acestui trup, nelegiuit al meu, Să-nveţe nebunia blestemata De a-i fi uşor când tarii ii e greu.

Ca fluturele părăsind omida, Când vine peste toţi o clipa grea, Sunt un atlant murind cu Atlantida Desi putea zbura, daca voia.

N-aveţi la dumnevoastra-n farmacie, Medicamente, boala să-mi luaţi, Un singur leac îmi trebuieşte mie: Să-i pot vedea pe ceilalţi vindecaţi.

Aceasta boala e o boala rara, Aceasta boala e o boala grea, Aceasta boala se numeşte Tara, şi leacul este ea şi numai ea.

Paradox şi Greşeala

Mai înţelept ca totdeauna şi tot atât de idiot, Acum pricep ca e totuna, Sa n-ai nimic sau sa ai tot.

Si paradoxul ma omoară şi sunt nebun sa mi-l explic, Ca totu-a fost pana aseară şi astăzi nu mai e nimic.

Sunt sclavul presimţirii sumbre, Pe care mi-o-nsusesc intim, Ca vieţuim ca nişte umbre şi ca şi umbrele murim.

Si, cum nu-i nimeni sa te-acuze, De stratageme şi de măşti, Cum au putut aceste buze, S-ascundă faptul ca urăşti?

Un clopot bate într-un munte, Cu neînţelesul lui bing-bang, Minunea dragostei înfrânte Şi-a suferinţei după rang.

Parastas pentru iubirea care a murit

Să-i facem parastas cum se cuvine

Iubirii noastre care a murit, In apogeul ei nelămurit, Mai lăcrimând, de tine şi de mine.

S-o aşezăm la locul de verdeaţă, In care se ducea, pe când trăia, Din când în când, sa trecem pe la ea, Considerând ca inca e în viaţă.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastră, şi moarta va ramane-n veci de veci, Te vad şi-acum, parca ştiind ca pleci, Cu mana fluturând la o fereastra.

Dar hai sa dam groparilor oferte şi să-l rugam pe D-zeu s-o ierte.

Parastas pentru iubirea care a murit

Să-i facem parastas cum se cuvine

Iubirii noastre care a murit, In apogeul ei nelămurit, Mai lăcrimând, de tine şi de mine.

S-o aşezăm la locul de verdeaţă, In care se ducea, pe când trăia, Din când în când, sa trecem pe la ea, Considerând ca inca e în viaţă.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastră, şi moarta va ramane-n veci de veci, Te vad şi-acum, parca ştiind ca pleci, Cu mana fluturând la o fereastra.

Dar hai sa dam groparilor oferte şi să-l rugam pe D-zeu s-o ierte.

Pe cont propriu

Într-o lume aflată permanent

Sub stare de risc, Uităm adesea că există, totuşi există, Şi riscul pe cont propriu.

Poezia este

Un risc pe cont propriu.

E noapte. Luna se află, Cum se spune, În mijlocul nostru.

Îmi iau capul în pumni

Ca pe-o cloşcă cu puii de aur

Recuperată, Încep să mă învârt în mijlocul pieţii

Şi vă întreb, doamnelor, Domnişoarelor şi domnilor, „cine riscă în seara asta cu mine?”

Aşa cum v-aş întreba: „cine dansează cu mine?”

Pe steaua cu numele Paler.

Prietene, dormi, că e noapte Şi ai de bătut drumuri lungi. Spre steaua cu numele Paler, Pe care voiai să ajungi.

Ştiam că le meriţi pe toate, Şi dreptul la da, şi la nu, Şi parcă uitasem că totuşi Ai dreptul la moarte şi tu.

Ai stat viaţă-ntreagă de veghe, Pe muchia acestui cuţit, Cu grija dreptăţii şi-a ţării, Precum îţi fusese sortit.

Ce singur ai fost toată noaptea, Ce singur în ultim popas, Ce singur în cer te întuneci, Ce singuri pe-aici am rămas.

Drum bun către dincolo, frate, Şi-n viaţă, şi-n moarte stingher, Drum bun către propria pace, Drum bun către Lisa din cer.

Armurile pentru plecare Le-nchidem la ultima za, Sub steaua cu numele Paler, Că ştim c-o vei umaniza.

Şi poate cândva, într-o noapte, Zdrobiţi de părerea de rău, Noi, toţi, vom afla că e viaţă, Pe steaua cu numele tău.

Pictura de iarna

Sunt pictori, în cer, care lasă Culorile lor să mai cadă Pe-aci, pe pământ, pe acasă, Şi asta se cheamă zăpadă.

Sub bârne albastre-celeste Lumina privirii tresare, Când strigătul nostru mai este Zidit într-o sfântă ninsoare.

Mai vindem din fumul năpraznic Al zilnicei noastre redute Un bon de intrare la praznic Când ninge din stelele mute.

Ninsoarea e-aproape abstractă, Atâta-i de sfântă şi mare, Că tronuri sub regi se cotractă În sinucigaşa ninsoare.

Dar, domnule pictor al iernii, Ce rar te arăţi de o vreme Şi noi te rugăm cu vecernii Şi noi îţi trimitem poeme.

Pe fiece fulg se citeşte

Un chip de bărbat sau femeie

Şi unele cad îngereşte

Şi loc îşi găsesc în muzee.

Plopii fara el

Pe lângă plopii fără soţ

Trec anii cu încetul

Şi ei ar fi aproape toţi

De n-ar lipsi poetul.

El nu a fost nici când era

Doar trecătoare copii

Împrejmuiau absenţa sa

Şi fără soţ toţi plopii.

La locul lor toţi plopii sunt

Foşnind cu tot firescul

Dar n-au nici sens şi nici cuvânt

Lipseşte Eminescu.

Aşa suntem toţi Destinul ne-arată Doar plopi fără soţ Cu soţ niciodată.

Şi primăria-i are-n stoc Şi-i numără într-una Dar nu-i mai bate nenoroc Şi nu-i foşneşte luna. Nici primăvara nu dă sens N-au vară, iarnă, toamnă În jurul lor e-un gol imens Ce Eminescu-nseamnă. Iubita e acum pământ Pe care-aleargă mânjii Sau a ajuns o frunză-n vânt Într-unul dintre dânşii.

Mai bine nici să nu-i vedeţi

Sunt nişte plute oarbe

Numai poetul din poeţi

În cer îi reabsoarbe.

Bat cât mai trist un gând din toţi

Frunzişul veştejescu-l

Pe lângă plopii fără soţ

Şi fără Emďnescu.

Poet Retoric

Si pentru ce te bati mereu, şi te acoperi de ruşine, când totul e predestinat

Sa se rezolve de la sine?

De n-ar fi noaptea pana în rame şi ziua pana în ochii tai, ar fi sa cazi ca o epava peste cositorite vai.

Dar marginile ni sunt clare şi miezul ne e strâmt de tot, şi lumea da stufoase aripi sa te lovească peste bot.

Si pentru ce sa mai arăţi ca-n univers domneşte setea, şi pentru ce sa mai tot strigi când nu şti unde ţi-e urechea.

Poetul

Aş sta, aşa cu faţa-n sus, Lovit pieziş de vreme Şi-ncet ca un izvor supus Ţi-aş murmura poeme.

Şi patul de sub şira mea, Podeaua care-l ţine, Cu timpul s-ar dărăpăna Şi-n casă-ar fi ruine

Şi peste molcomul prăpăd Peste privirea-mi oarbă Cu gura începând să vad Eu, năpădit de iarbă, Din somnul ca un trist magnet Ce ştie doar să cheme, Ţi-aş mai încredinţa încet Mistere şi poeme.

Albitul firii mele os, Schiloada chiparoasa, Lovit de pietre dureros Şi mărunţit de-o coasă.

Ar face gura şi-ar şopti Despre ce e şi nu mi-i În veacul de schizofrenii Pân-la sfârşitul lumii

Şi dacă varul cel nestins, Ce-i una cu folosul, Cu cinic urlet dinadins Mi-ar înghiţi şi osul, Eu, tainic, blând şi tutelar, Călcând tăceri postume, Din toţi pereţii daţi cu var M-aş reîntoarce-n lume, Către o casă, unde-acum Şi moartea mai aşteaptă, Până să-nceapă tristul drum De dincolo de şoaptă.

Să-ţi spun că încă nu-i târziu.

Ruina e departe, Iar eu cu inima te ştiu

Pe viaţă şi pe moarte.

Aş sta aici, pe-acest prundiş Pe care-mi este bine, Ca vremii, pus hotar pieziş, Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ De parcă oase-aş plânge, Să fiu doar calcar şi cuvânt Şi-un ultim strop de sânge.

Precuvântare

Simt inima dictându-mi ritmul ei

Şi-ncep sa scriu aşa cum ea îmi bate

O carte pura, fara de idei, O carte de pasteluri vinovate

Ca-n fiecare vers sinucigaş

Mereu e o întâmplare care plânge, Mereu e condamnat un peisaj, Mereu natura e un desant de sânge

Si inima îmi spune sa pun munţi

Si vai sa pun în vers, păduri şi nume.

Sa uit ca noi ca oameni stam înfrânţi

Spre-a fi învingători tot noi ca lume.

Natura e sătulă de idei, şi a găsit vindecătoarea cale, Noi suntem numai copiile ei, Ea-i seiful actelor originale.

Acuma când murim ne-ntoarcem bland

Cu toţii spre ediţia cea pura

Si ploile ne-aşează murmurând

În matricea primara din natura. Am fost risipitori şi guralivi, Am urmărit halucinante teluri, Murim, redevenind definitivi, Spre-a

reintra în temple şi-n pasteluri. Iată de ce simt inima în piept Dictându-mi ea pasteluri pentru-o carte Şi-un trăsnet din natura mai aştept Ce scriu aici sa arda mai departe.

Presimţământul

Va veni iarna, miroase a fulg.

— Ţăranii pun lemne-n şoproane, şi sfinţii din mistice taine se smulg şi încărunţesc în icoane.

Va veni iarna, la munte fac foc Muntenii uitaţi de guverne, Ei care nu au nici salarii, nici loc, Ci doar existente eterne.

Va veni iarna şi apele curg Trăgând după sine obârşii Şi-n scurtele zile cu vânat amurg La geamuri de case bat ursii.

Va veni iarna curat şi rapid, Un rug pe sub brume se stinge

Si gura spre cer daca vreau s-o deschid

As spune, dar gura mea ninge.

Va veni iarna, iubito, e frig, Un frig ce spre cerga nu mana, Atâta mai pot sa te rog şi sa strig, Da-mi aspra mănuşa de lana.

Va veni iarna, ba nu, a venit, Căldura eu n-o voi găsi-o, Ci trist am sa plec, gârbovit, ostenit, Prin munţii ce canta: Adio!

Primat estetic

Acum daca tu eşti departe cu mine-i părerea de rau dar ea este arta-ntre arte în numele numelui tau.

Si iata-ntre noi sunt hotare, sunt vameşi şi sunt grăniceri, se naşte, se plânge, se moare, Se cauta ziua de ieri.

Dar buzele mele îngheaţă, de ras este numele meu ca viaţa mea parca nu-i viaţă când suna frumos tot ce-i greu.

Acum, când te plâng de departe, un vers cara-ntregul meu plans, şi iată-ne iar printre arte când viaţa era de ajuns.

Rau de moarte

Pierduta iubita de departe, In săptămâna asta cat un veac, Vroiam sa îmi fie rau, un rau de moarte, S-auzi şi sa ma suni să-ntrebi ce fac.

Visam nenorocirea salvatoare Ce ar putea interveni-ntre noi, Visam sa auzi ca sunt acel ce moare şi tu sa încerci o cale înapoi.

Ca tot ce-i rau şi mi se întâmplă mie, Ajunge-n buletinele de ştiri, şi orice om din zvonul public ştie, Voiam sa cad, sa plângi şi sa te miri.

Nu mi-e prea clar daca doream chiar moartea Sau ma gândeam ca tu m-ai fi salvat, aşa precum ne înlănţuieşte cartea, Nevinovata şi nevinovat.

Ştiind ca tot ce fac şi spun se ştie, As fi căzut pe o strada sau pe-un ring, De un infarct sau de-o lipotomie, Cu suferinţa mea sa te conving.

Dar daca după legile tăcerii, Tu n-ai sa poţi acest coşmar să-l treci?

Mai bine ma opresc sa nu te sperii

Si sa te pierd, iubita mea, pe veci.

Tăcuta mea iubita de departe, In mine însumi s-a-ntâmplat ceva, Mi-a fost atât de rau, un rau de moarte, Dar nu m-am prăbuşit de grija ta.

Din egoismul meu fara ruşine, Mă-ntorc, iluminat şi nefiresc, Mi-e rau, de-atâta grija pentru tine, şi trebuie sa supravieţuiesc.

Recviem pentru poetul poeziei

Am aşteptat sa treacă timp destul Pentru-a putea în linişte închide, Ca pe-un zăvor de taina, glasul meu, Plângând pe cel din urma Philippide.

Cei ce i-au luat din drept îmbraca azi Ca pe-un efect ce i-ar purta departe, Tristeţea lui de om însingurat, Mantaua lui, de veghe şi de moarte.

Poporul meu, tu nu ştii ce-ai pierdut, Te-ai învăţat cu morţile trucate şi n-ai mai dat crezare tristei vesti Ca el, murind, se sting, o clipa, toate.

Uzinele electrice clipesc, Pisicile din ochi îşi pierd din raza, O-nvalmaseala-n creier toţi simţim Parca nici luna nu mai luminează.

În toate câte-au fost era şi el, Cu partea lui de linişte şi bine, Ce n-a putut la alţii pedepsii El a tăcut şi-a pedepsit în sine.

Şi-atât de bun, şi-atât de împăcat Nederanjându-şi epoca-ncordata, Încât el – mort de mult ni se părea Şi-acum murind murea inca o data.

Am aşteptat sa tacă surzii lui, Ce-n remuşcare nu sfârşesc a-l plânge, Dar boala lui nu-i boala pentru ei, Ca-n vine au cerneala şi nu sânge.

A fost boier, dar şi mai mult poet, Atlant de iluzorii Atlantide, Da, Doamne, vreme bună-n Univers Pe unde-i sufletul lui Philippide.

Pentru-nceput înalta mila ta Să-i dea ceva sa simtă şi sa scrie, şi vei vedea ca însuţi de cuprinzi De omeneasca lui melancolie.

Apoi, când te vei supăra pe el, Ca are dor de cărţi şi dor de duca, Să-i interzici sa scrie ca poet, Dar da-i ceva, în ceruri, sa traducă.

Si pedepsit, ca şi pe-acest pământ, Neştiutor de uneltiri perfide, Din când în când, mai dă-ni-l în vreun vis şi noua pe poetul Philippide.

Psihoza buletinului de ştiri Produce-un fel de rea imunitate, Nici nu mai ştim ce-i grav şi ce-i uşor, Ce-i ras, ce-i tragedie dintre toate.

O zi ca multe altele a dat Furtuni, răpiri, ciocniri, efemeride, şi intre doua ştiri despre petrol, „ A încetat din viaţa Philippide”.

Deloc orgolios şi agresiv, Dispus mereu în taina sa şi moara, Sa nu cumva sa credeţi, scribi mărunţi, Ca acţiunea voastra-i mai uşoară.

Un ultim Philippide a murit, Căzând scârbit în mit şi-n transcendenta, Dar alti poeţi au răsărit pe loc

Sa umple dureroasa lui absenta.

El v-a iertat, dar nu va iartă ei, Ca umiliţi şi-aţi umilit poeţii, Poetul poeziei a căzut, Dar il vor răzbuna poeţii vieţii.

Repetabila povară

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând

Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând

Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminţi, Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinţi.

Ce părinţi? Nişte oameni ce nu mai au loc De atâţia copii şi de-atât nenoroc Nişte cruci, încă vii, respirând tot mai greu, Sunt părinţii aceştia ce oftează mereu.

Ce părinţi? Nişte oameni, acolo şi ei, Care ştiu dureros ce e suta de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor, Nu contează deloc, ei albiră de dor Să le fie copilul c-o treaptă mai domn, Câtă muncă în plus, şi ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca şi când aş urla, Eu îi ştiu şi îi simt, pătimind undeva. Ne-amintim, şi de ei, după lungi săptămâni Fii

bătrâni ce suntem, cu părinţii bătrâni Dacă lemne şi-au luat, dacă oasele-i dor, Dacă nu au murit trişti în casele lor… Între ei şi copii e-o prăsilă de câini, Şi e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând, Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând. Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii Nu copil de părinţi, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns. Mai avem noi părinţi? Mai au dânşii copii? Pe pământul de cruci, numai om să nu fii, Umiliţi de nevoi şi cu capul plecat, Într-un biet orăşel, într-o zare de sat, Mai aşteaptă şi-acum, semne de la strămoşi

Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoşi, Şi ca nişte stafii, ies arare la porţi

Despre noi povestind, ca de moşii lor morţi.

Cine are părinţi, încă nu e pierdut, Cine are părinţi are încă trecut.

Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci, Unde-avem şi noi înşine ai noştri copii.

Enervanţi pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi, Şi în genere sunt şi niţel pisălogi.

Ba nu văd, ba n-aud, ba fac paşii prea mici, Ba-i nevoie prea mult să le spui şi explici, Cocoşaţi, cocârjaţi, într-un ritm infernal, Te întreabă de ştii pe vre-un şef de spital.

Nu-i aşa că te-apucă o milă de tot, Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?

Că povară îi simţi şi ei ştiu că-i aşa

Şi se uită la tine ca şi când te-ar ruga…

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus Pe conştiinţă povara acestui apus Şi pe urmă vom fi foarte liberi sub cer, Se vor împuţina cei ce n-au şi ne cer.

Iar când vom începe şi noi a simţi

Că povară suntem, pentru-ai noştri copii, Şi abia într-un trist şi departe târziu, Când vom şti disperaţi veşti, ce azi nu se ştiu, Vom pricepe de ce fiii uită curând, Şi nu văd nici un ochi de pe lume plângând, Şi de ce încă nu e potop pe cuprins, Deşi plouă mereu, deşi pururi a nins, Deşi lumea în care părinţi am ajuns

De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

Repetabila povara (II)

Am mai scris despre voi, dragii noştri părinţi, Când eraţi mai activi, când eraţi mai fierbinţi şi ce-am scris m-a durut, şi ce-am scris v-a durut, Am privit îndelung, ca ochi mut spre ochi mut.

Si acum, mai bătrâni, şi acum mai târziu Îmi mai cereţi sa spun, îmi mai cereţi sa scriu, Căutaţi peste timp c-un benefic reproş, Peste rana de os ochelarii sunt roşi.

Înainte putin, înapoi amintiri

Si ce degete-aveti, zi de zi mai subţiri, Numai calciu bătrân pe la încheieturi

Si vecini mai nervoşi şi nepoţi mai impuri.

Ce sa scriu despre voi, dragii noştrii bătrâni, V-aş minţi, insa stiu ca priviti în fântâni şi din ele vedeţi cum v-aţi stins şi v-aţi dus şi remedii nu sunt şi întoarceri nii nu-s.

Vin postaşii la voi, zâmbitori uneori, Telegrame purtând cu nepoţi rotunjori şi voi faceţi un chef cu un vin îndulcit şi cu paine şi unt cat un vârf de cuţit.

Dimineaţa plecaţi, ca la treburi cândva, Dar la prânz oboseala de umeri va ia, Zi de pensie-aveti, sărbătoare aveţi, Când sunteţi guralivi şi sunteţi îndrăzneţi.

Mai vorbiţi prin oraş, mai vorbiţi intre voi Cat va costa un loc de mormânt pentru doi. Şi la mers va-ndemnati mai rigizi, mai domoli, Căutaţi leacuri noi pentru vechile boli.

Si nici lacrimi în ochi nu mai ţineţi acum Când trăiţi fara trai şi aproape postum.

Dragii noştri părinţi, suferinzi şi bătrâni, Miorite spre voi mai coboară din stani.

Si va spun despre noi ce mai e şi ce nu-i şi v-aţi plânge cuiva, dar tăceţi nimănui. Şi ce plug v-a tăiat în obraz brazde-adanci şi ce vulturi fatali v-au strigat de pe stânci?

Mai rămâneţi cu noi, nu plecaţi nicăieri, Nu ne sunteţi bătrâni, nu ne sunteţi poveri. Va iubim tot mai mult, nopţi şi zile n-ajung, Insa voi hotărâţi c-aţi trăit prea-ndelung.

Hai, priviţi-ne în ochi, cat nimic nu s-a frânt, Ce-i cu voi de priviti insistent în pământ? Locul vostru e-aici, nu va strângeţi asa. Vai, ce mici ati rămas sub povara prea grea.

Totdeauna prea mici cei bătrâni ne raman Ca-ntr-o zi ca pe prunci i-om purta lângă san.

Robit Libertăţii

Te cant pe lira mea cu corzi ghimpate

Greu dobândita noastră libertate

Si daruindu-ma-ntru-totul ţie, Eu simt, în tot ce murmur, o beţie.

Şi-atât de copleşit sunt eu de tine Şi-atât îmi e, cântându-te, de bine, Atât ma simt luat de o dulce verva, C-aproape ochii mei nici nu observa.

Când trec de-aceste corzi ce ma inspira Şi-ncet, încet, ma-ncorporez în lira, Ca electrocutat de-a dreptu-n plansu-mi, Aproape eu cântând la mine însumi, Închis în lira mea cu corzi curate, Te cant ca dintr-un pântec, libertate!

Români prin Europa

Pe această uşă, Astfel scriu stăpânii: Interzis să intre Câinii şi românii.

Umblăm prin Europa ca bezmetici, N-avem de lucru, n-avem bani de pâine, În vremurile când nu mai contează

Deosebirea dintre om şi câine.

Acesta e şi continentul nostru, Plutim incestuos din ţară-n ţară, Copiii-nvaţă multilingv, cerşitul, Cum pot şi omorî şi să şi moară.

Şi nimeni nu ne mai întinde mâna, Decât cu viclenia jucăuşă, De-a ne o prinde şi de-a o închide, Cu minimum de riscuri, în cătuşă.

Noi suntem infractorii de serviciu

Ai Europei, care stă la pândă, Aşa cum e cu alţii iertătoare

Ea ca pe sclavi încearcă să ne vândă.

Părinţii şi copiii mor, prin ţară, Şi noi de noi ne-străinăm cu toţii, Purtând pe umerii trudiţi şi gârbovi Cămaşa rece a străinătăţii.

În plină degradare, zi şi noapte, Invidia şi dorul ne apasă, Ne lenevim, ne pervertim, ne ducem, Că n-avem loc şi rost la noi acasă.

Umblăm prin Europa fără ţintă, Ca nişte zilieri, de azi pe mâine, Furăm şi siluim, mai şi ucidem, Români la rangul dintre romi şi câine.

Ruga de bine şi de rau

Te-aş lua de par sa te târăsc la vale, Pe pietre te-aş trânti sa te iubesc, Dar trebuie sa ma comport domnesc, Captiv al stării mele sociale.

Acum as scoate de prin grajduri biciul, Sa te însângerez răzbunător, Dar trebuie sa fiu actorul lor, Sa ma complac în panica şi viciu.

Intraga mea iubire ilegala

Si nebunia mea fara noroc

În frigul nostru au făcut un foc, şi v-am făcut mai oameni, din greşeală, şi totuşi, ma rog, la tine, Doamne, Opreşte mana mea sa o condamne.

Ruga pentru jertfa

Ma simt vinovat pentru ploaia ce urmele noastre le spala, as crede ca totul ramane o biata şi trista gresala.

Dar ierbii când plouă-i e bine şi vitele-n somn se ridica mugind sa întâmpine ploaia, crezând ca e inca prea mica.

Din somnul ceţos te chemasem să-mi vii să-mi ajuţi la zidire, şi ploaia aceasta te-ncearca şi porţi o jacheta subţire.

Desigur, e seceta mare întregul pământ e o rana, şi cad în genunchi către tine, întoarce-te.

— Ntoarce-te, Ana.

Ma simt vinovat pentru ploaie, Ma simt vinovat pentru tine, Mai grabnic vreau moartea prin foame, Decât pe femeia ce vine.

Ce cauţi prin ploaie, nebuno, vrei pântecul sa se deschidă, tu nu vezi ca ploua amarnic, tu nu vezi ca eşti o gravida?

Noi te vom închide în ziduri, noi te vom supune-n perete, mai bine intoarce-te-acasa, oricum pot veni alte fete.

Pe mine eu nu am curajul de a ma închide în zidire, pe tine te rog fugi de-aicea, ca ai o jacheta subţire.

Te rog du-te-acasa, femeie, şi-mbraca-te mai de isprava, şi maică-ta poate o sa îţi spună: ramai, ca eşti foarte bolnava.

Eu nu te cunosc, eşti o alta şi nu stiu ce-i farsa aceasta, dar domnilor, staţi cumsecade, Ea nu-mi este mie nevasta.

E una ce nu ştie bine, Ca bâiguie vrute, nevrute, Ci vezi-ţi de drum, mai femeie, Din preajma bisericii, du-te.

Va rog sa ma credeţi, prieteni, ce grea şi adâncă mi-e rana, de şapte biserici sunt văduv, aceasta de-aici nu e Ana.

Pe Ana, de fapt am zidit-o, de mult, într-o alta zidire, purtase copilul în pântec şi-avea o jacheta subţire.

Voi nu va născuseţi atuncea, eu sunt prea bătrân sa tin minte, sunt văduv de şapte biserici, sunt văduv de şapte morminte.

Da du-te de-aicea, femeie, ce cauţi, când nu ai nici o vina, prieteni, feriţi-vă, totuşi, de-aceasta femeie străină.

Si daca vedeţi ca nu vine niciuna, nici alta din ele, mai staţi înc-o ziua cu soare, mai staţi înc-o noapte cu stele.

Si maine, bagati-ma-n ziduri

Sa fiu manăstirea aceea

În care zidarul e jertfa

Si nu-şi mai zideşte femeia.

Ruga pentru neam

Doamne, Dumnezeul nostru, Dă-ne nouă iarăşi rostul, Dă-ne linişte şi milă, Duh în trupul de argilă.

Dă-ne ţara iar în ţară, Dă-ne dreptul să ne doară, Dă-ne mamă, dă-ne tată, Că ni s-au furat odată.

Dă-ne frate, dă-ne soră, Ce din lanţuri Te imploră Şi, într-o blândeţe nouă, Viaţa noastră dă-ne-o nouă.

Ruga pentru părinţi

Enigmatici şi cuminţi, Terminându-şi rostul lor, Lângă noi se sting şi mor, Dragii noştri, dragi părinţi.

Cheamă-i Doamne înapoi Că şi-aşa au dus-o prost, şi fă-i tineri cum au fost, Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut Dă un ordin, dă ceva Să-i mai poţi întârzia Să o ia de la început.

Au plătit cu viaţa lor Ale fiilor erori, Doamne fă-i nemuritori Pe părinţii care mor.

Ia priviţi-i cum se duc, Ia priviţi-i cum se sting, Lumânări în cuib de cuc, Parcă tac, şi parcă ning.

Plini de boli şi suferind Ne întoarcem în pământ, Cât mai suntem, cât mai sunt, Mângâiaţi-i pe părinţi.

E pământul tot mai greu, Despărţirea-i tot mai grea, Sărut-mâna, tatăl meu, Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviti asa, Fata mea şi fiul meu, Eu sunt cel ce va urma Dragii mei, mă duc şi eu.

Sărut-mâna, tatăl meu, Sărut-mâna, mama mea. Rămas bun, băiatul meu, Rămas bun, fetiţa mea, Tatăl meu, băiatul meu, Mama mea, fetiţa mea.

Rugăciune pentru 1 Decembrie

Ne iartă, Doamne, ura şi gâlceava de care suntem zilnic vinovaţi, dar către Tine tulnicul suna-vă, să-ntorci privirea Ta către Carpaţi.

Prea mult abandonaţi acestei toamne, nu mai avem în vatra casei foc, mai dă-ne-un pic de amintire, Doamne, răbdare şi iertare şi noroc.

Că pentru vite nu mai sunt nutreţuri şi aşteptăm o pâine din import, când bietul om s-a prăbuşit sub preţuri şi sufletul în el e-aproape mort.

Ne-am despărţit în triburi şi în secte, în cluburi, în partide şi în găşti, iubirile directe sunt suspecte. Doreşti succes? Învaţă să urăşti.

Duşmanii nu puteau să ne condamne, cum noi, pe noi, ne-am condamnat la rău, de ce să mai venim la Alba, Doamne, când e negustorit şi duhul Tău?

Şi, totuşi, Alba-Iulia există, Şi, totuşi, cineva i-a dat un rost, Şi-a fost şi-atunci pornire anarhistă, Şi Dumnezeu tot ocupat a fost.

Cu grohotiş pe tălpi şi brumă-n gene, să-nvingi un vechi şi tragic handicap, şi, în onoarea Albei Apusene, să-ţi scoţi căciula dacică din cap.

Se aude Basarabia cum plânge de dorul Ţării Mari, pierdute-n veci, şi-n clopote e treaz acelaşi sânge, şi-aceiaşi ochi imperiali sunt reci.

Şi nu-i Emilian la catedrală, uzurpatorii lui lucrează calmi, nici umbrele din somn nu se mai scoală, nici nu mai cântă doctor Iacob psalmi.

Şi ne e dor de-o sfântă sărbătoare, în care toţi să ne-adunăm aici, şi ne e dor de România Mare şi am rămas îngrozitor de mici.

Dar, Doamne, pune-Ţi pe cetate talpa, mai dă-ne harul unui gest postum, mai cheamă-ne, mai rabdă-ne la Alba şi să mai încercăm măcar acum.

Sa fie pace în lume!

Sa fie pâine pe masa

Si toţi ai casei acasă

Si grâu-n brazda sa iasă

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Si ale lumii guverne

Sa ştie bine-a discerne, Nevoia vieţii eterne, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Sa fie-o blânda lumina, şi nu rachete-n gradina, Doar vesti frumoase sa vina, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Ca focul rau sa nu arda, Cât viaţa-n noi nu e moarta, Sa stam cu toţii de garda

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Sub zbuciumatele astre, Destul cu-atâtea dezastre, O cer durerile noastre, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Destul cu traiul de câine, Spre dezvoltare şi pâine

Si pentru ziua de mâine

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

De-o pace dreapta mi-e sete, Plenara-ntregii planete, A hotărât ce se vede, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ

Miniştrii lumii sa n-asculte

De interese oculte, Ci de voinţele multe, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ

Să ne iubim pe ţărmul Mării Negre

Să ne iubim pe ţărmul Mării Negre Ca două fragede fierbinţi statui Să fim întâia clasica pereche A omenirii noi ce încă nu-i.

Să ne iubim cât ne întreabă valul Ce e cu noi, ce suntem şi ce vrem Noi să-i răspundem cufundaţi cu malul Ceva-ntre rugăciune şi blestem.

Ca un barbar ce ţine o tanagră Aşa suntem pe-acest nisip noi doi Şi stelele ce cad în Marea Neagră Ridică valul sângelui din noi.

Să ne iubim hipnotizaţi de lună Cutreieraţi de-al vaselor tangaj Şi să ne viscolească împreună Ninsorile de sare pe obraji.

Să ne iubim, păgâna mea atee Iubito, marea seamănă cu noi Suntem un Dumnezeu şi-o Dumnezee Chemaţi să-nceapă lumea de la doi.

Să ne iubim pe ţărmul Mării Negre Pe unde trec epavele călări Să curăţăm întreaga lume veche În fluxul şi refluxul noii mări.

Să ne iubim etern, noi, provizorii, Cum niciodată, valul nu va sta Eu spun că îngenunchi în faţa mării Să nu spun că-ngenunchď în faţa ta

Salubritate

Şi noi aşa ne-am învăţat, Să fim salubri şi cuminţi, Să facem, zi de zi, curat, Şi de gunoi, şi de părinţi.

Acum, când este cel mai greu, Mă mir că încă pot striga: Acest mormânt e tatăl meu, Acest mormânt e mama mea.

Eu port stigmatul marii vini Şi semnul marelui păcat, Că, în pământ, ca pe străini, I-am dus, şi-acolo i-am lăsat.

Eu carne sunt din carnea lor Ei carne sunt în carnea mea, Atuncea când o fi să mor Asemeni mă vor lepăda.

Ca o grămadă de gunoi Şi ca un coş de haine vechi, Sunt aruncate dintre noi, Aceste tragice perechi.

Civilizaţie de soi În cel mai ordinar limbaj, Salubritate şi gunoi Şi javre la ecarisaj.

Gunoi voi fi, curând, şi eu, Copiii mă vor mătura, Acest mormânt e tatăl meu, Acest mormânt e mama mea.

Scrisoare către bunicul meu, învăţătorul Marin Păunescu „ Tu sa te tii de carte, mai băiete” (M. P.)

N-am apucat, iubita tata-mare, Să-ţi scriu, altundeva şi altcândva Desi, probabil, tot ce-am scris în viaţă, Este răspunsul meu pe adresa ta.

Te rog să-mi ierţi aceasta tutuiala, Dar a ma mai preface este greu Şi-atunci când m-adresez cu „tu” înseamnă Ca te tratez ca şi pe Dumnezeu.

Învăţătorul meu cel mai de seama Ai fost şi eşti şi cred c-ai sa ramai, Tot ce-am aflat în viaţa de la tine E şi acum temeiul meu dintâi.

Si după viaţa ta de dascăl tragic, Nici pensie nu ai avut în sat, Pe patul morţii te-a găsit scrisoarea şi pensia zadarnic, ţi-au mai dat.

Dar mi-ai lăsat o moştenire sfântă, Ca sa ma bucur pana la sfârşit, Aceasta biata limba românească, De-al carei duh m-am învinovăţit.

Mi-a mai rămas o urma de la tine Pe care ati ascuns-o în pământ, E sabia din frontul vieţii tale De la Mărăşti, ranitul nostru sfânt.

Ai fost un liberal pana la moarte, Dar trebuie sa afli faptul prost C-ai tai trădează dreptul limbii noastre şi iau în gluma jertfa care-aţi fost.

Nu ţi-am urmat ideea şi credinţa, Dar azi, când tara -i buna de spital, Îmi vine să-mi iau gândul, tata mare, şi sa devin cu forţa liberal.

S-a dezechilibrat aceasta tara şi limba ei s-a pervertit grozav, Încât, în plina libertate, iată, Romanul a ajuns un simplu sclav.

Îţi mulţumesc de limpedea fântâna Pe care mi-ai făcut-o intre vii, Dar s-a surpat şi nu opresc nici boii, Ca ea ni-i viaţa, trebuie sa ştii.

În rest, sunt toate rele, tata mare, Ţăranilor le este tot mai greu, Ca uite, în aceasta lume hoaţă, Mereu e-n alte sate Dumnezeu.

Scrisoare către guvernul României

Ce sorcovă şi târguri ai în steag Şi ce poşircă îţi bălteşte-n sânge, Guvern al inaniţiei, beteag, De nu auzi Ardealul care plânge?

Tu nu-nţelegi coşmarul vieţii lor Că sunt abuzuri cu nemiluita Şi că n-au cui să-i ceară ajutor Românii din Covasna şi Harghita?

De propria ta ţară te fereşti

Şi imposibil s-o conduci îţi este, Că ai ajuns să fii, la Bucureşti, Guvernul unei alte Budapeste.

La noi acasă, alţii sunt stăpâni, Baţi temenele la Înalta Poartă,

... Persecutaţi, doar fiindcă sunt români, Românii din Ardeal nu te mai iartă.

Guvern de indigo şi din mancurţi, Te blestemă, descoperindu-ţi vina, Ceilalţi români, vânduţi la alte Curţi, În Basarabia şi Bucovina.

Guvern al României, surdomut, Eşti plin de păcăleli şi plin de fumuri, Dar clopote de moarte au bătut Pentru acest popor ajuns pe drumuri.

Ca-ntr-un coşmar, te caut şi te strig, Să nu mai tot suceşti cuţitu-n rană, Prin lanţuri şi prin foame şi prin frig, Însângerând condiţia umană.

Tu eşti în stare să ne-ntorci pe toţi La cea dintâi Comună Primitivă, Să fim un neam de criminali şi hoţi, Ce-şi jefuieşte propria colivă.

Guvern fără de ţară, pune punct Acestei fraze care te cuprinde Şi-ngroapă idealul tău defunct În groapa României suferinde.

Şi lasă-ne! Dispari în mod brutal, Eliberează, cu grăbire mare, De boala ta, românii din Ardeal, Guvern murdar de propria trădare!

Si totuşi vine toamna

E inca verde iarba pe coline

Si zilele nu s-au scurtat de tot

Si cineva cu-n sac în spate vine

De sus din munţi ca de la un complot.

Porumbul are inca dinţi de lapte Albinele se-ngreuneaza-n zbor Văratec ploua în fiecare noapte şi greierii mai canta pana mor.

Cojoacele n-au coborât din poduri Iubirile n-au coborât din vis Se coc gutui în foarte multe moduri A le musca e inca interzis.

În clăi de fan miroase a foc de floare

Cerboaicele nu cauta mascul

În aburii de vifor cerul moare

Mai este pana la nunta timp destul.

Si totuşi vine toamna, şi totuşi vine toamna şi tu o ştii şi o îngâni

Si totuşi vine toamna, şi totuşi vine toamna şi vai: suntem bătrâni.

Simpla scrisoare de dragoste

La miezul nopţii ma gândesc la tine şi stelelor ma rog să-ţi fie bine, Din somn sa te trezească dintr-o data, Sa nu-nţelegi de ce eşti tulburata.

Si i-am lăsat un tremurat de jale

Copacului din fata casei tale.

La usa ta am îndrugat cuvinte, Sa nu te-atingi de clanţa că-i fierbinte.

Si mai ales, când noaptea e la usa Ca să-mi aşeze peste timp cenuşa, La tine ma gândesc şi nu am stare şi fostul foc îmi arde sub picioare.

Cu lucrurile vreau sa ma amestec, Ma simt o fiara suspinând domestic, Dar da-mi un loc de ultima greşeală Să-ntârzii în cutia ta poştală.

Singular

Încerc un gest, un jalnic început, De la persoana-a doua sa te mut, As vrea sa te transfer şi sa dispar Către persoana-a treia singular.

Caci eu cu tine nu mai pot vorbi, S-au adunat prea multe inepţii, A-ţi mai rosti porecla nu mai pot, De azi eşti ea, te-ai depărta de tot.

Si nişte explicaţii – tuturor: Eu pentru ea as fi putut sa mor, Pe unde merg, îmi amintesc de ea, Nu pot s-o uit, orice s-ar întâmpla.

N-am dreptul sa o strig plângând „Ramai!”, Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Singur, fara nimeni

Ferească Dumnezeu, daca mai poate, Pe fiecare, de singurătate, acesta-mi pare lucrul cel mai greu, ferească-mă de mine Dumnezeu.

Ferească-mă noroiul de noroaie, ferească-mă plouandul nor – de ploaie, ferească-mă singurătatea mea ca singur sa ma nărui pe podea.

Si gura să-mi aud cum mila cere, vreunor pasi din vreo apropiere, si, fara nimeni, sa ma sting în glas, pe lume cat de singur am rămas.

Atât de singur sunt pe-acest pământ, ca nimeni nu va şti daca mai sunt.

Singurătate

Va propun un tratament urgent şi s-aveţi încredere va rog Când nu e un alt medicament Luaţi singurătatea ca pe un drog.

Ceaiul abureşte trist pe masa Un tacâm şervetul il apasa N-am nevoie nici de doua linguri Doamne, cina oamenilor singuri.

Gust şi eu în clipe lungi de veghe Noaptea pernei fara de pereche Suna telefonu-n casa goala Doamna ma iertaţi dar e greşeală.

Cat de draga-mi eşti singurătate

Tu mi-eşti ceam ma draga dintre toate

Lacrima în ochiul dintre ape

Caci nici umbra mea nu mai încape.

Tu singurătatea mea curata Totu`ncepe cu a fost o data Cu durerea ta îmi este bine Nu stiu ce m-aş face fara tine.

Cu tristeţe le trăiesc pe toate Dar mai draga-mi eşti singurătate Cat de necesara îmi eşti tu mie Nu te-aş da pe nici o sindrofie.

Doar atât din toate ma omoară Izolarea meselor de seara şi măcar la una dintre cine Dumnezeu sa bea un ceai cu mine.

Singuri

Dar hai sa privim cum se cade atât cat se poate vedea, prăpădul din frunzele toamnei, prăpădul din inima mea.

Caci noi, fara frunzele-acestea, ce astăzi din nou nu mai sunt, ca pasarea fara de pene, aşa am rămas pe pământ.

La ora cortinelor rupte şi-a nopţilor lungi de la nord, prăpădul, el singur, vorbeşte, şi-apoi tot el nu e de-acord.

Sămânţa bolnava de sine în brazda se-aşează umil, şi vântul de toamna loveşte în firma acestui copil.

Dar hai sa privim omeneşte prăpădul ca ultimul nord, dar reazama-ţi capul de mine şi hai împreună pe pod.

Impresia nu are putere sa treacă din simţuri în grai, şi iată de ce suntem singuri noi doi şi perechea de cai.

Singuri şi toţi

Sfârşim mizeria, începem criza, Puteam trăi şi noi cum se cuvine, Şi omenirii-ntregi nu-i este bine, Petrodolari plătesc pe Mona Lisa, Ne-am dus mizeria cu demnitate, Fără maşini, fără curent la prize, N-aveam nimic când lumea avea de toate, Azi suportăm cu ea aceleaşi crize. Ne pregătim de douăzeci de veacuri, De fericirea unui veşnic mâine, N-am cunoscut fraterne ajutoare, La boala noastră n-avea nimeni leacuri. Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine, Iar la durere tot pe noi ne doare.

Sunt un pod

Sunt un pod peste râu, Către tine mereu, Pe nimic sprijinit, Doar pe sufletul meu.

Acest râu nemilos Ma va sparge-n bucăţi, Starea mea o-nţeleg, Dar şi tu seama da-ţi.

Sunt un pod peste râu, Pe pilonii mei trişti, Către tine mereu, Insa tu nu exişti.

Nu-nţelegi ca mi-e greu, Ca mi-e frig şi urat, Sunt greoi şi sunt fix, Sunt un pod şi atât.

Unde-apuc sa ma duc Sunt silit sa raman Ca miroase a fier, Ca miroase a fin.

Si deodata-nteleg Ca sunt trist în zadar, Pe pilonii mei trişti Ma cuprind şi tresar.

Tu simţi tot ce simt eu, Ba mai grav, ba mai mult, Plânsul tau permanent Il preiau şi il ascult.

Si dau parca ecou şi vibrez în alt mod, In picioare calcat Ca un om, ca un pod.

Sunt un pod peste râu, Sunt un pod peste mers, Cite vanturi m-au scris, Cite ploi m-au tot şters.

Dar tu nu eşti pe mal, Dar tu nu eşti cu ei, Dar tu nu ma striveşti, Tu ma tii şi ma bei.

Sunt un pod ridicat Peste-un râu incomod, Sunt un pod, eşti un râu, Eşti un râu, sunt un pod.

Spune-mi ceva!

Dacă-am să te chem Dă-mi măcar un semn Fie şi-un blestem Din partea ta. Totuşi nu ştiu cum Pentru-atâta drum Ce-a-nceput acum Spune-mi ceva.

În noaptea despărţirii dintre noi Copacii cad pe drum din doi în doi, În ochi mă bate viscolul câinesc Şi am venit să-ţi spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad Mă-mpiedic de o lacrimă şi cad Şi iar adorm şi iar mi-e dat un vis Că biata cifră doi s-a sinucis.

Şi de atâta viscol vestitor

Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor, Că tineri am intrat şi cu ce rost

Şi ce bătrâni ieşim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot, E numai despărţire peste tot Şi se aude că va fi mai greu Decât vom fi departe tu şi eu.

Dar nu pentru a-ţi spune că e rău

Am dat cu bulgări mari în geamul tău, Ci ca să ştii, în viscolul câinesc, Că plec şi mor şi plâng şi te iubesc.

Şi vreau să-ţi dau cu acte înapoi Dezastrul împărţirilor la doi, Ca să-nţelegi şi tu ce-i cuplul frânt Şi cum e să fii singur pe pământ.

Suntem aroganţi

Suntem răi şi aroganţi, I-ncurcăm pe guvernanţi, Vrem mâncare şi copii Şi ne place să fim vii, Mama noastră de zbanghii!

Degeaba vă miraţi mereu

Că nu e-n ceruri nici un sfânt, Nu poate fi lumină sus, Când nu-i dreptate pe pământ.

Ce fel de lume ni s-a dat, S-o tot falsificăm, stângaci, Cu milioane de bogaţi Şi miliarde de săraci?!

Măcar pentru aceşti copii Un alt noroc să fi adus, Dar, vai, sub cinice poveri, Ei trec prin şcoli cu preţ redus.

Bătrânii noştri mor uitaţi, Pe-acelaşi tragic aisberg, Că, la bolnavi de vârsta lor, Salvările nici nu mai merg.

Şi, după tot ce-am îndurat, Când mai umili şi când mai bravi, Tot noi, cei pedepsiţi din Est, Mai devenim o dată sclavi.

Şi după ce c-am suportat Al rinocerilor arest, Tot noi plătim impozit nou, Pe toate rănile din Est.

De libertate amăgiţi, În fostul nostru lagăr mort, Azi, nu ne duce nicăieri Umilul nostru paşaport.

Iar, dacă nemţii s-au unit, Sfidându-şi ultimul infarct, De ce aceiaşi păpuşari Pe noi, românii, ne despart?

Deocamdată n-am aflat Un singur şef să fi venit, Să facă bine pe pământ De dragul omului cinstit.

E totul numai interes Şi tot aşa va fi mereu, O lume fără sens moral, Ce l-a ucis pe Dumnezeu.

Târg de sclavi

Hai, vino lume, vino să vezi, vino să cumperi, vino să vinzi titluri, poveşti şi bătrâni suferinzi, aur, biciuşti, biciclete, cirezi.

Şi, mai ales, vino lume cu sârg, privind cu milă copiii suavi, haideţi cu toţii la comerţul de sclavi şi onoraţi al copiilor târg.

Aici sunt mame ce vând copii, mame deştepte cu mâinile reci, care în cinicul veac douăzeci se pricopsesc, nu s-ar mai pricopsi, negustorind până-n veacul de veci, ca-ntr-un obor pentru vite, copii.

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim, Când v-am rugat a nu-i uita, N-aţi auzit şi mi-aţi răspuns Că-i o problemă foarte grea.

Şi-am fost ridicol stăruind Şi-am încercat să vă mai spun Şi noi m-aţi învinovăţit Şi m-aţi considerat nebun.

Şi eu v-am zis că nu e timp, Că suntem nişte pasageri, Şi voi aţi construit minciuni, Mai multe astăzi decât ieri.

Şi-acum de ce vă bucuraţi De arta celor ce-au murit, Când voi i-aţi condamnat pe ei La trai pe muchie de cuţit?

O locuinţă v-am cerut, S-o dăm artiştilor pribegi, Şi jaful vostru mi-a răspuns Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor Şi v-aţi putea şi voi mândri Că daţi o casă celor morţi, Deşi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns şi ipocrit, Artiştii au ajuns pământ, E gata casa vieţii lor, Dar locatarii nu mai sunt.

Telefon îmbătrânind

Trec anii şi se numără ca banii Şi viaţa mă aşază pe rugul ei cărunt, Bunica nu-mi mai spune nani-nani, Mă-nfrigurează fiecare amănunt.

Şi cel ce-am fost şi cel ce sunt se ceartă, Dar vai şi-acest război e-atât de monoton, Mi-mbătrâneşte numărul la poartă, Mi-mbătrâneşte numărul de telefon.

Se adaugă mai fiecare oră Şi telefonul sună distant şi suveran Şi parcă şi el însuşi mă imploră Să nu-l tot schimb adăugând un an.

Acum, când crucea anilor e spartă Şi omul de zăpadă, ce sunt, îşi ia palton, Mi-mbătrâneşte numărul la poartă, Mi-mbătrâneşte numărul de telefon.

Răsună-n mine toate ca-ntr-o sală În care mormăie strigoiul unui urs Şi creşte din greşeală în greşeală Pedepsitorul căilor ce le-am parcurs.

Şi dacă moartea mea nu mai e moartă E că eu însumi mi-am ajuns un zvon, Mi-mbătrâneşte numărul la poartă, Mi-mbătrâneşte numărul de telefon.

Ceva, aici, produce cărunteţe, O fabrică de calcar la mine-n oase văd

Şi vine albul ei să mă înveţe

Cum să surâd aliniindu-mă-n prăpăd.

Cu fiecare an ce nu mă iartă, Ca într-o adunare făcută monoton Mi-mbătrâneşte numărul la poartă, Mi-mbătrâneşte numărul de telefon.

Telefon peste moarte

În lumea numelor străine, Mă simt, şi eu, un străinez, Iau telefonul lângă mine şi n-am ce număr să formez.

Trăiesc, fără speranţă, drama Că neamul meu, acum, e frânt, Mi-e dor de tata şi de mama, Dar nu au număr, la mormânt.

De convorbiri cu ei sunt gata şi în necunoscut mă zbat, îi sun pe mama şi pe tata, Dar crucea sună ocupat.

Au numere secrete parcă şi aparatul n-are ton, Deodată aflu şi tresar că Nici moartea n-are telefon.

Mi-e dor de voi, părinţi din moarte, Cu lacrimi bine vă cuvânt, Şi uit că aţi plecat departe

Şi n-aveţi roaming, sub pământ.

Formez un număr, oarecare, Întreb precipitat de voi, Dar ştiu că mort e cel ce moare şi nu mai vine înapoi.

Şi, vai, de-atâta timp încoace, Vă chem şi-n visuri, să v-ascult, Dar iarba pe morminte tace, Cu număr desfiinţat demult.

Şi, dacă o să ţinem minte, Probabil, când o fi să mor, Am să vă caut în morminte, Pe-un număr de interior.

Toamna ca o revanşă

Sunt toţi copacii încărcaţi de frunza, muniţia de toamna e întreagă, şi-n prăbuşirea prea adânc ascunsa o mana trista s-a decis sa traga.

Un singur gest mai trebuie în clipa

Abia legata de un fir subţire, şi păsările lumii cu aripa

Mai tin acest frunzar în năruire.

E-o toamna ca o ultima instanţa şi ca un anotimp dupa-o beţie, şi mana trista s-a atins de clanţa dar s-a retras: trăgaci putea sa fie.

Si ce e cel mai trist din toate-acestea e ca apel nu poate sa existe, c-aşa de natural s-a stins povestea, încât pământu-i plin de frunze triste.

Si fiecare frunza e o mana, care-a uitat de tutelarul umăr, şi ce va fi din toate sa rămână decât senzaţia de scrum şi număr.

Atâta tine micul drept la vara, atâta tine restul peste toamna, şi fiecare frunza ce coboară ne-acuza, ne arata, ne condamna.

Cocori şi gâşte, rândunici şi rate, se duc de-aici, sa nu cumva sa vadă cum noi cu toate frunzele în braţe ne pregătim de cea dintâi zăpada.

În arbori plini de scrum e frunza-ntreaga ca-n nişte ţevi de arma fara tinta, şi mana trista n-are chef sa traga şi gura trista n-are chef sa minta.

În ochi bătrâni, cu lacrima etanşă, acestea toate vin de peste fire, cum vine toamna, cea dintâi revanşa a verii când credeam în nemurire.

Totuşi iubirea peste blestem

Obsesia mea despre tine Renaşte, în mine, acum şi iarăşi e rau şi e bine şi toate se afla pe drum.

O clasica dragoste veche, Transcrisa în versuri, cândva, Acum îşi găseşte pereche şi replica este a ta.

Poemele mele supreme, Traite-ntre bine şi rau, Acum, s-au întors ca probleme, Le-aş trece pe numele tau.

Mereu, intre viaţă şi moarte, Mi-a fost şi mi-e dat sa ma zbat, Iar astăzi, când eşti prea departe, Abia te mai strig sugrumat.

Si nu mai dau lumii de ştire Ideea de care ma tam, Ca nu mai exista iubire, aşa cum exista blestem.

N-am cum sa accept ca, din toate, Ramane doar zborul tarat şi faptul ca nu se mai poate Iubi decât rau şi urat.

Vin versuri străvechi să-mi inspire

Poemul cel nou ce il chem

Si totuşi exista iubire, In veci, peste orice blestem.

Totuşi, iubirea

Şi totuşi există iubire Şi totuşi există blestem Dau lumii, dau lumii de ştire Iubesc, am curaj şi mă tem.

Şi totuşi e stare de veghe Şi totuşi murim repetat Şi totuşi mai cred în pereche Şi totuşi ceva s-a-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume

Un pat, întuneric şi tu Intrăm în amor fără nume Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse Reţele pe căi au căzut Un mare pustiu pe cuprins e Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu Eu însumi mă simt Dumnezeu Continuă lumea femeie Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici Aici suntem noi luminoşi Se ceartă-ntre ele biserici Făcându-şi acelaşi reproş.

Şi tu şi iubirea există

Şi moartea există în ea

Îmi place mai mult când eşti tristă

Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele Cu capul mă sprijin de cer, Tu eşti în puterile mele, Deşi inchiziţii te cer.

Ce spun se aude aiurea, Mă-ntorc la silaba dintâi, Prăval peste tine pădurea: Adio, adică rămâi.

Şi totuşi există iubire Şi totuşi există blestem Dau lumii, dau lumii de ştire Iubesc, am curaj şi mă tem.

Tragica Nerăbdare

Dac-ai fi avut răbdare Pana vara viitoare, Se găsea un loc în lume, Totuşi, pentru fiecare.

Te-a intoxicat fervoarea Ca ramai nelegitima Şi-ai înfăptuit cu voia Sinucidere şi crima.

Ai ucis iubirea noastră, Ordinar, ca pe-o insecta, Car era de luminoasa, Cat era de imperfecta.

Joc străvechi de-a căsnicia Ce voiai să-ţi dea un nume, Jalnica ipocrizie, Buna de-aratat la lume.

Toate explicate bine, Într-o logica aleasa, Cum ca il redai pe tata Fetei sale de acasă.

Poate ca santaju-acesta, Cu valori sentimentale, Are şi-o realitate, Poate c-o trăieşti cu jale.

Iarna învrăjbirii noastre Te-a gonit prin nerăbdare N-ai avut nici nervi, nici aer, Pana vara viitoare.

Cei din jurul meu, acasă, Ce sa facă şi sa spună, Mai nefericiţi ca-n vremea Vieţii noastre împreună?

Mult mai bun şi mult mai tandru, Mult mai luminos şi rodnic, Ii eram copilei mele, Pe când îţi şedeam logodnic.

Dar vin ştirile de seara şi legendele compacte, Ca te doare totuşi vârsta şi iubirea fara acte.

Ca sa vad c-atat de mare şi dramatic ţi-a fost dorul, Ca mi-ai scris răvaşul ultim Folosind calculatorul.

Si ce simplu erau toate, Pentru toţi şi fiecare, Daca mai aveai răbdare Pana vara viitoare.

Trei minus unu

Strain mi-e pe veci orice fel de confort, Din oricare bomba m-atinge o schija, Vai, sângele meu amurgeşte de grija, Coroana de lacrimi pe fruntea mea port.

Părerea de bine-i părere de rau şi voie nu dau mintii mele sa spere, Albinele-aduc şi otrava şi miere, Cu Ea plâng tristeţea destinului Tau.

Cu Tine vorbesc hohotind despre EA, Suntem mioriticul, tragicul trio. Cu tine fiind, pe ea n-o voi privi-o, Dar fi-va de-a pururi în inima mea.

Si poate ca eu mai curând as cădea Bolnav Cavaler de Neant şi Adio.

Ultima zi

Daca vei voi

Cea din urma zi

Sa o trăim măcar pe ea frumos.

Sa plecam în munţi

Unde nu sunt punţi

Unde merg şi vulturii pe jos.

Sa avem nişte vin

Sa dormim putin

Sub anestezii de cavernet

Eu sa te ascult

Si tu sa taci mult

Sa ne depanam viaţa încet.

După atâta timp

Nu pot sa ma schimb

Totuşi trebuia sa ma cunoşti

Si la cap de zi

Pentru a sfârşi

Plângem amândoi ca nişte prosti.

Poate că-s naiv

Dar te mai cultiv

În Antichităţi de sentiment

Piesa noastră în doi

Va avea apoi

Un târziu zadarnic happy-end.

Eram numai doi

Zilnic numai noi

Drum nici înainte nici `napoi

Cum s-a întâmplat

De s-a adunat

Si e toată lumea intre noi.

Rani atâtea am

Ca un cal în ham

Care trage greu un car de spini

Si am sa merg la târg

Si am sa îmi vând cu sârg

Toate rănile la cap de timp.

Ne minţim mereu

Unul tu sau eu

Are în mana ultimul atu.

Trec la suferinzi

Murmur în oglinzi

La adio la adio tu.

Nu se mai aud

Păsări de la sud

Un curent polar le străbătu

Ca-ntr-un trist halou

Îţi rostesc din nou

La adio la adio tu.

Ce a fost a fost

Ce va fi va fi

Uite ca a venit

Ultima zi.

Umanitate sub escortă

Suntem umanitatea sub escortă, Mărşăluim îngenunchiaţi sub cer Şi, vai, pământul nu ne mai suportă Şi ne înghite, ospitalier.

Se crapă-n două piatra canibală, Ca să mănânce oameni vii, la prânz, Şi, sub cumplita cerului rafală, Oceanele au izbucnit în plâns.

Şi între timp ne-ntemeiem pe ură, Ne urmărim, ca să ne facem rău, Venin universal în stare pură Şi fiecare cu aportul său.

Clădim civilizaţii arogante, Ca semn că nu ne pasă de nimic, Şi brusc vulcanii o pornesc pe pante

Şi orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmplă şi-n afara noastră Cum se întâmplă şi în noi, curent, Şi sar civilizaţii pe fereastră, Pe când se sparge Ţara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână, Computere, maşini şi sateliţi, Într-o secundă totul e ţărână Care-şi resoarbe îngerii striviţi.

Se prăbuşeşte ultimul orgoliu, Averea nu mai are nici un rost, Când milioane de chinezi în doliu Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească, Pe care noi n-o mai putem salva, Menită şi să scadă şi să crească, Purtând principiul răstignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă, Progresul se plăteşte prin regres Şi vanitatea se transformă-n milă, Ne naştem des ca să murim mai des.

Şi ca într-o demonică risipă, Cu bine şi cu rău, în terci egal, Pământul ne înghite într-o clipă Şi, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ură şi iubire, Culorile se prăbuşesc în iad, Şi, brusc, maternităţi şi cimitire În gropniţe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată Să-ndure cald şi rece, fel de fel, Vin cu dobândă notele de plată Şi nu mai sunt instanţe de apel.

Ce lume, ca o tragică amantă, Asasinată de instanţe reci, Şi amintirea ei halucinantă

Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată, Va mai cânta peste pustiu, cri-cri, Despre o lume care-a fost odată, O, biata noastră lume scufundată, O lume care nu mai poate fi.

Umil pretext

Ea este şi nu ştiu din ce pricină este, Sudoare cerească o hrăneşte mereu

Ea este şi nu ştiu din ce pricină este

Şi-atunci cred că pricina stelei sunt eu.

Ca un cal prima oară chemat pentru ham mă învârt priponit de luminile sale, mă învârt cu pământul în trândav năravşi bice mă bat peste tâmplele goale.

Necunoscuta mea bolnavă energie pârtii deschide spre ceţosul ţărm, gândindu-mă la cer mă nasc. Gândindu-mă la cer, mai am curajul să adorm.

El este aici deasupra; de câte ori se mişcă, pripoane reci de os aud foşnind în carne şi fug atent pe axe de zgură încleiată-măduva lui pe mine nu vreau să se răstoarne.

O, pântec presupus al zămislirii mele, cerule virginal mereu, Lasă-mi închise tâmplele, să pot rămâne umil pretext al unei stele, eu.

Un gând de iarna

Când primele ninsori or să se cearnă, Atunci va fi mai greu de cei plecaţi, Atunci să cânţi peste al vieţii zaţ, Atunci să-ţi fluturi braţul peste iarnă.

Prin lume numai oameni de zăpadă, Un foc din vatra stânilor să smulgi, Şi, cu puterea disperării dulci, Să-l laşi deasupra spaţiului să cadă.

Se vor aşterne între noi vecernii, Din clopote cădea-vor chiciuri mari, Atunci visez, frumosă, să apari La marile instanţe ale iernii.

Şi-apoi să ningă mult ca-n fraţii Grimm, Şi sub zăpezi de bronz să ne iubim.

Un pachet de biscuiţi

Nu stiu daca ati aflat cu toţii, oamenii milostivi şi înstăriţi De bătrâna ce-a furat de foame un banal pachet de biscuiţi. Ea de acolo îşi cumpără sărmana, ieftin alimentul preferat Pana când cu preturile astea, n-a mai avut bani şi l-a furat.

Totuşi cat de rea eşti soro lume, Ce cumplit spectacol îţi permiţi Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de biscuiţi

Nu ştia sa minta şi sa fure, a trăit în cinste din putin Şi-au văzut-o ca e speriata, parca o muncea un gând strain Nici n-au apucat s-o controleze, ca s-a şi predat ca într-un joc şi înnebunită de durere a căzut şi a murit pe loc.

Totuşi cat de rea eşti soro lume, Ce cumplit spectacol îţi permiţi Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de biscuiţi

S-au furat averi de miliarde, tari întregi au fost făcute praf Nici n-ar fi mai potrivita sigla decât o ruina şi un jaf Iar acei ce le-au furat pe toată dau din cap profund dezamăgiţi Ca bătrâna a murit umila pentru un pachet de biscuiţi.

Totuşi cat de rea eşti soro lume, Ce cumplit spectacol îţi permiţi Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de biscuiţi

Un prim romantic

De ce nu as fi o piatra care scrie, O stanca aplecata pe hârtie, Un munte ce de voie se înjuga, Un zeu păgân trecut la alta ruga?

De ce n-aş fi asprimea-nduiosata? De ce băiatul meu nu mi-ar fi tata? Al ciu folos m-ar tine-n veac de veghe, Cu ce durere-a lumii sunt pereche?

De ce n-aş fi o negura căruntă?

De ce n-aş fi un dric zvârlit spre-o nunta?

Contrastele şi aşa îmi vin prea bine, şi plus şi minus zac mereu în mine.

De ce împrejurare literara

Sunt speriat de nu trimit şi-afară, Afara din fiinţa mea nebuna, Un dublu semn de soare şi de luna?

De ce nu as fi un vagabond de gala şi -un crin mânat de pofta sexuala? De ce n-aş fi, conform ursitei mele, Noroi pe talpi şi frunte-n mal de stele?

Nu ultimul romantic dintr-o era Când toate amurgesc şi rar mai spera, Ci când putreziciunea pe din doua, Un prim romantic într-o era noua.

De ce n-aş fi puternic chiar prin plansu-mi?

De ce m-aş tot feri de mine însumi?

De ce crucificarea n-aş dori-o

Cu un singur şi egal refren: Adio?

De ce mi-ar fi ruşine de oglinda?

Eu sunt o bucurie suferinda, Eu sunt asocierea curioasa

De iarba cruda şi de fier de coasa.

În stânga frunţii soarele aşteaptă S-apuna luna, bland, în tâmpla dreapta. De ce n-aş fi o piatra care scrie, O stanca aplecata pe o hârtie?

De ce n-aş scăpăra un alt jăratec, Muşcând întinderea de alb, sălbatec, Ca un banchet mi-e sufletul la care Se da o mare foame de mâncare?

Lansez, sfidându-vă, o noua boala, Prea trista bucurie mondiala, şi hohotind de ras ma aflu tragic Ca neamul meu conspirativ şi dacic.

Cu fericire va poftesc în rana Estetica, de jertfa suverana. De ce n-aş fi, cum inima ma-ndeamna, Cocor venind în fiecare toamna.

Cocor plecând la miez de primăvară, Cocor râzând de pajiştea vulgara? Eu nu stiu daca voi putea vreodată Sa fiu aşa cum firea mi-o arata.

E clipa hotărârilor supreme.

De ce va temeţi voi, de ce m-aş teme?

De ce cu bucurie n-aş surâde

Spre cel care cu groaza-mi va fi gâde, Cu groaza el, şi eu cu bucurie, Ca lui ii e mai frica decât mie, El, care ma ucide se-nspaimanta

Si bardă-n mana lui pluteşte franta?

De ce n-aş povesti aceste toate Eu, piatra bucuriei sugrumate, Eu, stanca aspra care duce greul? Daca de ea lega-vă Prometeul.

Ficatul lui pe-al meu îmbolnăvindu-l, El tine focu-n gura, eu colindul, De ce sa las cuvintele s-adăste Ca eu să-mi spăl fiinţa de contraste?

Eu nu sunt eu, eu nu-s de-adevărate, Decât înlănţuit de – aceste toate. De ce n-aş destupa o noua era, Urmând halucinanta mea himera?

Voi fi cel hăituit, voi fi cel mare, Ducând în cârca semnul de -ntrebare.

Undeva în trecut

Am sa plec într-o zi, Într-un loc neştiut, Într-un munte secret, Undeva în trecut.

Am sa plec în trecut, Am sa plec într-o zi, Sa ajung când te naşti, Sa te pot întâlni.

Stiu şi eu că-i ciudat şi ca pasii-mi sunt grei, Către nunta din veac A părinţilor mei.

Las de veghe aici Toţi nepoţii frumoşi, Eu ma întorc în trecut, Eu ma întorc la strămoşi.

Eu ma întorc la ai mei, Într-un mars revanşard, Sunt retraşi în păduri Lângă vreascuri ce ard.

Mai vorbesc despre noi şi mai mor în război, Se mai mira de cei

Care vin înapoi.

Am sa plec într-o zi, Am bagajul întreg, Am cu mine ce simt, Ce iubesc şi înţeleg.

Sunt satul de prezent, Nu mai vreau viitor, Dar mă-ntorc în trecut Ca nu vreau nici sa mor.

Pe un deal coroiat Curge mustul din teasc şi bătrânii se sting şi copii se nasc.

Eu mă-ntorc în trecut, Din acest viitor şi pastorii ma iau Lângă turmele lor.

Si din rodnice nunti, Urca iarba pe munţi, Tutelarule Zeu, N-ai de ce sa te-ncrunti.

Mai degrabă sa pui Legea ta peste tot, Ca strămoşi la nepoţi Sa se întoarcă înot.

Si, când vremea va fi, Printr-un strigat urgent, Pe noi toţi sa ne chemi Sa venim în prezent.

Sa fim toţi pregătiţi De momentul solemn, Când va bate în munţi Vechea toaca de lemn.

Si un clopot din cer O sa dăngăne sfânt, Ca s-a-ntors Dumnezeu, Printre-ai lui, pe pământ.

Veac de tăcere

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „dacă”

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „nu” Hai să conjugăm ninsoarea şi uitarea eu şi tu Timpul pe deasupra noastră ca o sanie să treacă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „însă” Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „hai” Vai, vom face repetiţii pentru iad şi pentru rai. De ecouri mari de piatră vei fi rasă, vei fi plânsă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „pleacă”

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul„taci”

Prin albastrele troiene să fim liberi şi săraci, Să uităm ce-nseamnă „totuşi”, să uităm ce-nseamnă „dacă”.

Să uităm academia, tribunalul, primăria, Veveriţe fără nume ne predea curate legi, Când se va răsti furtuna vorba mea s-o înţelegi Când vor susura izvoare află c-a murit mânia.

Şi de unde până unde să uităm ce mai înseamnă Să rămânem ai naturii, botezaţi în necuprins, La sfârşitul toamnei lumii să ne apucăm de nins De Crăciun ne fie iarăşi dor de vară şi de toamnă.

Vai, sunt râuri pe aicea care merg spre noi cuminte Vino, să spălăm în ele pata lumii de noroi, Ca într-un târziu şi munţii să înveţe de la noi, Darul de-a trăi mai liber fără a rosti cuvinte.

Sunt sătul de vorbe, vorbe, a nimic aducătoare, Vino să uităm cuvinte şi să învăţăm a fi, De cuvinte fără noimă, de sonorităţi pustii, Să spălăm întrega fire, să trăim cu-ndurerare.

Să uităm ce-nseamnă „lume”, şi „avere”, şi „putere” Să uităm cuvântul „dacă”, să uităm cuvântul „da”, Şi-ntr-un veac fără cuvinte, ca doi cai fără de şa Să trăim tăcând iubirea, fiindcă totul e tăcere.

Vindecarea de farsa

Distanta creste zilnic intre noi şi vârstele ni se îndepărtează, Nu vine nici o veste înapoi Decât ce-a fost în ultima amiaza.

As vrea sa cred ca totu-i un coşmar, Cu lumânări de nunta în revanşa, Dar totul e real rudimentar, Adresa ta a devenit etanşă.

Si ma eviţi ca pe-un ciumat acut Ce ţi-ar putea un mare rau produce, Dar eu nu vreau decât sa te salut, In drumul meu din urma către cruce.

Îţi faci păcat mai omorând un mort, Ce casei tale ii stătea de garda, Nici nu mai stiu acum sa ma comport Cu cea pe care o făceam sa arda.

Si asta nu s-a întâmplat cândva, Ci ieri, în cea mai cruda-mbratisare, Când rugul tau de carne tremura şi nu simt nu bănuia ca moare.

Si nici nu a murit şi n-are cum De dragul unui moft al tau sa cada, Din umlinta ma ridic postum, Zvarlindu-mi uniforma de parada.

Sunt inca tânăr şi sunt inca viu, Mai pot însămânţa un tandru pântec, Din ceea ce trăiesc şi simt şi stiu, Pot reclădi statuia unui cântec.

Exista vârste când bărbaţii cred Ca orice despărţire e o moarte, Ca dragostea-i un tragic patruped şi sexul e-un neştiutor de carte.

Complexe de tranziţie! Păreri. Di indivizi decişi sa fie lideri Iar daca maine nu e ca şi ieri, Urmează deznădejdi şi sinucideri.

Ci eu, din condamnare, ma ridic Si, cu aceeaşi pofta şi răbdare Declar ca nu negociez nimic Şi-aştept sa vina dragostea cea mare.

Din răzbunarea tristei reverii, Iubirea veche nu va fi întoarsa, Probabil, alta drama va veni, Sa ma salveze de aceasta farsa.

Vino

Vino sa mai spunem despre arte şi sa ne iubim conspirativ, In manej de substantive moarte Vino sa te cert fara motiv.

Vino unde cad dicţionare şi lirismu-i biciul de jocheu, Vino unde verbul însuşi moare, Vino sa tacem în grajdul meu.

Vino sa te simţi neputincioasa

Când un hat de mâini am să-ţi înnod, Vino, vino sa ne facem casa

În adverb de loc cu adverb de mod.

Vino unde mor încet gramatici şi întregul timp e-un dezacord, Când absurzii agramaţi, apatici Mor şi ei, predicativ, decord.

Vino unde inima te cere şi cuvinte mor cu gatul frânt, Vino în ţinutul de tăcere Ca un ultim şi iertat cuvânt.

Vino

Vino sa mai spunem despre arte şi sa ne iubim conspirativ, In manej de substantive moarte Vino sa te cert fara motiv.

Vino unde cad dicţionare şi lirismu-i biciul de jocheu, Vino unde verbul însuşi moare, Vino sa tacem în grajdul meu.

Vino sa te simţi neputincioasa

Când un hat de mâini am sa – ti înnod, Vino, vino sa ne facem casa

În adverb de loc cu adverb de mod.

Vino unde mor încet gramatici, şi întregul timp e-un dezacord, Când absurzii agramaţi, apatici Mor şi ei, predicativ, de cord.

Vino unde inima te cere şi cuvinte mor cu gatul frânt, Vino în ţinutul de tăcere Ca un ultim şi iertat cuvânt.

Lancea lui Horea

În toate grădinile ţării e o floare Cu lujer discret şi trăind anonim În vremi de răscruce sau de tulburare Noi lancea lui Horea pe ea o numim.

Acelora care falsifică acte

Şi Ţara Română sub talpă o vor

Noi nu le servim argumente abstracte

Dar poate de lancea lui Horea le e dor.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

La orice primejdii, la orice dezastre Când duşmanii vor să ne lege în frâu Al nostru e dreptul şi al naţiei noastre Să mergem cu lancea lui Horea la brâu.

Copiii o învaţă din laptele mamei O ţin ca pe o cârjă oştenii cărunţi Ţărănci o preferă în firul maramei Sunt codrii de lance a lui Horea în munţi.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

În sud e o coroană ce îi seamănă bine În nord e un clopot cu o voce în el Copilul o are pe lume când vine Să o aleagă întâi şi apoi ca drapel.

Trei lăncii în stema duratei se adună Vibrând ardelean, moldovean şi muntean Iar lancea lui Horea e aici împreună Cu lancea lui Cloşca şi a lui Crişan.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

Sămânţa de lance aici se cultivă

Şi traşii pe roată ascunşi sunt în colţ

Şi nu mai e roata să îi stea împotrivă

Acestui popor înviat de pe roţi.

Oricând s-ar ivi vreo încercare amară La brâu sa vă stea mai aproape de mâini Spre drepturi în ţară şi pace afară Cu lancea lui Horea: la luptă români.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

SFÂRŞIT